

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
RUIN
OF
ROSES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K.F. BREENE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BİR GÜL HARABESİ

OceanofPDF.com

K.F. BREENE



OceanofPDF.com

Copyright © 2021 by K.F. Breene

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

K.F. Breene'den

Günah ve Çikolata'yı

da deneyin Yazar

Hakkında

OceanofPDF.com

*İncileri alın.
Zamanın içine hapsolmuş bir krallığa gitmek üzeresiniz... yasakların aptalca
bir yolculuk olduğu bir yere.
Seks iblislerine dikkat et.
Çünkü onlarla her şey gider.
Her şeyi.
Kimsenin beklenmedik bir çük tokadı yemesini istemiyorum.*

OceanofPDF.com

PROLOJE

A Yasak Orman'dan alçak bir homurtu yükseldi. Kalbim boğazıma fırladı.

Canavar!

En yakın ağacın arkasına daldım ve sırtımı sert ağaç kabuğuna yasladım. Tüvit çantam gövdem üzerinde asılı duruyordu, içi everlass tarlasından çaldığım değerli kargoyla doluydu. Eğer canavar beni bununla bulursa -eğer beni Yasak Orman'da bulursa- işim bitmişti. Daha on dört yaşında olmama aldırmadan, sayısız kişiye yaptığı gibi beni de öldürecekti.

Lanetten sonra yer değiştirmek bizim için hâlâ mümkünse, yer değiştirmek için çok genç olmamın bir önemi yoktu. Eğer çalmak için yeterince yaşlıysam, günahlarım için ölecek kadar da yaşlıydım.

Bir ağaç dalı çatladı. Büyük bir ayak kırılğan otları eziyormuş gibi ses çıkardı. Bir diğeri yere değdi, yaratık yavaşlıyordu. Ya birinin yaklaştığını hissetti ya da kokumu aldı.

Nefesimi içime çektim ve ellerim titreyerek gözlerimi kapattım. Gürültülü hırıltılar sessizliği doldurdu. Canavar avının kokusunu alıyordu.

Ailem geldiğimi bile bilmiyordu. Nana hastalanmıştı, krallığımızı lanetleyen lanetin etkileri. Herkes tedavisi olmadığını söylüyordu. Ama ben bir yolunu bulmuştum. En azından etkilerini yavaşlatabilirdim. Yine de everlass bitkisine ihtiyacım vardı ve bizde neredeyse hiç yoktu. Hâlâ nasıl yetiştireceğimi öğreniyordum. Köyde başka kimse onunla pek bir şey yapamıyordu. Yine de bir şeyler bana hitap ediyordu. Eninde sonunda çözecektim, çözebileceğimi biliyordum ama şu anda zamanım kalmamıştı.

Ciğerlerim yandı. Nefes almaktan korkuyordum.

Canavarın devasa ayaklarının altında daha fazla ot çıtırdadı. Bana doğru ilerliyordu!

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Elimi ağzıma kapattım ama artık çok geçti. Ayak sesleri kesilmişti. Duymuştu.

Karanlık etrafımda kalın bir şekilde uzanıyordu. Sessizlik.

Canavar kükreyerek beni yerimden sıçrattı. Korku beni adrenaline boğdu ve sonra koşmaya başladım. Gidebildiğim kadar hızlı koşuyordum. Çalıların arasından geçtim. Bir ağacın etrafında döndüm.

Ayak sesleri arttı. Çok hızlı geliyordu! Nasıl kaçabilirdim ki?

Yüksek sesle homurdanıyor, hareket ettikçe nefesi şişiyordu. Eğer kafası yerden bu kadar yüksekse, söylentilere göre çok daha büyüktü.

İleride bir çalı duvarı bekliyordu. İçinden iki ağaç geçiyordu ve dikenlerin arasında dar bir açıklık oluşturunuyordu. Şansımı denedim ve aralarına daldım.

Arkamdan kayma sesi geldi ve geriye dönüp baktığımda uzun, keskin pençelerle sonlanan iki devasa ayağın toprağı çalkaladığını gördüm. Açıklığın hemen önünde durdular.

Elimde olmadan ağlayarak ilerlemeye devam ettim, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve sürünmeye başladım. Sık yapraklar üstümü örttü. Dikenler etimi parçalıyordu. Sürünmeye devam ettim, şimdi dirseklerimin ve dizlerimin üzerindeydim.

Nefes arkamdan üflendi. Kokumu takip ediyordu.

İlerideki karanlık oyuk bu doğal tünelin sonunu haber veriyordu. Bir dikenin battığı yerden yanağıma kan damladı. Everlass torbası vücudumun altında çatırdadı. Bunun iksir için kötü olacağını biliyordum ama fazla seçeneğim yoktu.

Onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Nana'nın hayatı buna bağlıydı. Öksürüğü çok kötüydü ve nefesi kesilmişti. Yardıma ihtiyacı vardı.

Cesaretimi toplayarak karanlığın içinde çömelmeye çalıştım ve yıldızsız geceye baktım. Etrafta ağaçlar yükseliyordu ve zemin yabani otlar ve çalılarla doluydu. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Canavar yoluna devam etmiş olabilir miydi?

Kalbimin derinliklerinde cevabı biliyordum ama korkum kontrolden çıkmıştı. Olduğum yerde kalmayı düşündüm ama o beni bekleyebilirdi. Ya da peşimden gelebilirdi. Herkesin söylediğine göre zırhlı bir yüzü varmış.

Birkaç sarmaşık ve diken sorun.

Hıçkırıklarım beni boğarken ileri atıldım.

Kükremesi beni takip etti, daha da yaklaştı. Nefes alış verişim telaşlı, bitkin soluklarla geliyordu. Yumruklarımla havayı pompaladım ve bir ağacın etrafında döndüm. Ormanın sınırı hemen önümdeydi. Diğer dehşetler o çizgiyi geçebilse de, Yasak Orman'ın koruyucusu olan canavar geçemezdi.

Köydeki ışıklar görüşümün ıslak puslu ortamında sallanıyordu. Pencerelerdeki mumlar. Bahçelerdeki ateşler. Beni bekliyorlardı. Tam önümdeydiler!

Kükreme kemiklerimi titretti, çok yakındı.

Sonum yaklaşmıştı.

OceanofPDF.com

G Alçalan altın gözler beni uykumdan kopardı. Korkuyla nefesimi içime çektim ve telaşla doğruldum. Saçlarım terden yüzüme yapışmıştı. Gömleğim sırtıma yapışmıştı. Bir kâbus.

Hayır, bir kabustan daha kötüsü. Bir anı.

On dört yaşındayken ağaçların arasından geçerken ayağımı bir kayaya kaptırdığımı hâlâ hatırlıyorum. Düşmüş ve yüzüstü kaymışım. Yuvarlanmayı bıraktığımda, yüzüm ağaca dönük bir şekilde uzanmışım.

O parlayan altın gözler karanlığın içinden bana bakıyordu. Canavarın kafası ağaç dallarının arasında, inanılmaz derecede yüksekteydi. Vücudunu hiç görmemiştim. Gece onu tüketmişti.

Bu görüntü yıllar sonra bile kâbuslarımda dönüp duruyor. Dokuz yıllık tekrarlar.

Kesik kesik, ıslak bir öksürük beni paniğimden kurtardı. Kendimi o ana hapsetmek için derin bir nefes aldım. Hack sesi tekrar duyuldu. Babam. Durumu kötüye gidiyordu.

Yorgun bir şekilde iç geçirdim, önce saçlarımı sonra da yorganı geriye ittim.

Kız kardeşim Sable, küçücük odamızda benimkinin yanındaki dar yatakta sarsılarak uyandı. Fazla bir şeyimiz yoktu ama en azından başımızı sokacak bir evimiz vardı. En azından şimdilik.

Sönük ay ışığı yıpranmış perdelerin arasından süzülüyordu ve bana dönen yüzünü seçebiliyordum, gözleri korkuyla irileşmişti. O öksürüğün ne anlama geldiğini biliyordu.

"Sorun yok," dedim ona, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayarak. "Sorun değil. Bende daha fazla etkisizleştirici iksir var. Henüz bitmedi."

Başını salladı, doğrulup çarşafı göğsünün yanında topladı.

Henüz on dört yaşındaydı, ben de canavardan kıl payı kurtulup Nana'yı kaybettiğimde aynı yaşlardaydım.

Ama şimdi durum farklıydı. O zamandan beri, geliştirdiğim özel everlass iksiriyle özenle çalışıyordum. Hâlâ lanetin hastalığını iyileştirmiyordu ama onu büyük ölçüde yavaşlatıyor ve etkilerinin çoğunu geçersiz kılıyordu. Bunun sayesinde ve köye tarifini verip yapmayı öğrenmelerine yardım ettiğim için, bu yıl şimdiye kadar sadece bir kişiyi kaybettik. Kış biraz dinse, bahar bahçelerimizi yeniden canlandırmamıza yardımcı olacaktı. Bitkiler kışın çoğunlukla uykuya daldı, pek yeni yaprak çıkarmadı. Küçük bahçelerimizdeki bahçeler, uçurumun kenarında birileri varsa bizi ayakta tutacak kadar büyük değildi. Uçurumun kenarında çok kişi vardı.

Ağabeyim Hannon kapıyı iterek açtı ve kafasını odaya soktu. Kızıl saçları bir kasırga gibi başının etrafında dönüyordu. Bir tutam çil solgun yüzünü karartıyordu. Benim aksime, adam boşuna bronzlaşmamıştı. İki rengi vardı: beyaz ve kırmızı.

"Finley," dedi çoktan kalkmış olduğumu fark etmeden önce. Kapıyı açık bıraktı ama dışarı çıktı ve beni bekledi.

Ben koridordayken Hannon usulca, "Durumu kötüye gidiyor," dedi. "Fazla zamanı kalmadı."

"Hastalığa herkesten daha uzun süre dayandı. Ve dayanmaya da devam edecek. Son zamanlarda bazı gelişmeler kaydettim. Her şey yoluna girecek."

Babamın benimkinin hemen yanındaki odasına doğru bir adım attım ama ağabeyim koluma dokunarak beni durdurdu. "Onun zamanı azalıyor, Finley. Bu daha ne kadar sürebilir? Acı çekiyor. Çocuklar onun acı çekişini izliyor."

"Bunun tek nedeni zayıf yapraklara sahip olmamız. Bahar gelir gelmez daha iyi olacak Hannon, göreceksin. Onun için bir tedavi bulacağım. Nana ve anneme öbür dünyada katılmayacak. Katılmayacak. Bir tedavi bulacağım. Öyle bir şey olmalı."

"Tek çare laneti bozmak ve kimse bunu nasıl yapacağını bilmiyor." "Biri biliyor," dedim usulca, babamın kapısını açarak. "Tanrıçaların harap ettiği bu krallıkta biri bu laneti nasıl bozacağını biliyor. Onu bulacağım ve ben de onlardan gerçeği öğreneceğim."

Kapının yanındaki masanın üzerinde bir mum titriyordu. Onu aldım ve babamın yanına koşarken alevini havadan korudum. Yatağın her iki yanında iki sandalye her zaman hazırды. Bazen akli başındayken etrafında toplanmak için kullanırdık. Son zamanlarda ise nöbet tutmak için kullanıyorduk, böylece hayata tutunmasını endişeyle izleyebiliyorduk.

Babamın çizgili yüzü mum ışığında kül rengini almıştı. Göz kapakları bir kâbusun içine hapsolmuş gibi titriyordu.

Öyleydi, sanırım. Hepimiz öyleydik. Tüm krallık. Deli kralımız kişisel bir kinini gidermek için İblis Kral'ın sinsi büyüünü kullanmıştı ve bunun sonuçlarına hepimiz katlanıyorduk. Aslında, *o* değildi. Ölmüş ve bizi çürümeye terk etmişti. Ne şeftali ama. Neden öldüğünü söylememişlerdi ama umarım sık kangrenidir.

Odanın diğer ucundaki şömineyi kontrol etmeden önce mumu komodinin üzerine koydum. Kömürler önce kıpkırmızı sonra simsiyah yanıyor, üstündeki su ısıtıcısını ısıtmaya yetecek kadar ısı yayıyordu. Sıcak suya ne zaman ihtiyacımız olacağını asla bilemezdik. Lanetin elektrik ve akan su gibi günümüz kolaylıklarını ortadan kaldırdığı ve bizi neredeyse Karanlık Çağ'a geri götürdüğü düşünülürse, elimizdekilerle idare etmemiz gerekiyordu.

Hannon, "Dash, neredeyse hiç kullanılabilir yaprak kalmadığını ve ektiğiniz ürünün henüz hazır olmadığını söylüyor," dedi.

"Ben ekmedim- Boş ver." İyi bir toprak ve titiz bir bakımla ikna ederseniz, her yıl kendiliğinden yeşereceğini anlatmaya zahmet etmedim. Hannon pek bahçıvan sayılmazdı. "Dash hikâye anlatmamalı."

Dash en küçükleriydi, dinlemekten çok hareket eden on bir yaşında bir çocuktuk... kendi kendime mırıldandığımı dinlediği zamanlar hariç, öyle görünüyordu. Beni duyduğunu fark etmemiştim.

"Bitkilerle ve bahçeyle aram iyidir ama ben bir kök cadı değilim Hannon. Bu bir hobi, sihir değil. Burası tüyler ürpertecek kadar soğuk olmayabilir ama bitkilerin büyümesini engelleyecek kadar soğuk. Sadece biraz güneşe ihtiyacım var. Tanrıçaya sorup duruyorum ama belli ki bizi umursamıyor. İlahi, kıçımın kenarı. Belki de atalarımızın eski yöntemlerine geri dönmeliyiz. Onlar bir dağın üzerinde oturan bir grup tanrıya taparlardı. Belki içlerinden biri bizi dinler."

"Çok fazla okuyorsun."

"Böyle bir şey var mı?"

"Çok fazla hayal kuruyorsun o zaman."

Omuz silktim. "Bu muhtemelen doğru."

Tıbbi istasyonum köşede bekliyordu, otlar ve havan tokmağı tahta bir tepsinin üzerinde duruyordu. Seramik kâsedeki iki cılız yaprak akşam güneşinin solan ışığında çoktan kurumuştu.

Bu özel şifa tarifi çok şiirsel. Tüyler ürpertici derecede şiirsel. En iyi neyin işe yaradığını bulmak için çok fazla okuma ve deneme yanılma yapmam gerekmişti ve daha işim bitmemişti. İblis Kral'ın bir yerlerde bana güldüğünden emindim. Hepimize. Ne de olsa kralın altınlarını alan ve şu anda topraklarımıza musallat olan saçma sapan laneti yaratan o piçti. Köleleri, mücadelemizi izlemek için krallığa yerleştirilmişti. Merhum kralla birlikte toprağın altında çürümüyor olmaları çok kötü. Bunu hak etmişlerdi, sık suratlı sıçan herifler.

"Neydi o?" Hannon sordu, onun mizacı benimkinden çok daha tatlıydı, gerçi bu pek bir başarı sayılmazdı. Çıtayı oldukça aşağıya çekmiştim.

"Yok bir şey," diye mırıldandım. Küfür etmek hanımefendilere yakışmazdı, ya da çağdışı köyümüzün insanları bana hep bunu hatırlatırdı. Bana kaşlarını çattıktan sonra onları terslemek de aynı şekilde hanımefendiliğe yakışmazdı. Bu köy çok tutucuydu ve hepimizin iki yakası bir araya gelmiyordu.

Babam kasıldı, her ıslak öksürüğünde spazm geçirdi.

Ellerim titreyerek, sakın kalmak için mücadele ederek yaprakları havan tokmağıyla ezdim. Sarımsakla karıştırılmış olgun peynir gibi keskin bir aroma duyularımı patlattı. Küçük yapraklar olabilirlerdi ama iyileştirici bir sihirle doluydular.

Babam yatağın kenarına doğru hamle yaptı.

Hannon bir anda yanına oturdu ve kovayı yerden aldı. Babamın dudağının üzerine eğilip öğürmesine yardım etti. O kusmukta kan olacağını çok iyi biliyordum.

"Odaklan," dedim kendime usulca, iki damla yağmur suyunu parmağımın ucundan ezilmiş yaprakların üzerine silkeleyerek. Onları gecenin köründe toplamıştım. Bu en iyisi gibi görünüyordu.

Bunu yaptıktan sonra, bulması çok daha kolay olan diğer otları serpiştirdim - bir dal biberiye, bir yaprak dereotu, biraz tarçın. Ve son olarak, neredeyse camgöbeği kadar önemli olan malzemeyi - bir kırmızı gülün tam, sağlıklı yaprağını.

Kırmızı da olmalıydı. Diğerleri pek işe yaramadı. Kırmızı güllerin bu lanetle ya da iblislerle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu malzemenin etkileri iksirin gücünü on kat artırmıştı. Bu da bana henüz denemediğim bir ya da iki maddenin daha tedavi edici olabileceğini düşündürdü. Aynı etkileri görmek için daha fazla cereyana ihtiyaç duymadığımız uzun vadeli bir tedavi. Bir şey ki

tamamen hastalık. Eğer dışarıdaysa, onu bulacağım. Umarım babamı kurtarmak için zamanında.

Babamın iniltisi beni teşvik etti. Sıkışmış boğazından tıkırtılı bir nefes çıkıyordu. En azından güçlü bir kalbi vardı. Annem bir yıl önce kalp krizi geçirmişti. Vücudu çok fazla baskı altındaydı ve kalbi mücadeleyi bıraktı. O zamanlar etkisizleştirici iksir konusunda bu kadar iyi değildim. Babamın daha fazla zamanı vardı.

Daha fazla zamanı olmalı.

"Dürüst olmak gerekirse Dash haklı. Daha fazla malzemeye ihtiyacımız var," dedim havan tokmağını çalıştırırken. "Bitkilerimiz yeterli değil."

"Dün başka kimsede de kalmadığını söylediğini sanıyordum?"

"Vermek istediklerinden değil, hayır."

Herkesin hasta ebeveynleri ve şanslıysa *belki* bir ya da iki hasta büyükanne ve büyükbabası vardı. Kaynaklarımız tükenmişti.

"Peki o zaman, neredesin..." Kelimelerin akıp gitmesine izin verdi. "Hayır."

"Fazla seçeneğim yok Hannon. Ayrıca, son birkaç yıldır o alana defalarca girip çıktım ve hiçbir sorun yaşamadım. Geceleri bile. Canavar muhtemelen artık Yasak Orman'da devriye gezmiyordur."

Ellerim titremeye başladı ve bir an durup derin bir nefes aldım. Hannon'a yalan söylemek bir şeydi -güvenen biriydi ve bana inanmak istiyordu- ama kendi yalanlarıma inanacak kadar aptal değildim. Canavarı ilk ziyaretinden bu yana hiç görmemiş olmam, izinsiz girenleri avlamaktan vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Köyümüz krallığın sınırındaydı ve ben sinsiydim. Görünmediğimden emin olmak için büyük çaba sarf ettim. Yine de kükremeleri duydum. Dışarıdaydı, bekliyordu. İzliyordu. Nihai avcı.

Ormandaki tek tehlike canavar da değildi. Lanet yüzünden korkunç yaratıklar serbest kalmıştı ve canavarın aksine, ağaç sınırı tarafından engellenmiyor gibi görünüyorlardı. Yasak Orman'dan dışarı fırlar ve hava karardıktan sonra dışarı çıkan köylüleri yerlerdi. Bazen de ön kapıdan içeri dalar ve köylüleri evlerinden dışarı atıp yerlerdi.

Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı. Hiçbirimiz bizi neden bıraktıklarını anlamamıştık ama hâlâ ormandaydılar. Kükremelerini ben de duymuştum. Orası tam bir tehlike kümesiydi.

"Sorun değil," diye tekrar onayladım, her ne kadar beni sesli bir şekilde reddetmemiş olsa da. "Everlass alanı yakın. Hemen içeri girip ihtiyacım olanı alacağım,

ve dışarı çık. Orada harika bir yön duygusuna sahibim. İçeri ve dışarı."

"Dolunaya iki gün kalması dışında."

"Bu sadece daha iyi görmeme yardımcı olacak."

"Ayrıca canavarın gücünü de artıracak. Daha iyi kokacak. Daha hızlı koşacak."

Daha sert çiğne."

"Yumuşak bir çiğnemenin sert bir çiğnemedenden daha iyi olacağını sanmıyorum ama önemli değil. Çabuk olacağım. Yolu biliyorum."

"Yolu bilmemelisin."

Ama bunu söyleme şeklinden Hannon'ın mücadeleden vazgeçtiğini anladım. Beni gitmekten vazgeçirecek gücü kalmamıştı. Daha çok çabalamasını umuyordum.

Gülümsemek isterken yüzümü buruşturdum ve midem çalkalanmaya başladı. Gitmem gerekiyordu. Ve son birkaç yıldır bir sürü kez gitmiş ve sağ salim dönmüştüm.

Her seferinde nefret ederdim.

"Ne zaman?" Hannon kasvetli bir şekilde sordu.

"Yapraklar en çok gece toplandığında etkili olur," dedim, "ve dediğin gibi zamanımız kısıtlı. Şimdiki zaman gibisi yok."

"Gitmen gerektiğinden kesinlikle emin misin?" Omuzlarımın bir an için sarkmasına izin verdim. "Evet."



An saat sonra, göğüs kafesimde tüvit çapraz askılı bir çantayla ön odada duruyordum. Bitki, bu tür bir çantada taşındığında en iyi tepkiyi veriyor gibiydi. Bu ipucunu bir kitaptan almıştım.

deneme yanılma yoluyla teoriyi kanıtladı.

Kardeşlerim ve ablam benimle birlikte durdular.

"Dikkatli ol." Hannon omuzlarımı sıktı ve gözlerimin içine baktı.

Benim iki metremden yaklaşık beş santim daha uzun olan bu adam, köyümüzün en uzun boylu adamıydı. Geniş kolları ve kalın gövdesiyle de en güçlülerinden biriydi. Çoğu kişi canavarın uğrak yerinde hayatını riske atan kişinin o olduğunu düşünürdü. Ya da doğudaki daha güvenli ormanda akşam yemeğimiz için avlanan kişi. Ama hayır, Hannon kapıdan kanlar içinde girdiğimde beni iyileştirmek için ellerini ovuşturup evde bekleyen adamdı. İyi de oldu,

Çünkü birden fazla kez topallayarak girmiştim. Doğu ormanındaki o lanet yaban domuzları parçalamayı bir sanat haline getirmişlerdi. Gaddar piçler.

Canavar tamamen başka bir durumdu.

Cesaret.

Uzaktan bir gece kuşu uyarı çığlıkları atıyordu. Toprak yolda etrafımızdaki evler sessizlik içinde çömelmiş, sakinleri gecenin bu saatinde uykudaydı. Uyuyorlardı ya da karanlık evlerinde sessizce oturuyorlardı, ağaçların arasına sızmış olabilecek herhangi bir şeyin dikkatini çekmek istemiyorlardı. Yıllardır böyle bir şey olmamış olabilirdi ama buradaki insanların hafızaları çok kuvvetliydi.

Hannon, "İşinizi şansa bırakmayın," dedi. "Canavarı görürseniz, oradan uzaklaşın."

"Eğer canavarı görürsem, muhtemelen altıma işerim." "Tamam. Ama bunu koşarken yap."

Bilge tavsiyesi.

"Sorun yok Hannon. Koku maskeleye iksirini aldım. Avlanırken genelde işe yarar. Yardımcı olacaktır."

Başını salladı ama görünüşe göre moral konuşması bitmemişti. "Sadece bir canavar var," dedi. "Asıl mesele bu. O ormandaki diğer yaratıklarla yüzleştiniz ve elinizden geleni yaptınız."

Tam olarak değil, ama dediğim gibi, Hannon güvenilir biriydi. Yalan söylediğimi anlamıyor gibiydi. Olduğumdan daha sert olduğumu düşünseydi, daha az endişelenirdi. Kimi incitiyordu?

Dönüp Sable'a şiddetle sarıldım ve onu başından öptüm. Sırada Dash vardı ve sonra onu uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Bırak beni de gideyim," diye yalvardı Dash. "Nerede olduğunu biliyorum. Daha fazlasını toplamaya yardım edebilirim. Canavarlarla savaşılabirim!"

"Nasıl..." Kendimi durdurdum. Şimdi küçük kardeşime bağırmanın sırası değildi. Onun yerine Hannon'ı işaret ettim. "Ben yokken tarlanın yerini nasıl bildiğini öğren. Ben dönene kadar onu cezalandırmak için bekle. Ben de işin içinde olmak istiyorum."

Hannon'a son bir kez sarıldım ve hızla yola koyuldum. Bunu yapabiliyordum. *Yapmak zorundaydım.*

Yayım geçen hafta o piç domuzlardan biri tarafından kırılmıştı, bu yüzden hançer ve pantolonumun içine sıkıştırdığım çakıdan başka bir şeyim olmadan gidiyordum. İki silah da c a n a v a r a karşı pek bir şey yapamazdı. Ayrıca, eğer canavarın *gerçekten* pullu bir zırhı varsa, sahip olduğum on ok da beni korumak için pek bir şey yapmazdı.

İki kulübenin arka bahçesinden geçtim, çitleri aştım ve Yasak Orman'ın kenarına yaklaştım. Beni oradan ayıran tek şey keçi otlarıyla kaplı bir toprak parçasıydı. Yabani otlar çevreye doğru sürünüyordu... ve sonra solup ölüyorlardı. Hayalet gibi gövdeler kenarda yükseliyor, bükülmüş dallar köye doğru uzanıyordu. Ötesinde, yıldızlarla süslü gökyüzünün altında ay ışığıyla yarılmış gölgeli derinlikler uzanıyordu.

Zihnimi kazıklardan arındırdım. Babamın hasta yatağının görüntüsünü bir kenara ittim. Hannon'ın gözlerindeki endişeyi ve Sable ile Dash'in, umarım son kez olmamak üzere, onlara veda ederken bana sarıldıklarını hissetmeyi bir kenara attım. Şu anda sadece ben ve bu orman vardı. Ben ve onların bozulan derinliklerinde gizlenen yaratıklar. Ben ve canavar, eğer öyle bir şey olursa.

Babamı hayal kırıklığına uğratamazdım. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Hançerimin kenarı, kalçamda asılı duran kılıfının sert derisine sürtündü. Hafifçe ve dikkatlice adım atıyor, yaylı zemini hedefliyor ve kırılabilecek ya da çatırdayabilecek her şeyden kaçınıyordum. Artık kolaydı, hâlâ köyün içindeydim. Ağaç sınırını geçtikten sonra çok daha zor olacaktı. Çok daha ölümcül.

Havada tek bir ses bile titreşmiyordu. Hiçbir rüzgâr donmuş dalları ya da dalları kımıldatmadı. Nefesim beyazlaştı. Etrafımdaki her küçük ayrıntıyı fark ettim. Ben bir avdım ve avcıyla tango yapmak istemiyordum.

Eşiği geçtiğimde hava serinledi. Sakinleştim ve derin bir nefes aldım. Panik beni öldürürdü. Aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Dikkatli gözlerle ilerledim. Herhangi bir harekete dikkat etmem gerekiyordu. Herhangi bir koku ya da ses değişikliğine.

Lanetten önce Yasak Orman'ın çok güzel olduğu zamanları hatırladım. Yeşil ve gür. Şimdi ise kırılğan otlar yıpranmış botlarımın altında çatırdıyordu. Ağaç kabukları parmaklarımın altında pul pul dökülüyordu. Yaprak dökmeyen ağaçların bile dallarını yapraklar süslemiyor, kışın tomurcuklanan bitkileri çiçekler süslemiyordu.

İleride, iğnelerle kaplı büyük bir çamın etrafında, onu gördüm - akranlarına uymuyor gibi görünen bir huş ağacı. Hemen arkasında hedefim vardı.

Onu ilk bulduğumda tarla şu anki büyüklüğünün yarısından daha azdı. Yıllar geçtikçe büyümüştü ama bunun pek de önemi yoktu. Sadece çalabildiğim kadarını kullanabiliyordum ve bunu da sık sık yapmaya cesaret edemiyordum.

Çatlak.

Adrenalin kan dolaşıma karıştı. Gerçek bir uçuşa hazırmış gibi ellerimi aptal gibi uzatarak donakaldım. Cesur olabilirdim ama tehlikeyle başa çıkarken soğukkanlı olmadığım açıktı.

Bir dalın kırılması gibi ses çıkarmıştı.

Nefesimi tutarak bir şey olmasını bekledim. Sonra biraz daha bekledim; hareketleri izledim, sesleri dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Titrek bir nefes alarak yoluma devam ettim. Etrafımda ağaçların şekilleri değişiyor, yukarıdaki yıldız benekli karanlığın üzerinde geziniyordu. Sol tarafımda bir yaratık uzaktan çığlık attı. Ses, bir göldeki dalgalanmalar gibi uzaklaşmadan önce havaya yayıldı. Kalbim hızlandı ama ses şu anda beni endişelendiremeyecek kadar uzaktaydı. Umarım yaratık çığlık atmaya devam ederdi, böylece seyahat rotasını takip edebilirdim.

Yine uzaktan gelen korkunç bir çığlık havayı yarıdı. Tehlikede olan, canlı canlı yenen ya da korkunç bir şekilde işkence gören bir insan ya da parmağında kağıt kesiği olan bir adam gibi geliyordu. Başka bir deyişle, yoğun bir sıkıntı içindeydi, acilen yardıma ihtiyacı vardı, yoksa ölümle sonuçlanabilirdi.

İyi denemeydi, pislik.

Bu yaratığı daha önce de duymuştum. Hatta bir keresinde panikle eve koşarken görmüştüm. Amacı iyilikseverleri cezbetmekti. İnsanlar yardıma geldi ve onları öldürdü.

Ya da açıkça oyununun böyle gideceğini düşünüyordu. Ancak herkes Yasak Orman'da herkesin kendi başının çaresine bakacağını biliyordu. Burada iyilikseverler yoktu. O şey çığlık atmaya devam edebilirdi. Bu en azından bana sinsice yaklaşmasını engellerdi.

Huş ağacı şimdi yakındaydı, metanetle yükseliyordu.

Dalları sanki soğukmuş gibi dramatik bir şekilde titriyordu.

Tekrar donakaldım ve birdenbire korktuğumda neden her zaman kollarımı şaşkın bir dansçı gibi dışarı çıkardığımı merak ettim...

Ama cidden, Tanrıça'nın gizli dolabında ağaç neden titriyordu? Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Bu tarlaya her geldiğimde bu ağacın yanından geçerdim ve rüzgârdan başka hiçbir şey yüzünden kımıldamazdı.

Bir ağacın jig yapması için boktan bir zaman, millet, diye düşündüm maceramı izleyen görünmez seyirciye. Küçüklüğümden beri yaptığım bir şeydi ve yirmi üç yaşında da bu alışkanlığımdan vazgeçmemiştim. Geri döndüğümde

Bir gün bunu soytarı ya da kraliçe gibi davrandığım için yapmıştım, ama şimdi rahatlıktan yapıyorum. Ve eksantriklik, sanırım.

Herkes aklını başına alsın. İşler biraz garipleşiyor.

Titreyen huş ağacına daha geniş bir mesafe bıraktım, hareket etmeyi bıraktığında şükrettim. Gece bir kez daha sessizleşti, çığlık atan sahtekâr bir anlığına mola verdi. Tarla önümde uzanıyordu, ay ışığıyla kaplanmıştı.

Açıklığın ötesindeki alanı taradım. Hiçbir şey kımıldamadı. Başka hiçbir ağaç titremedi.

Geriye dönüp baktığımda -gözlerimi huş ağacına dikmiştim- her şey aynı derecede açıktı. Tehlikenin yaklaştığına dair hiçbir bedensel uyarı yoktu, üzerimde gözlerin olduğunu hissetmiyordum. Ya şimdi ya da asla.

Hançer kılıfında ve çakı hazır, bitkilerin arasında dikkatlice ilerlerken onları taradım. Çoğu bitki uzmanı onlara yabancı ot derdi. Ama çoğu bitki uzmanı periydi ve yetiştiremedikleri bitkilere burun kıvrırırlardı. Ya da insanlar öyle derdi. Köydeki hiç kimse on altı yıldır bir tane bile görmemişti.

Elbette bu, perilerin onları aramasına engel değildi. Everlass tüm krallıklardaki en güçlü şifacıydı. Ve tahmin edin ne oldu? Sadece ejderha şekil değiştirenler tarafından yönetilen ya da korunan topraklarda yetişiyordu. Bunu içinize çekin, periler.

Bu krallık lanet yüzünden iblis kralın yönetiminde olsa da, ejderhaların büyüüne hâlâ sahipti. Deli kral öldükten kısa bir süre sonra soyluların çoğu öldürülmüştü ama everlass zarar görmemişti. Tek yapmamız gereken onunla çalışmayı öğrenmekti.

Hep romantik olduğunu düşünmüştümdür. Ejderhaların varlığı olmasaydı, everlass topraktan filizlenemezdi. Sanki koruyucu ejderha büyüü, üzerinde yürüdüğümüz toprağın liflerine işlemiş ve everlass'a sıçrama cesareti vermişti.

Bu bitki muhteşemdi. Muhteşem demek, inanılmaz derecede telaşlı ve üzerinde çalışılması zor demek. Eğer bakımlarınızda çok kaba veya aceleci davranırsanız, büzüşür ve gücü azalırdı. Sevgi değilse bile odaklanmış ve dikkatli bir ilgi isterdi.

Ve çok sevdim. Neden sevmeyeyim ki? Köyümü kurtarıyordu.

Sadece en büyük ve en sağlıklı yaprakları serbest bıraktım, zamanı geldiğinde yeni yaşamı sağlayacak tohum kabuklarını üzmemeye dikkat ettim. İlerledikçe, çok az sayıda olan ölü ya da ölmek üzere olan yaprakları budadım.

Yaprakları çuvalımın içine sıkıştırdım, onlara yer açtım. Hasattan hemen sonra onları bir araya getirmek iyi değildi. Daha iyi çalışıyorlardı.

Bitkilerin kendileri gibi nefes alabilecekleri küçük bir alanları vardı. Kovalanma, saldırıya uğrama ve yenme endişem olmasaydı, yaprakları büyük bir tepsi içinde eve taşırdım, hiçbiri komşusuna dokunmazdı.

Çantam dolduğunda doğruldum ve bakışlarımı tarlanın üzerinde gezdirdim. Burayı kullanmak için kaç kişinin gizlice buraya girdiğini merak ettim. Başka kimseyi görmemiştim ama bitkiler düzgün bir şekilde budanmış ve idare edilmişti. Bu, muhtemelen diğer köylerden gelen bir grup ilgili ve bilgili insandan söz ediyordu. Gerekli özeni göstermeyen komşularımın bitkilerine ne olduğunu görmüştüm. Yabani ve asi bir şekilde büyümüşlerdi.

Bu bitkileri sevgi yağmuruna tutan tek kişi ben değildim. Şaşırtıcı değildi ama yine de kalbimi ısıttı. Diğer köylerin de en azından bizim kadar iyi durumda olduğunu umuyordum.

Bir baykuş ötüşü beni hayallerimden uyandırdı. Yüzümü çimdikleyip dinledim. Yan taraftaydı, oldukça yakındı. Bu kendi başına ürkütücü değildi. -Sesi kızgın geliyordu ama sadece eşine ya da başka bir kuşa kızmış olabilirdi. Belki de yerde ilerleyen küçük bir yarattığı fark etmişti, bilemiyorum. Baykuş davranışları uzmanı değildim. Hayır, asıl şaşırtıcı olan Yasak Orman'da bu tür bir baykuşu ilk kez duyuyor olmamdı.

Titreyen bir huş ağacı ve şimdi de bir baykuş. Bu gece neler oluyordu? Her ne ise, hiç hoşuma gitmedi.

Herkes sessiz olsun. Eğer sinsî olursak, kimse bizi rahatsız edemez.

Durduğum yerde döndüm ve bir hız patlaması yaptım, hala bitkilerin arasından dikkatle ilerliyordum ama bunu olabildiğince hızlı yapıyordum.

Yumuşak bir ses dikkatimi çekti ve içimi korku dolu bir ürperti kapladı. Kaçma refleksim neredeyse pantolonumu yukarı çekmeme ve bir tür hobgoblin gibi ormanın içinde koşmama neden oluyordu.

Canavar mıydı? Başka bir şey mi? Belki de fark etmezdi. Ses daha büyük bir hayvandan gelmişti ve bu ormanda bu kadar büyük olan her şey bir tür yırtıcıydı.

Nefesimi çok yavaş verdim. Hayvan güneybatımdaydı, baykuşun patlamasıyla aynı yönde ama daha yakındı.

Titreyen elimde tuttuğum çakıya baktım. Bu silah işe yaramayacaktı.

Kahretsin, şimdi de baba şakaları düşünüyordum.

Gözlerimi süzerek, katlamak için bıçağı t u t t u ğ u m d a hareket olup olmadığına baktım. Yumuşak parçaların arasına bir şey girip girmediğini görmek için izledim.

Ay ışığı gölgeleri deliyordu. Durgun gece sırlarını açığa vurmuyordu.

Şimdi cesaret, millet. Herkes sakın olsun.

Yavaşça eve doğru döndüm, ayaklarımı dikkatlice birer birer indirdim. Ayaklarımın kabuklu toprakta kaymasını istemiyordum. Yavaşça nefes almak da yardımcı oldu. Beynimi ve kaslarımı beslemek için havaya ihtiyacım vardı. Düşünmeye ya da koşmaya ya da her ikisine aynı anda ihtiyacım vardı. Kör dehşetin kimseye faydası olmazdı.

Çakımı kapattığımda bir çıtırtı sesi çıktı ve bıçak yuvasına oturdu. Dişlerimi sıkarak durakladım. Etrafımda sessizlik yankılanıyordu... ta ki bir feryat yükselene kadar, kaybettiklerinin yasını tutan yaşlı bir kadın gibi. Yüksek sesle, alçak sesle ve acı dolu bir ıstırapla.

Sıçradım. Çakım parmaklarımın arasından yuvarlandı.

Lanet olsun! Lanet bıçağı düşürdüm. Aletlerinizi sıkı tutun millet, bu iş kılı bir hal almak üzere.

Bir ağlama daha, bu sefer bir bebek gibi. Bıçak birden fazla gümbürtüyle yere çarparken duyularım sarsıldı.

Bu yeni yaratığın sesleri kuzeyden geliyordu. Doğrudan kuzeyden. Belki 50 metre, belki biraz daha fazla.

Yüksek sesle homurdanmalar izledi. *Hunka, hunka, hunka.*

Aynı yön, benzer mesafe. Belli ki az önceki yaratıktı, bir tür alaycı dehşet kuşu. Homurtuların neyi cezbetmesi gerektiğini bilmiyor ya da umursamıyordum.

Aceleyle eğildim, bıçağımı bulmak için derin gölgelerin arasından bakmaya çalıştım ve sonra parmaklarımı yere sürterek aradım. Kurumuş otlar avucuma değdi.

Başka bir baykuş uyarıda bulundu - ya da belki de aynı baykuş? Bilmiyordum. Huysuz ihtiyarlar gibi izinsiz girenleri takip eden inatçı piçler miydi bunlar? Bunu araştırmam gerekiyordu. Ne olursa olsun, sesi bu sefer çok daha yakındı. Otuz metre, belki daha az. Güneybatıya, büyük yırtıcıya doğru.

Çakıyı siktir et.

Hızla doğruldum, yaprak çuvalını düzelttim ve huş ağacının etrafında bir hız patlaması yaptım. Gelirken olduğu gibi titredi. Ama bu sefer hareket daha yoğun gibiydi. Yapraklar dans eden iskeletler gibi birbirine çarpıyordu. Dallar gıcırıyor, rüzgârın yokluğunda sallanıyordu.

Bu ağacın nesi vardı böyle? Kuzenini falan mı kesmişim?

Dehşetin alaycı kuşu aniden homurdanmayı kesti. Beni duymuştu. Burada bir şey olduğunu *biliyordu*.

Eğer söz hakkım olsaydı, o lanet olası huş ağacı kuzenine katılırdı. Alevlerin etrafında çıplak dans ederdim.

Bir küfür yutarak, çıldırmış bitki örtüsüyle arama biraz mesafe koymak için aceleyle ilerledim. İleride iki kalın ağaç gövdesi arasında kırılğan otlardan oluşan bir yama beni bekliyordu ve yavaşladım. Görüş alanım tam önüme kadar daralmıştı ve kalbim vücuduma adrenalin pompalıyordu, bu da kaçış refleksinin işaretleriydi. Daha da yavaşladım ve nefesimi içime çektim. Körü körüne koşamazdım. *Koşamazdım*. Bunu iyice düşünmeliydim. Akıllı olmalıydım.

Düşen bıçak o kadar da gürültülü değildi. Bölgedeki yaratıklar burada olduğumu bilmiyorlardı. Sadece huş ağacının ilgi çekmek isteyen bir diva sik suratlı olduğunu biliyorlardı. Aralarında izinsiz giren biri olduğunu bilseler bile beni takip edemezlerdi. Evden çıkmadan önce içtiğim el yapımı bitki karışımı nedeniyle kokum gizlenmişti ve zemin, ayaklarımın karanlıkta belirgin izler bırakması için çok sertti. Şu anda hâlâ bir bilinmezdim.

Dinlerken önümdeki çimenlere baktım. Huş ağacı sonunda duruldu ve ardında büyük bir ses boşluğu bıraktı. Kulağıma hiçbir hareket gelmedi. Çığlık yok.

Göğsüm sıkıştı, sakın kalmanın baskısıyla gerildi. Nefesime odaklandım ve tekrar yavaşça ilerlemeye başladım, bunu yaparken hançeri kınından çıkardım. Tekrar sert toprakla karşılaşmadan önce çimenler hafif çıtırtılar çıkarıyordu, sadece ölü ot parçalarıyla kesilmişti. Yüksek sesle iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

Tepemizde bir baykuş öttü.

Aynı anda hem sarsıldım hem de sıçradım. Hançerimin bıçağı solumdaki ağacın gövdesine işe yaramaz bir şekilde çarptı. Baykuş tekrar uyarıda bulundu ve keşke yayım yanımda olsaydı da şu anda o şeyi susturabilseydim. *Bahçemden defol baykuş!*

Yaşlı kadının feryadı tekrar duyuldu, içime işledi. Kuzeydoğu, beni takip ediyor.

Şimdi daha hızlı hareket ediyordum, adımlarıma dikkat ediyordum. Buradan çıkmak için yaklaşık yüz metre yolum vardı. Belki biraz daha fazla. Çok uzak sayılmazdı ama bu yaratık ne kadar hızlı koşabilirdi ki? Ben hızlıydım ama o kesinlikle daha hızlıydı. Ve köy sınırı sadece canavar için bir anlam ifade ediyordu. Sınır çizgisini geçmek buradan kaçmak için yeterli olmazdı.

Yaratık. Evime girip kapıyı kilitlemem gerekiyordu. Bu beni yakalaması için yeterli bir mesafeydi.

Yürümek çok daha yavaş ve çok daha sessiz olmazdı. Yürümenin alternatifi, yıllarca zar zor geçinen yarı aç bir beden ve orta büyüklükte, biraz kör bir hançerle yerimde durmaktı. İyi şans.

Ağır bir yükün ters dönmesi gibi garip bir his göğsümde yuvarlandı. Kısa bir süre sonra içimden bir ateş şoku geçti ve irkilerek nefesimi içime çekmekten kendimi alamadım.

Harika hissettirdi. Aslında inanılmazdı. Sıcaklık, güç ve *arzu*?

Hassiktir. Incubus. Bir iblisin şehvet büyüsunü durdurmak için serum almamıştım çünkü Yasak Orman'da hiç olacağını düşünmemiştim. Ama neden olmasın ki? Krallığın her yerinde serbestçe dolaşabiliyorlardı. Onları daha önce burada görmemiş olmam çok az şey ifade ediyordu.

Neyse ki, beni duraksatacak kadar tehlikeli değillerdi.

Hançerin sapını sıkıca kavrayarak içimdeki çarpıntıyı bastırdım ve ilerlemeye devam ettim. Uyluklarımın arasındaki ani ıslaklık patlamasını görmezden geldim, üst bacaklarım her sürtünme parıltısı verdiğinde zevk kıvılcımları gönderiyordu. Peki bu koku neydi? Balsamlı, baharatlı ve lezzetli. Kahretsin, çok güzel kokuyordu.

Ağlayan bir bebeğin sesi gece havasını yırttı, umutsuzca yakındı, yirmi metre kadar solumdaydı. Dehşetin alaycı kuşu bana doğru çaprazlama hareket etmişti. Bir şekilde beni koklayamadan ya da göremeden takip ediyordu.

Ya da belki koku körlüğü iksirim düşündüğüm kadar işe yaramadı...

Tırmanmayı düşünerek yukarı doğru baktım. En yakın dallara ulaşmak zor olacaktı. Bunu hızlı ya da sessizce yapabileceğimden şüpheliydim ve başarsam bile, ya yaratık uçabiliyorsa? Bir kalp atışında üzerimde olurdu.

Koşmak tek seçeneğim olabilir.

Bunu yapamadan göğsümdeki garip ağırlık kasıldı. Lavlar döküldü ve ıslak çekirdeğime doğru damladı. Sanki biri ipeksi parmaklarıyla bana fiziksel olarak dokunuyormuş gibi, tenimde samimi bir varlık tüylenirken inlememe engel olamadım.

Umutsuzca bu hissi bastırmaya çalışırken nefesim kesildi.

Yine de inanılmazdı. Şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi. Neredeyse ilkeldi, içimin tam merkezine uzanıyor ve utanmak istemediğim çığ bir açlığı ortaya çıkarıyordu. Kafamın içinde çaresiz arzular uçuşuyordu; dokunmak, birbirine dolanmış bedenler, ağzıma kayan sert bir sakin tadı.

Lanet olsun, bu karabasan çok güçlü bir orospu çocuğuydu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bunu aşmak zorundaydım. Birdenbire beynimde beliren, hemen şimdi yere yığılma ve bacaklarımı açıp alınmak için yalvarma arzusunu görmezden gelmeliydim. Hükmedilmek için.

Benim gibi bir kız ne zaman hükmedilmek ister ki? Şu an, işte o zamandı.

Bu ormandan bu şekilde canlı çıkamazdım. Bu gerçek değildi.

Yine de kesinlikle gerçek gibiydi. Bu, köydeki iblisler gibi değildi, onların şehvetli büyülerinde bir tür yağlı varlık vardı. Bu benim bir parçam gibi hissettirdi... gizli bir parçam... açığa çıktı.

Hay sikeyim. Hiç iyi değil. Kapatmak *zorundaydım!*

Yürümeye devam et, diye kendime telkinde bulundum. Devam et. Sen bundan daha güçlüsün.

Diren!

Sarhoş gibi tökezleyerek tekrar ileri atıldım. Bu haldeyken dehşetin alaycı kuşuyla nasıl savaşıacaktım? Karabasan onunla birlikte mi çalışıyordu? Eğer değilse, kendini göstermesi gerekiyordu, böylece onu gerçekten hızlıca öldürebilir ve yoluma devam edebilirdim.

Pantolonumun dikişi kaygan seksime sürtünerek neredeyse beni çözüyordu. Sert meme uçlarım, onları çevreleyen kaba bağa sürtündü, ki bu bağ aniden yeterince sıkı değildi. Hızlanan nefesim hızlı yürüyüşümden kaynaklanmıyordu.

Bu çok boktan bir durumdu. Aşırı paniğime zar zor odaklanabiliyordum.

Alçak bir hırıltı bedenimi saran her zevk bandını kesti ve arzu kesilmiş kurdeleler gibi düştü. Onun yerine bir kez daha soğuk bir dehşet hüküm sürdü.

Sarsılarak durdum, hançerim havada, gözlerim ay kadar büyüktü. Bariton gümbürtüsü kanımı dondurarak devam etti.

Başımı yavaşça sağ tarafımdaki sese doğru çevirdim.

Gölge, büyük ağacın kabuğundaki kaba olukları kaplıyordu. Ay ışığı yanındaki karanlığı oyuyordu. Hiçbir şey duymadım ya da görmedim. Birkaç dakika boyunca koca ormanda hiçbir şey hareket etmiyor gibiydi.

Soldan, baktığım yönün tam tersinden bir şekil fırladı. Derimsi gövdesi iki güçlü bacağına üzerine eğilmişti, başı hâlâ benimkinden bir metre kadar yüksekteydi. Kocaman ağzı açıkken küçük kolları ve küçük elleri öne doğru uzanıyordu. Kuş gibi bir şey bekliyordum. Ama durum öyle değildi. İki sıra dışından tükürük damlıyordu.

Bana doğru hamle yaptı, yüzümü çenelerinin arasına almaya niyetliydi.

OceanofPDF.com

kaçtım ve saldırmaya hazırlandım ama fırsatım olmadı.

Sağımdaki iki sandığın arasındaki boşluktan devasa bir form fırladı.

Haykırdım ve geriye doğru düştüm, hançerim elimden işe yaramaz bir şekilde düştü. Form o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse bir bulanıklıktı. İri gövdesini, başımın çok üzerindeki omuzlarını ve altı inçlik pençelerle biten devasa bacaklarını zar zor görebiliyordum. Karanlık, sanki eski dostlarmış gibi üzerinde kayıyordu.

Kabuslarımdan çıkmış bir resim.

Canavar.

Dehşetin alaycı kuşu, canavar ona çarpıp geldiği yoldan geri götürmeden önce tek uyarısı şiddetli bir hırıltı oldu. Canavarın kafasını görme şansım olmadı. Yine de kuyruğunun yerde kayışını izledim, ucundaki sivri uçlar ters yönde kırbaçlanıyordu.

Dişlerin eti parçaladığı ıslak, yapışkan seslere tiz bir acı çığlığı eşlik etti. Ateş vücudumu sarmıştı ama neyse ki arzu çoktan yok olmuştu.

Şansımı boşa harcamak istemediğimden hançerimi kaptım ve ayağa fırladım. Bir an sonra tüm gücümle koşmaya başladım. Çalılardan arasından geçerek ve dalların altından eğilerek, herhangi bir patıkaya bağlı kalmadım. İzimin sürülmesi ya da duyulmam umurumda değildi. Arkamda korkunç bir arbede yaşanırken, kimsenin vites değiştiremeyen küçük, kavgacı bir şekil değiştireni kovalayacağından şüpheliydim.

Yasak Orman'ın sınırından dışarı fırladım ve köyün etrafından dolanarak evime giden uzun yolu koştum. Daha hızlı olabiliirdi.

çitlerden atlama konusunda endişelenme.

Adımlarımı hızla attım ve kapıdan içeri daldım. Nefesimi tutamadan döndüm ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Yan taraftaki ağır keresteyi çekerek kapının karşısına yerleştirdim ve bizi içeride sabitledim.

Hannon koltuktan kalktı, gözleri endişeliydi. Sırtımı kapıya dayayıp nefes nefese kaldığımı görünce aceleyle verandaya bakan küçük pencereye gitti ve içerideki ahşap panjurları tutarak pencereyi kapattı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, göğsüm hâlâ inip kalkıyordu. Çantamı everlass ile açtım ve düzelttim. Neredeyse ölümcül olan yolculuğumun boşa gitmesini istemiyordum. "Bırak onu."

Panjurlar yarıya kadar kapalıyken durakladı. Tek kelime etmeden, geceye bakmadan önce onları yavaşça geri itti.

"Onu gördün," dedi usulca.

Doğrulup yutkundum ve başımı salladım. "Hayır. Yani..." Dudaklarımı yaladım, tamamen kavrulmuştum.

Tek kelime etmeden mutfığa doğru ilerledi. Yıllarca ebeveynlerimize bakıcılık yaptıktan sonra, bir insanın neye ihtiyacı olduğunun söylenmesine ihtiyacı yoktu.

"Sayılır. Kocaman bir şekil gördüm. Bir vücut. Ve bir kuyruk. Ve ayak. Ayak.

Canavar olmalı." "Ne kadar yakındı?"

Bunu sormamalıydı. En yakın kazalarımın ne kadar yakın olduğunu hiç sormadı. Bu beni yalan söylemek zorunda bırakmadı.

Yine de bu sefer, olanları örtbas etmek istemedim.

Ona her şeyi anlattım, titreyen huş ağacından, tuhaf, bölgeci baykuşa, asla gerçekleşmeyen güçlü karabasana ve garip kaçışa kadar.

"Benim peşimden geldiğini sanmıyorum," dedim sonunda, kanepeye geçip iki bardak suyu bitirmiştım. "Yani... ilk başta belli ki öyleydi. Beni takip etti. Diğer yaratık da öyle yaptı."

"Nasıl?" Hannon karşımdaki tahta sandalyeye oturarak sordu. Başarmıştı.

"Etrafımdaki tüm gürültüler, sanırım, bilmiyorum. Huş ağacı ve sonra baykuş. Ya da belki de kokuyu bastıran cereyan işe yaramadı? Yasak Orman'da doğru düzgün test etmiş değilim. Sadece güney ve doğudaki ormanlarda, doğal yaşam alanlarındaki gerçek hayvanlar üzerinde test ettim, şeytani bir ekosistemdeki iblis yaratıklar üzerinde değil. Yasak Orman'daki büyü çarpıktır."

"Pekala." Hannon yüzünü ovuşturdu. "Ben yatmaya gidiyorum. Babam şu anda huzur içinde uyuyor. Az önceki iksir gerçekten işe yaradı. Belki yarın akli başına gelir."

Başımı salladım ve bir süre olduğum yerde kaldım. İşime yarayacaklarsa, bu gece her zamanki gibi yaprakların üzerine titremem gerekecekti. Onları kurutma tepsilerine yerleştirmeli ve yarın güneşin altında kurutulana kadar taze kalmalarını sağlamak için üzerlerine su serpmeliydim. Bu yapraklar çok bakım ister. Ama onlara iyi davranırsanız, sevdiklerinizi hayatta tutarlardı.

Bir an için sadece oturup gevşemek istedim. Hâlâ düşünmem gereken pek çok soru vardı, mesela o huş ağacının nesi vardı? Ve o baykuş nereden gelmişti ve sorunu neydi? En önemlisi de karabasana ne olmuştu? Dehşetin alaycı kuşunun bir insanı tahrik edebileceğinden şüpheliydim. Kendine göre bir şeyi vardı ve seksi zaman o değildi. Canavarın bir seks tanrısı olarak ek iş yaptığını da düşünmüyordum. Bunu duymuş olmalıydım. Peki beni pis ve iyi vakit geçirmek gibi etkileyen şey neydi ve hâlâ dışarıda mıydı? Çünkü inkübilerin köye girip istediklerini almak gibi bir sorunları yoktu. Elbette, genellikle görmezden gelinmeleri kolay olabilirdi ama bu seferki başka bir şeydi.



LErtesi sabah yemek yerken, sade mutfağımızda özel olarak yapılmış bir çay için bardağımı uzattım. Kahve geçmişte kaldı, lanet yürürlüğe girdiğinde yeni malzemeler elimizden kayıp gitti. Kahve çekirdekleri birkaç krallıkta yetiştii, büyülü perdenin ötesindeki insan aleminden bahsetmiyorum bile, ama biz onlardan biri değildik. Annemle babam tedarik bittikten sonra baş ağrısı çekmeye başladıklarında, ağrıyı dindirmek ve sabaha başlamak için küçük bir tekme vermek için bir karışım geliştirdim. İşe yaramıştı ve şimdi onu dört gözle bekliyordum.

Hannon tencereyi ateşin üzerinde asılı duran kancadan çekip eğdi. Küçük bir parça hayat kurtarıcı cereyan fincanıma doldu.

"Tekrar dene," dedim esneyerek, kupamı havada tutarak.

"Dışarıdayız. Dün gece sen ormanda canavarlar tarafından kovalanırken kendimi biraz fazla kaptırdım. Yine de sen döndüğünde bir bebek gibi uyudum." Bana sııttı.

Kaşlarımı çattım, bir yudum aldım ve temiz ama yontulmuş taş tezgâha yaslandım. "Bugün pazara gitme sırası kimde?"

"Senin, güzel tanrıçaya şükürler olsun."

"Neyin var senin?" O ekmek yoğurmaya devam ederken ben de bardağımın ağzından ona baktım. Ailemizdeki işe yarar kişi oydu. Annemin yerini almış, yemek pişiriyor, dikiş dikiyor, ahşap işleriyle uğraşıyor ve diğer her türlü becerikli işi yapıyordu; her işin ustasıydı. Benim yeteneklerim iyileştirme, avlanma, balık tutma, bahçecilik ve Yasak Orman'ın canavarından kıl payı kurtulmakla sınırlıydı. Tüm riskleri almamın nedeni kısmen buydu. Bu aile Hannon olmadan hayatta kalamazdı. Kısa bir süre için bile.

Gözlerini devirdi ve bir an için yoğurmayı bıraktı. "Daphne." Yorgun yüzümde bir gülümseme belirmediğini hissettim. "Hepimizin hayranlara ihtiyacı var."

"Evet, şey..." Başını salladı ve işine geri döndü. Bir süre sonra içindekileri döktü. "Geçen ay yirmi beşinci yaş günümü kutladığımı biliyor."

Sırıtişım genişledi. "İlk çiftleşme yaşı, evet. Devam et." "Bana sormak istediği bir şey var."

"Hayır..." Neşeyle öne doğru ittim. "Evlenme teklif edecek mi?"

"Kadınlar evlenme teklif etmez Finley. Sanırım benden ona evlenme teklif etmemi istiyor. Arzuları konusunda pek de ince davranmıyor."

Dişlek sırtışıımı hissedebiliyordum. Hannon bizim köydeki çoğu erkek gibi değildi. Etek peşinde koşmaz, hava karardıktan sonra barlara gidip succubi'lerle zina yapmazdı. Bir sonraki aşamaya geçmeden önce bir bayanı tanımayı severdi. Bu ve iri yarı yapısı ve kızıl yakışıklılığı nedeniyle, ne zaman çaba sarf etse bir sonraki seviyeye (sevişme) geçiyor gibi görünüyordu. Sadece çok fazla çaba göstermiyordu.

Bu da kadınları çılgına çevirdi.

"Kadınların da avlanmaması gerekiyor. Ya da uygun olmayan erkek pantolonu giymek. Ama ben buradayım..."

"Sen farklısın."

"Kız kardeşin olduğum için böyle düşünüyorsun. Erkeklerin yemek yapmaması ve ailelerine bakmaması gerekir ama sen bu konuda çoğu kadından daha iyisin. Belki de o senin gerçek eşindir."

Homurdandı. "Evet, doğru. Gerçek eşler mümkün değildir."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Sanki bir aptala anlatır gibi ezberden okudum. "Lanet tüm hayvanlarımızı bastırmayı belki de o senin gerçek eşin olurdu ve biz de

aslında gerçek şekil değıştirciler gibi işlev görürler."

Bir an durakladı. "Gerçek eşlerin var olduğunu hiç sanmıyorum. Ben de sizin gibi tarihçeleri okudum ve hiçbir gerçek olduklarını doğrulamıyor."

"Öncelikle, kütüphanemiz küçük ve sınırlı ve lanetten önce insanlar şekil değıştiren özelliklerini kitaplardan öğrenmek istemiyorlardı. Bunu akranlarından öğreniyorlardı. Bu yüzden şekil değıştirenlerin işlevselliğı üzerine çok fazla kitabımız olmaması mantıklı. Bunu biliyorum çünkü bu konuda sızlandım ve bana söylenen buydu. İkincisi, taşınanlar soylulara, krallara, kraliçelere ve önemli kişilere odaklanan tarihlerdir. Para ve güç için evleniyorlar. Aşk umurlarında bile değil. Bizim gibi sıradan insanların gerçek eşimizi bulma şansı daha yüksektir."

Aslında buna inanmıyordum ama şeytanın avukatlığını yapmayı seviyordum. Kardeşimin gerçek eşiyle tanışmak istediğini biliyordum. Hayvanının seçimini onurlandıracağını (eğer içinde kilitli olan hayvanıyla karşılaşır) ve doğanın istediğı gibi onunla çiftleşeceğini.

Ben, kendim, hiçbir şeyin kader olduğuna inanmazdım. Kimsenin beni itip kakmasına izin verecek bir tip değildim, itip kakan kendi ilkel yanım olsa bile. Aşk ve çiftleşme de umurumda değildi. Artık umurumda değil. İki yıl önce kalbim yerinden sökülüp ezildiğinden beri. Eski sevgilim beni terk etmiş ve hemen ardından kendini iğne oyasına ve ona bakmaya adanmış dişlek bir kızla çiftleşmeye başlamıştı.

Ayrılma sebebi neydi? Hazır ve evi idare edebilecek birine ihtiyacı vardı. "Düzgün" bir eş istiyordu.

Görünüşe göre onun ve köydeki insanların çoğunun gözünde düzgün bir eş kocasından daha iyi avlanmazdı, hatta hiç avlanmazdı. Derileri tabaklamıyor, bıçaklarla oynamıyor ve pantolon giymiyordu. Lanet hastalığından muzdarip köylülerle de kocasının pek de iyi olmayan ihtiyaçlarıyla ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmezdi. Bunun nedeni (görünüşe göre yanlış bir şekilde) kocasının bir yetişkin olduğunu ve ağzını silecek ve ona evrenin efendisi olduğuna dair güvence verecek bir bakıcıya ihtiyacı olmadığını varsaymasıydı. Ne aptal kadın.

Belli ki sonsuza dek bekar kalacaktım. Gerçi bu köydeki sık suratlılar düşünüldüğünde çok da büyük bir kayıp sayılmazdı. Sadece son iki yıldır yaşadığım kurak dönem çok kötüydü. Özellikle de etrafta dolaşan şehvet şeytanları varken, buna katlanmak o kadar kolay değildi.

Hannon, "Bence gerçek eşler inanılmaz derecede nadirdir," diye mırıldandı.

"Şey, evet. Tüm büyülü dünyada bizim için yaratılmış tek bir kişi mi var? Ve aynı tipte bir şekil değiştiren, aynı genel güç seviyesinde ve aynı genel yaşta olmaları gerekiyor... Bir sürü 've' var. Ama bu mümkün, yoksa ona bir isim bulamazdık. Ayrıca, Daphne çok güzel ve *çok* istekli. Senin de kıvrımları nasıl sevdiğini biliyorum."

Yanağının ve kulağının kıpkırmızı olduğunu görebiliyordum. Onu utandırmak çok kolaydı. Günde en az bir kez bunu yapmayı kendime amaç edindim.

"Evlenmek için çok gencim," diye homurdandı.

"Evet, doğru. Bu doğru bile değil ve sen de bunu biliyorsun. Lanetten beri değil. Artık hiçbirimizin uzun bir yaşam beklentisi yok, hayatımıza devam etmeliyiz. Eğer o eşek beni terk etmeseydi, şu anda fırında bir çörekle çiftleşmiş olabilirdim."

"Yine de," diye mırıldandı.

Kırık kalbimdeki acıyı görmezden geldim ve tezgâha dokundum. "Bir listeniz var mı, yoksa neye ihtiyacımız olduğunu tahmin mi etmeliyim?"

"Tahmin etmeniz için yeterli paramız yok."

"Bu doğru. Ben çok açım. Açken alışveriş yaptığımda çıldırıyorum. Çabuk şu ekmeği getir."

Bana ters ters baktı, yanaklarındaki kızarıklık yeni yeni geçmeye başlamıştı. "Oh hey..." Garip şekilli, aşırı kalın, bej rengi bir kumaş parçasını çekti.

Tezgâhın kenarından el yapımı, lekeli bir kâğıt alıp uzattı.

Artık normal kağıdımız yoktu. Onu yapmak için makinelere güç veremiyorduk. Bunun yerine ya odun hamuru, bitkiler ve lanetten önce kalan herhangi bir kağıttan elle yapmak ya da takas etmek zorundaydık. Parşömen de yapılabilirdi, ancak bu daha pahalıydı ve özel durumlar için ayrılmıştı.

Bu evde, bunu everlass ya da iksire yardım ettiğimiz için teşekkür olarak aldık. Hoş değildi ama işe yarıyordu.

"Dash hakkında..." Hannon dedi ki.

Fincandakini bitirdim ve lavabonun yanına koydum. Dash'i tamamen unutmuştum. Dün gece sadece birkaç saat uyuyabilmişim ve everlass'la ilgili olmayan her şey tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Evet, ne hakkındaydı?" Ben sordum.

Hannon'ın yüz ifadesine ciddiyet hakim oldu. "Arkadaşlarından biri tarlanın yerini biliyor. Sanırım orayı kullanan tek kişi sen değilsin."

Ara sıra. Dash'i ve başka bir arkadaşını aldı. Sanırım çocuk yaprak toplamak için ağabeyiyle birlikte gidiyor."

Kan yüzümü terk etti. "Bunlar deli mi? Neden on yaşında bir çocuğu riske atsinlar ki?"

"Sanırım öğlen vakti gidiyorlar. En az tehlikeli zaman. Çocukların güvenliği için iksirdeki yaprakların gücünü feda ediyorlar."

Bunu anlamakta zorlanıyordum. Çocukları riske atmak. *Çocuklar!* Sahip olduğumuz tek şey onlardı. Bu köydeki en önemli kaynak onlardı. Dash ve Sable'in olması gerekenden daha fazla şımartılmalarının nedeni buydu. Aşırı korunuyorlardı. Muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla izleniyorlardı. Sayımızı artırmak için çocuklara ihtiyacımız vardı, yoksa yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydık.

"Onu izlemek konusunda daha iyi bir iş çıkarmalıyız," dedim, çoğunlukla kendi kendime konuşarak. "Hayatının tokadını yiyecek. Kaç yaşında olduğu umurunda değil. Bunu bir daha asla yapmaması için içine İlahi Tanrıça'nın korkusunu yerleştireceğim."

"On dört yaşındaydın..."

"Ondan dört yaş büyüktüm ve Nana'nın tek umuduydum. Pek faydası olmadı. Dash'in orada olması için bir sebep yok."

"Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Onunla konuşmamız gerekiyor."

Bir nefes verdim. "Pekala. Artık biliyoruz. Ve bahara kadar bizi idare edecek bir sürü yaprağımız var. Biz iyiyiz."



N Çok geçmeden güneşli sokaktan geçerek meydandaki küçük köy pazarına doğru yürüdüm. Çoğunlukla ürünler ve ıvır zıvırlar, bazı mobilyalar ve bir ya da iki deri ya da post bulunurdu. Eskiden Çocukluğumda çok daha fazlasına sahip olduğumuzu hatırlıyorum. Gezinler pazarımıza gelir, özel becerilerini ve mallarını getirirlerdi ve köylüler de dışarıdan gelenlere satmak için daha güzel sanatlar ve zanaatlar yaratırlardı. Çeşitli tezgahlar arasında dolaşmayı, güzel el üfleme camlara, iğne işindeki eğlenceli tasarımlara, sanat eserlerine ve heykellere bakmayı çok severdim. Zaman zaman annemin standımızı yönetmesine yardım eder, yetiştirdiğim çiçeklerden ya da babamın iyileştirmesine yardım ettiğim postlardan ikram ederdim. Gezin insanlara merhaba der ve meydandaki çimenlerin üzerinde yaptıkları hokkabazlıkları izlerdim.

Ama krallığımız sihirli dünyanın kalplerinden ve zihinlerinden kaybolmuştu. Kimse istese bile buraya gelemeydi. Daha da kötüsü, kimse gidemiyordu. Yıllar boyunca birçok kişi denedi. Ya da ben öyle duymuştum. Bunlara ilk elden şahit olmak için çok gençtim.

Bazıları köyün doğu ve güneyindeki ortak ormanlardan kaçmayı denemişti. Bu arazi teknik olarak kraliyet ailesine aitti ama köyün kullanımı için tahsis edilmişti. Sonuç olarak, Yasak Orman gibi doğrudan lanetlenmemişti ve orada hiç cam yetişmiyordu.

Ne olursa olsun, bir grup köylü bu yoldan ayrılmak için yola çıkmıştı. Anladığım kadarıyla, daha fazla ilerleyemeden belli bir mesafeye ulaşmışlar. Hava önlerinde kristalleşti, onu geçmeye çalışanları yaktı. Acıya rağmen devam edenleri öldürdü.

Bundan sonra, hayatta kalanlar - çaresiz, öfkeli ve korkmuş bir şekilde - kaleye doğru yola çıktılar. Elllerinde dirgenler, yaylar, mızraklar ve meşaleler vardı ve özgürlüklerini talep etmeye niyetliydiler.

Bir tanesi bile geri dönmedi.

O akşam, iblis kral köy meydanında belirdi. Yasak Orman'a ayak basan herkesin cezalandırılacağını duyurdu. Çalarlarsa, asılacaklardı. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Sözüne sadık kaldı, ya da insanlar öyle söylüyordu. İnsanların cezalandırılıp cezalandırılmadığı, asılıp asılmadığı ya da canavar veya diğer yaratıklardan biri tarafından yenip yenmediği belli değildi, ancak o ilk günlerde, içeri girmeye cesaret eden hiç kimse geri dönmedi.

Bu kayıp ve terk edilmiş yerde kapana kısılmıştık, şekil değiştiremeyen şekil değiştirenler. İçimizdeki hayvanları bile hissedemiyorduk. Büyü çoğunlukla parmak uçlarımızın ötesinde tutuldu.

Benim gibi insanlar için o kadar da kötü değildi, çünkü hayvanımı hiç tanımamıştım ve eski günlerden pek bir şey hatırlamıyordum. Şekil değiştirmenin getirdiği ilkel gücü, kuvveti ve ekstra yetenekleri hiç bilmemiştim. Daha yaşlı ve deneyimli birinin genç bir şekil değiştirene on altıncı doğum gününden sonraki ilk dolunayda değişim sürecinde rehberlik etmesi gerekiyordu ama güçlerimiz ben reşit olmadan çok önce bastırılmıştı. Ne kaçırdığımı bilmiyordum.

Büyüklerimiz için bu o kadar acı bir kayıptı ki artık bundan bahsetmiyorlardı. Hem de hiç. Eskiden kimin hangi hayvana dönüştüğünü bilmiyordum. Bir şekil değiştirenin hayatının ayrıntılarını ya da değişimin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Ne olmam gerektiği hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Bir şey öğrenmiştim: Bir iblisin teklifleri her zaman bağlayıcıydı. Şeker kaplı sözlerinin ağızda ekşi bir tat bırakırdı. Deli kralımızın yapmaya *çalıştığı* anlaşma her neyse, sonunda kabul ettiği anlaşma hepimizi lanetlemişti. İblisler hayvanlarımızı bastırırken, çabuk iyileşme yeteneğimizi de bastırmışlardı. Gücümüzü. Savaşma hünerimizi. Bizi dizlerimizden kestiler. Soylular, deli kralın ölümünden sonra direnmeye çalışmışlardı ama öldürüldüler. Sırada ordunun çoğu vardı. Yer değiştirme yetenekleri olmadan, kolay bir avdılar. Neredeyse bir gecede krallık bir adaya dönüşmüş, altı köy ve merkezdeki kalenin dış dünyayla bağlantısı kesilmiş ve iblislerin merhametine kalmıştı. Ne harika bir hayat.

O zamanlar hissettiğim duygu selini hatırladım. Korku, öfke, üzüntü ve çaresizlik, ama gençtim. Nasıl uyum sağlayacağımı öğrendim. Bir amaç öğrendim. Hâlâ hissettiğim bir amaç. Öldüğüm güne kadar vazgeçmeyeceğim bir mücadele.

Çılgık atarak dışarı çıkana kadar hayatım bu olacaktı. İnsanlar beni rahat bırakırsa, hayatıma devam edebilirdim.

"Merhaba Phyl," dedim demirci iri elinde kocaman bir çekiçle bana doğru yürürken. Köyde keskin şeylere olan sevgime gözünü kırpmayan tek adam oydu.

Ön dişlerinin arasındaki büyük boşluğu gösteren bir gülümsemeyle başını salladı. "Merhaba Finley. Güzel bir gün, değil mi?"

"Çok güzel," dedim ve köy merkezine doğru yöneldim.

Dolambaçlı Rita domates tezgâhındaki tahta tezgâhın üzerinden bana sırtıttı. "Merhaba, Bayan Finley. Son zamanlarda hiç iblisle yattınız mı? İblis kralın özellikle bakireleri sevdiğini duydum."

"Öyle mi? Vay be. Ben bakire değilim. Tabii pislikler sayılmazsa?"

Güldü ve birkaç domatesle biraz marul topladı. "Muhtemelen. Sana söylemiş miydim? Geçen akşam Patsy Baker'ı şişte kızartılırken gördüm. Biri onu arkadan, diğeri de önden götürüyordu."

Dolambaçlı Rita gençlerin yüzünü kızartmayı severdi. Hannon'la bir gün geçirdi. Beni kızdırması çok daha zordu ama çabalarını takdir ediyordum. Burada kapana kısılmış olmanın bir başka yan etkisiydi bu - bazı insanlar garipleşmişti. Buna katlanmayı öğrenmiştim.

"Bu doğru mu? İyi vakit geçiriyor muydu?"

"Gözüne fişkırtılana kadar. İşte o zaman-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, evet. Detaylandırmaya gerek yok."

"İblis Kral'ın geçen gece küçük Dalia Foster'ın odasına gizlice girip kirazını kopardığını duydum. Onun çocuğunu bekliyormuş."

"İğrenç. Bu ifadeden nefret ediyorum." Sırıtişı hınzırcaydı.

"Küçük" Dalia Foster'ın neredeyse benim yaşında olduğundan ve sunacak meyvesi kalmadığından bahsetmedim... herhangi bir deliğinden. Duyduğuma göre fiziksel yakınlığı erken yaşta tecrübe etmiş ve yoğun deneyler yapmış. Görünüşe göre, doğum engelleyici çay onu hayal kırıklığına uğratmış. Ama en azından zorba babasına söylemek için iyi bir bahanesi vardı.

Dolambaçlı Rita çantayı bağladı ve teslim etti.

"Peki senin sıran ne zaman gelecek?" diye sordu, bakışlarını düz karnıma dikerek. "Sen güzel bir kızsın. Belki iblis kral senin için bir istisna yapar ve pencereden içeri girer. Mükemmel bir aşık olduğunu duydum." "Öyle mi?

Bağırsağında bir bıçak olsa bile mi? Çünkü bu tam olarak odama girmeye çalışırsa ne olur?"

Belli ki saçmalıyordu. Duyduğuma göre bu köy iblis kralı tam olarak bir kez görmüştü ve o da herkesi köyden ayrılmalara ya da ölümle yüzleşmeleri konusunda uyardığı zamandı. O zaman da kadınlarla ilgilenmemiştii, şimdi de ilgilenmezdi. En azından buralı kadınlarla. Biz her zaman krallığın en fakir köyü olmuştuzdur. Ayrıca şekil değiştirenlerden nefret ettiği söylenirdi. Hayır, iblis kraldan buraya ziyaret olmayacaktı.

"Eğer o değilse, o zaman sanırım *birisinin* sonunda bir eş almaya karar verdi..."

Soğuk ortama yayıldı.

Jedrek'i kastetmiş olmalı. *Ugh!*

On altı yaşından beri peşimdeydi, pantolonuma girmekten başka bir şey istemiyordu. Bir dizi reddedilmeden sonra, sadece yatmak değil, çiftleşmek istediğine karar vermişti.

Yanılsama bu sefer çok güçlüydü.

"Şaka yapıyorsun," dedim. İhtiyacım olan tek şey buydu. Bir şey istediğinde inatçı bir herifti.

Gülümsemesi kurnazcaydı. "Hiç de değil. Daha önce seni aradığını duydum. Şu Jedrek çok yakışıklı, değil mi? Ve tam bir avcı. Kendi evi var ve karısı hiçbir şey istemeyecek."

"Sevgi, kendi özgür iradesi, kendisinin kolaylaştırmadığı orgazmlar dışında..."

"Oh bak, şimdi geliyor-"

Hızla döndüm ve aceleyle aşağı indim. Rita'nın kıkırdamaları tezgahların önünden geçerken beni takip etti. O beni görmeden bu yolculuğu kısa kesmeliydim-

"Finley!"

Çok geç. Lanet olsun!

Jedrek bir şampiyon edasıyla yanıma yaklaştı, kalın kolları sallanıyordu, çenesi dikti ve parlayan siyah saçları güneşi yakalıyordu. Birden fazla kadın dönüp baktı, manzarayı takdir ediyorlardı.

Bu sersem her nasılsa Hannon'ı en uygun bekâr olma konusunda yenmişti. Elbette yakışıklıydı. Ve evet, bir evi ve geçerli bir geliri vardı, ama bunun tek nedeni ailesinin hastalıktan kurtulmasına yardım etmek için hiçbir şey yapmamış olmasıydı. Hannon da ailesini sokağa atıp babasının hastalığa yenik düşmesine izin verseydi bunlara sahip olabilirdi. Ama o çakal suratlı bir pislik değildi. Aradaki fark buydu.

"Jedrek, hey," dedim, meşgul olduğumu anlaması için listeme bakıyordum.

"Bugün büyüleyici görünüyorsun." Gözleriyle beni takdir eden bir bakış attı.

"Harika. Sadece birkaç şey alıyordum-"

"Duydun mu?" Elini saçlarının arasından geçirdi ve bunu yaparken pazusunu esnetti.

"Egon o kadar ağır ki yürürken eğiliyorsun?"

"Bir eş almamın zamanı geldi. Küçük, güzel bir birikimim ve çocuk odası için bolca yerim var." Bakışları kalçalarımın indi.

Doğum kalçalarımı mı kontrol ediyordu?

"O konuda iyi şanslar." Dişlerimi fazlasıyla göstererek gülümsedim ve etrafından dolanmaya çalıştım.

"Finley, ikimiz de köyün eşleşmesi olduğumuzu biliyoruz." Pantolonunu düzeltti ve seyircilerimize baktı. Görünüşe göre ben hariç herkes bunun olacağını biliyordu. Süper.

"Peki ben bunu nereden bileyim Jedrek?" Çuvalımı üzerimi daha fazla örtecek şekilde düzelttim.

Biraz daha yaklaşırken kusursuz bir gülümseme takındı. "Çünkü bu köyde en çok arzu edilen insanlar biziz. Çiftleşmemiz çok doğal."

"Güzellik kaybolur, Jedrek. Ama hatalar kalır ve ben çok fazla hatam olduğu için kendimle gurur duyuyorum."

Gür kahkahası yorumuma uymadı. "Saçmalama, Finley. Bana soyumu devam ettirebileceğim güçlü mirasçılar bırakacaksın."

"Oh iyi. Bir an için her şeyin seninle ilgili olacağını sandım."

Döndü ve kolunu omuzlarıma doladı. "En görkemli düğünü yapacağız. Herkese bir tabak et. Köyü bir kutlamadan mahrum etmek istemezsin, değil mi?"

Kulak misafiri olanlar, ki sayıları her geçen dakika artıyordu, neşelendi.

Harika, suçluluk psikolojisiyle oynuyordu. Bu ne kadar alçakça? Eğer hayır dersem, kötü adam ben olurum. Bu hayatımın geri kalanını çok hoş bir hale getirirdi.

"Bunu düşünmem gerekecek," dedim kıpırdanarak.

Kolumdan tuttu ve beni kendine çekti. Gözleri alev alev yanarak bana doğru eğildiğinde irkilerek nefesimi içime çektim. "Benimle evleneceksin Finley. Köyde açıkça belirttim ki sen benim niyetimsin. Başka kimse sana dokunamayacak. Sana sahip *olacağım*."

Çifte anlamı gözlerinde parlıyordu, şehveti açıktı.

Yüzümdeki tiksintiyi sakladım. Bir seyirci çekmişti. Onlara bir gösteri sunacaktım.

Sesimin şiddetini arttırdım.

"Kimin iki parmağı, bir başparmağı ve her gece orgazmı var? *Bu kızın*. Senin küçük sikiyle sıkıcı bir yolculuk için bundan vazgeçmek istemem. Git bokunu başka yerde sat. Bu kova ağzına kadar dolu."

Etrafımdan nefes sesleri geliyordu. Birkaç kişiden fazlası kıkırdadı.

Kolumu onun elinden kurtardım ve pazarda ilerlemeye devam ettim. Bir an bile her şeyin bittiğini düşünmedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

T

Kapıyı iterek içeri girdiğimde kütüphanenin serinliği üzerime çöktü. İçeri girdiğimde ve neyse ki gözlerden uzakta, bir an için hareketsiz durdum ve vücudumdaki gerginliğe izin verdim gevşemek. Jedrek beni gerçekten şaşkına çevirmişti. Beni tamamen oyunumun dışına itti... ne kadar oyunum varsa.

Kitaplar, gösterişli bir dolaptan çok daha fazlası olmayan küçük odadaki raflarda sıralanmıştı. Umurumda değildi. Burası benim için bir sığınma yeri. Bilgi edinme yeri. Zor bir günün, sıkıcı bir günün ya da gerçekten herhangi bir günün ardından buraya gelip başka bir dünyaya kaçabilir ve farklı bir hayat yaşayabilirdim.

Bakışlarımı sıralar arasında gezdirdim ve sevilen kitapların kokusunun duyularıma nüfuz etmesine izin verdim.

Buradaki kitapların her birini okumuştum, bazılarını defalarca. Yenilerini alamıyorduk, bu yüzden maceraları yeniden yaşamak zorunda kalıyordum. Bazen, bu sadece bilet oldu. Bugünkü gibi.

"Finley!" Kütüphaneci Kessa yan kapıdan içeri girdi. Yandaki oda güzel bir şekilde döşenmişti ve bir tür hanımlar sosyal kulübü olarak kullanılıyordu. Mırıltılı sohbetler, çay ve küçük sandviçler ile görgü ve geleneklerin olduğu bir yerdi. Daha önce hiç davet edilmemiştim.

En iyisi buydu. Zaten duvarın bu tarafını daha çok seviyordum.

"Hey, Kessa." Çantamı kapının yanına bıraktım ve sağ tarafımdaki raflara doğru yürüdüm. Tam olarak ne aradığımı biliyordum ama şu anda kirli, hardcore nefret seksi arayışımın reklamını yapmak istemiyordum. Bunun yeri ve zamanı vardı ve şu an o zaman değildi.

"Yeni kitap var mı?" Parmağımı tüm bu görkemli kitapların sırtlarında gezdirerek şaka olsun diye sordum.

"Aslına bakarsanız var." Köşedeki küçük masanın yanında durdu ve düzgünce yapılmış küçük bir kâğıt destesini aldı. Yanında üç tane daha vardı. "Favori yazarımız ne düşündüğümü bilmek istiyor. Zamanını ve kaynaklarını neden buna harcadığını kimse tahmin edemez. Başka bir hobiye ihtiyacı var."

Güldüm. Bir sonraki rafta parmağımı halkımızın tarihini anlatan bir kitabın sırtında gezdirdim. Dürtüyle raftan aldım ve bir kenara koydum. Bu hafta o kitaba bir göz atabilirim. Bir süredir okumamıştım. "Sence öncekinden daha mı iyi?"

"Hayır. Ondan önceki de öyle. Ben notları veriyorum, o notları alıyor ve notları birleştirmiyor. Temelde aynı hikaye, tekrar tekrar, aynı konularla." Kağıdı tekrar masanın üzerine bıraktı. "Okunamaz halde. Şaka yapmıyorum. Dinlemeyeceksen neden fikrimi sorma zahmetine giriyorsun?"

"Sanırım ona iltifat etmeni ve bağlamasına yardım etmeni tercih ederdi."

"Bah." Havaya vurdu. "Bir erkekle çiftleşirsen böyle olur. çok destekleyici bir kadın. Kendini aptal yerine koyuyorsun."

"En azından bir hobisi var." Gözüme çarpan bir şey olup olmadığını görmek için yığınların tepesine doğru baktım.

"Sana söylemek istedim. Geçen ayki yardımın için teşekkürler. Ernie tamamen iyileşiyor!"

Bir an için donup kaldım. Kendisinden on yaş büyük olan ve hastalığa doğru kaymaya başlayan eşi için etkisizleştirici iksir yapmasına yardım etmiştim. Biraz zamanı vardı ve benim yardımımla daha fazla zamanı olacaktı ama iksir bir tedavi değildi.

Ona tüm bunları anlatmıştım ama Ernie onun tüm dünyasıydı. Hiç çocukları olmamıştı ve hiç ailesi kalmamıştı. O her şeyiydi. Onu kaybederse, yalnız kalırdı.

Onu yola getirecek cesareti kendimde bulamadım.

"Yardımcı olduğuna sevindim," dedim içim acıyarak usulca. Gerçek bir tedavi bulmam gerekiyordu. Bulmak zorundaydım.

İlgimi çeken iki kitap daha seçtikten ve nefret dolu müstehcen kitabımı aldıktan sonra eve uzun yoldan gittim. Yanlışlıkla Jedrek'e ya da hayranlarından birine rastlamak istemedim.

Zihnimin dağılmasına izin vererek yukarıdaki parlak safir gökyüzüne baktım.

Sadece iki kabarık beyaz bulut geniş bir alana yayılmıştı.

Düşüncelerimi anılar doldurdu. Maviye karşı parıldayan altın pullar. Altın kanatların üzerinde parıldayan tereyağı sarısı güneş ışığı. Boynuzlu bir kafadan fışkıran ateş.

Ejderhalar.

Eskiden hepsi asil kandan gelen çok sayıda ejderha şekil değiştirenimiz vardı. Hepsi de krallığı korumakla görevliydi. Ama içlerinden sadece bir tanesi düzenli olarak beni durdururdu.

Muhteşemdi, çok daha genç olmasına rağmen diğerlerinden daha iriydi. Hareketleri çok zarıftı. Çok şık ve güzeldi. Kükremesi içime bir şok göndermiş, kanımı ateşle ıslatmıştı. Çağrısına kulak vermemi emrediyordu. Bugüne kadar hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Köyün üzerinden geçerken herkes durur ve aval aval bakardı. Tıpkı benim yaptığım gibi, ağızları açık, bakışları o inanılmaz manzaraya sabitlenmiş bir şekilde dururlardı.

Ejderha prensi. Tahtın varisi.

Hepimizi gururlandıracağını söylemişlerdi. İnanılmaz bir potansiyeli varmış. Sihirli dünyadaki en iyi krallığa sahip olacaktık.

Ve sonra her şey yerle bir oldu.

Söylentilere göre kralın iblislerle yaptığı anlaşmadan önce krallığımızı terk etmişti. Kraliçe kısa bir süre sonra ölmüştü, ancak sebebini hatırlayamıyordum, eğer bilseydim.

Ardından her şeyin sonu geldi - lanet.

Evin kapısından içeri girip kitaplarımı masaya bıraktım ve yiyecekleri Hannon'a götürdüm. Yüzünde asık bir ifadeyle babamın odasından çıktı.

"O nasıl?" Ben sordum.

Omuz silkti, çuvalı aldı ve mutfığa doğru ilerledi. "Dayanıyorum."

"Sadece bahara kadar dayanması gerekiyor. Bahar geldiğinde, güneşin altındaki her şeyi deneyeceğim. İşe yarayacak bir şeyler bulacağım."

Başını salladı ve yiyecekleri tezgâhın üzerine koydu. "Yapacağını biliyorum. Tüm bunlar çok zor."

"Hayat zor ama idare edeceğiz." Sırtını sıvazladım. "Çocuklar hâlâ okulda mı?"

"Onlara çocuk demeyi bırakmamızı istediler ve evet, öyleler."

"Büyük şans," diye mırıldandım gülümseyerek. "Bil bakalım bugün ne duydum?"

"O da ne?"

"Jedrek evlenmeye hazır!"

Durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Peki onun niyeti?"

İki parmağımla kendimi işaret ettim. "Bizim en çok arzu edilen insanlar olduğumuzu ve bu nedenle çiftleşmemiz gerektiğini düşünüyor. Onun bütün çocuklarını taşıma şerefine nail olacağım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Siz ikiniz köyün en yakışıklı çifti olacaksınız, en somurtkan çocuklarıyla birlikte."

Gözlerimi ona diktim. "Olurduk, çünkü o sersemle evlenmeyi kabul etmem mümkün değil."

Gülümsedi. "Gerçek eşin olduğu ortaya çıkarsa ne yaparsın?" "Onu gözümü kırpmadan reddederdim. Hayvanım ısrar etseydi, tüm bağlarımı koparırdım."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Tamam o zaman, sanırım nerede durduğunu biliyoruz." "Şu anda neye ihtiyacın var? Herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Bakışları önce oturma odasına, sonra da pencereden arka bahçeye kaydı. "Hayır, bence öğleden sonrayı hak ediyorsun. Akşam yaprakları kurutacaksın, değil mi?"

"Evet. Sihirli saat."

"Sanırım sihirli saat sabahın üçü." "Gerçekten mi? O zaman alacakaranlık nedir?"

"Alacakaranlık."

Mantıklı.

Oturma odasındaki kitapları topladım ve köyün kenarında, Yasak Orman'a bakan en sevdiğim çınar ağacına yöneldim. Gün ışığının parlaklığı, iblisin tüm yaratıklarını uzakta tutması ve görünmez bariyerin canavarı uzak tutması sayesinde güvendeydim. Gövdesine yaslanarak yere oturdum ve önümdeki kitapları açarak şu anda hangisini okumak istediğime karar verdim.

Kolay olan *hayır*, ağaçlar ve yaşam alanları hakkında elime aldığım kitaptı. Her ne kadar o lanet huş ağacını incelemek istesem de ve yazar doğada bulunan zehirli mantarlar ve diğer zehirler hakkında bu hoş kenarları yazmış olsa da, şu anda beyin kapasitem yoktu. Uykusuzluktan yorgundum ve o yaprakları daha sonra doğru şekilde kurutmak konusunda endişeliydim. Bir kenara ittim.

Romantizm, bariz nedenlerden dolayı listemde üst sıralardaydı. Bu tür bir kaçışa çok ihtiyacım vardı. Ama bakışlarım halkımın, yani şekil değiştirenlerin tarihi hakkında elime aldığım kitaba kaymaya devam etti. Şu anda sadece üç şekil değiştiren krallık olmasına rağmen - lanetten beri iki

esasen bizi haritadan sildi - bir zamanlar beş tane vardı. Ejderha şekil değiştirenler tarafından yönetilen iki krallık, kurtlar tarafından yönetilen iki krallık ve yalnız bir ayı kraliçesi ve halkı. Şimdi sadece kurt kral ve kraliçeleri kaldı, inatçı piçler.

Elbette yakınlarda ve uzaklarda başka krallıklar da vardı. Saray politikaları ve entrikalarıyla birkaç peri krallığı. Çalıntı hazine yığınlarıyla korkunç goblinler. Vampirler tarafından yönetilen gece diyarı. Ve elbette, tüm rakiplerini yavaş yavaş ortadan kaldıran kurnaz iblis kral. Her krallıkta, genellikle hepsi aynı büyü türünde olan çalışkan insanları barındıran çeşitli köyler ve kasabalar vardı - şekil değiştirenler bir şekil değiştiren krallığında, periler bir peri krallığında yaşıyordu - ama bazen yıldız çarpmış bir aşık, aşkları için aynılığı feda ederek biraz büyü çeşitliliği için buraya taşınırdı. Bu, ya da perdenin ötesine insan alemine kaçarlar, kendilerini dünyevi olanın içinde gizlerler ve genellikle bir daha asla geri dönmezlerdi.

Söylentilere göre ejderha prensi krallığımızı tam da bu nedenle terk etmişti. Soylu bir periden hoşlanıyordu ve onunla birlikte olmak için onun krallığına taşındı, prensimiz ve gelecekteki kralımız olarak görevlerinden kaçtı. Bir aşk şansı için her şeyden vazgeçmiş.

Onu suçladığımı söyleyemem. Herkes mutluluk için bir şansı hak ederdi, prensler bile. Bedelini bildiğinden şüpheliydim.

Belki hâlâ bilmiyordu. Belki de deli kral onunla ilişkisini kesmişti. Aklından silinmiş olabiliriz.

Bunu bilmek imkansızdı. Soyluların fakir halktan insanlarla düşüp kalktığı bilinmezdi ve biz krallıktaki en fakirlerdik. En verimsiz topraklara ve en kötü mallara sahiptik. Kaleden en uzakta olanlardan biriydik. Her ne olursa, bu köyde kimsenin söylentiden fazlasını bildiğinden şüpheliydim. Muhtemelen bu yüzden kimse spekülasyon yapmaya devam etmedi. Büyük resmi anlayacak kadar büyüdüğümde lanet hakkında neden daha fazla şey duymamıştım.

Kütüphanedeki kitap prensin uçuşundan bahsetmiyordu elbette. Çok eskiydi. Yine de geçmişimizle, her şeyin eskiden nasıl olduğuyla ilgili bir tür bağlantı sunuyordu ve tekrar öyle olacaklarına inanmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden kitabı kucağıma aldım ve yerleştim.

Bir süre sonra bir esneme tuttu beni ve bir yorgunluk dalgası hissederek başımı ağaca çarptım. Umarım bu gece biraz uyuyabilirdim. Neredeyse tekrar ava çıkma vakti gelmişti ve o aşağılık domuzlarla yüzleşmek için dayanıklılığımıza ihtiyacım olacaktı. Köydeki tek insan bendim

Ama en iyi ve en çok et onlarda vardı. Risk almaya değeri.

Bir an sonra gözlerimi açtım... ve sonra birkaç kez daha kırdım.
Etrafımdaki ışık azalmıştı. Akşamın yaklaştığını haber veren serin bir
esinti yüzüme çarptı. Kucağımda duran kitap
yarıya kadar eğilmiş, kenarı yere dayanmış.

Sadece bir anlığına gözlerimi kapatmayı düşünmüştüm ama belli ki
uyuyakalmışım.

Sırtımdaki ve bacaklarımdaki sertlik yüzünden yüzümü buruşturarak
doğrudum. Eğer uyumak istiyorsam, bunu yatağımda yapmalıydım.
Planladığım gibi değildi.

Kitabımı kaldırıp diğerlerini almak için uzandığımda, dikenler sırtımdan
yukarı sıçradı ve kafa derimde gezindi. Gözler. Biri beni izliyordu. Bir varlık,
muhtemelen tehlikeli. Bunları anlamak için hayvanımla bir bağ kurmama
gerek yoktu. Avlanmak insana belli bir altıncı his veriyordu.

Kitaplarımı kendimden biraz uzağa, düzgün bir şekilde dizdim ve
bacaklarımı açtım. Hızlı hareket etmem gerekirse, edebilirdim.

Hiçbir şeyin ters gittiğinin farkında değilmişim gibi kayıtsızca gerindim ve
omzumun üzerinden bakma numarasını yaptım. Görünürde bekleyen kimse
yoktu ama bu arkamda olmadıkları anlamına da gelmiyordu.

Kalkacakmış gibi ellerimi ve dizlerimi ileri doğru ittim ve sonra ağaç
gövdesinin etrafına baktım. Hiçbir şey yoktu. Terk edilmişti.

Jedrek'in etrafta dolanmasını bekliyordum. Bugün onu herkesin önünde
geri çevirmiştim. Bir daha seyirci önünde bana yaklaşmak gibi bir hata
yapmazdı ama onun gibi bir adam da rahat durmazdı. Egosu buna izin
vermezdi. Beni yalnız yakalamaya çalışmasını ve sonra da korkutarak kabul
ettirmesini bekliyordum.

Ama o küçük bir adam değildi. Eğer gizlenen varlık o olsaydı, onu
görürdüm. Yine de karıncalanmalar devam etti. Tuhaf bir ağırlık hissi
göğsümü doldurdu, tıpkı dün gece hissettiğim gibi...

Donup kaldım.

Bu sefer cinsel bir şey gelmedi. Sadece uzuvlarıma sızan bir ateş damlası.

Bakışlarımı kararan ağaçların üzerinde gezdirdim, azalan ışık etrafın
rengini solduruyordu. Uzayan gölgelerin içinde hiçbir şey kıpırdamıyordu.
Hafif esinti dalları kıpırdatmıyordu. Her şey durgun ve sessizdi.

Bu, eminliğimi sarsmak için hiçbir Şey yapmadı. Önümdeki dalların arasına sıkışmış karanlıkta bir Şey gizleniyordu. Bir Şey izledi ve bekledi.

Tüylerim diken diken oldu.

Yavaşça kalktım ve kitaplarımı aldım. Burada takılıp gecenin ne getireceğini görmek niyetinde değildim. Ayrıca, yapmam gereken Şeyler vardı. O yapraklarla ilgilenmem gerekiyordu.

Dönerken, yaprakların titrediğini duyduğumu sandım.

Başımı Yasak Orman'a doğru çevirdim ve karanlıkta gözlerimi kısarak baktım. O her neyse, iyi gizlenmişti.

Sinirlerim bozuldu. Sanki beni koruyacaklarmıŐ gibi kitapları göğsüme bastırdım -klasik kitap kurdu tepkisi- ve eve koştum.

Ön kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir nefes aldım. "Sorun nedir?"

Hannon elindeki kitaptan başını kaldırarak sordu.

Ön odaya.

"Hiçbir Şey. Sadece..." Kitaplarımı kapının yanındaki küçük masaya bıraktım ve yanındaki kanepeye oturdum. "Korktum, hepsi bu. Yasak Orman aklımı karıştırıyor."

"Güzel. Bu seni oradan uzak tutar."

"Oradan uzak tutulmaktan başka bir Şey istemiyorum." "Gün ölüyor," dedi ve kitabına geri döndü.

"Başka bir deyişle, saçlarından kurtul ve faydalı bir Şeyler yap?"

"Evet. Bu iyi bir bölüm."

"Çocuklar nerede?"

"ArkadaŐlarıyla birlikte."

Yakında evde olurlar. Güneşin batıŐı çocuklar için sokağa çıkma yasağıydı, istisna yoktu. Bir yaratık Yasak Orman'dan dışarı çıkmasa bile, hava karardıktan sonra köyde gizlenen iblisler vardı. Lanetten beri geceler çocuklar için çok tehlikeliydi.

Kendimi kanepeden sıyırdım ve everlass ile ilgilenmek için dışarı çıktım. Zaman bir dizi tanıdık hareketle geçti. Bir noktada Dash bir kase güveç getirdi ve sonra etrafta dolanıp ne yaptığımı anlatırken beni dinledi. Bitkilerle çalışmak -özellikle de bu bitkiyle- beni tarif edemeyeceğim bir Şekilde sakinleŐtiriyordu. Gerektirdiği dikkatli incelikten keyif aldım. Bu Şekilde özellikleri çevresiyle birlikte değişti.

Birkaç saat içinde nihayet iÇlerimi bitirdim ve yatabilmesi için Dash'i içeri ittim. Güçlüler sayesinde bu hasat bir süre daha devam edecekti,

yaprakların geldiği sağlıklı bitkiler. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunda, bitkilerimin bahar güneşinde gelişeceğini umuyordum.



G Alçak altın gözler ağaçların arasından bana bakıyordu. Dehşet vücudumda sabit bir ritme dönüştü. Bir kükreme kemiklerimi keserken aynı zamanda orta yerimi de çekiştiriyordu.

Sarsılarak uyandım ve gözlerimi açtım.

O canavarın parlayan gözlerine lanet olsun. Rüyamda başka şeyler gördüğümünden emindim ama uyandığımda hatırladığım tek şey o lanetli parlayan gözler ve şimdi de kükremesiydi.

Alçak, tehditkâr bir hırıltı havada kıvrıldı. Damarlarımdan soğuk aktı.

Lütfen hala rüya gördüğümü söyle. Lütfen hala rüya gördüğümü söyle.

Hareket etmekten, başımı yana çevirip sesin kaynağını aramaktan korkuyordum.

Hırıltı yine aynı yerden, derin ve alçak sesle geldi. Yatak odamın penceresinin hemen dışından.

Dehşet beni delip geçti ve eklemlerimi donduran korkuyla savaşıarak yavaşça doğruldum.

Bu düşündüğüm şey olamazdı. Olamaz. Canavar Yasak Orman'ın sınırını geçemezdi. Ya da en azından insanların söylediği buydu.

Derin bir hırıltı üçüncü kez duyuldu ve gecenin yoğun havasında yankılandı.

"Finley!" Sable yan yatmış, bana bakıyordu. Puslu ay ışığında onun kocaman gözlerini görebiliyordum. O da duymuştu. Bu bir rüya değildi. Bu imkânsız durum gerçek zamanlı olarak yaşanıyordu.

Pencereden giren ay ışığı titredi... ve sonra karardı, devasa bir şey ışığı engelliyordu.

"Tanrıça yardımcımız olsun," dedi Sable titreyen bir sesle. "Canavar bizim için geldi."

"Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kendimi yere attım ve yuvarlandım. Karanlıkta görebiliyor olabilirdi ama ne kadar yıpranmış ve dayanıksız olsalar da gözlüklerimizden fazla ayrıntı göremiyor olmalıydı.

"Kımıldama," diye fısıldadım.

Dirseklerimin ve dizlerimin üzerinde, köşedeki cılız şifonyere doğru süründüm. Işık pencereden içeri girmeye devam ediyordu. Canavar yoluna devam etmişti.

Ayağa kalktım ve tepedeki hançerimi kaptım. Bir an sonra kapıya doğru koştum ve kapıyı açtım.

Boğazımı yırtan bir çığlık, ağzıma kenetlenen bir el tarafından hızla kesildi. Hannon tek parmağını dudaklarına götürdü.

Elini ittim ve yanından geçip gittim. Beni şaşkına çevirmeseydi uyarıya ihtiyacım olmazdı.

Babam kapalı kapısının ardında öksürdü, göğsü tıkırdıyordu.

Şimdi bunun için endişelenmeyelim, millet. Önce tüm aileyi hayatta tutmaya çalışalım.

Ön odada, ön kapıya ulaştım ve ağır ahşap kirişin indirildiğinden emin oldum. Kirişin ucu, onu yerine sabitleyen metal beşiğin içinde duruyordu. Ay ışığı beyaz ahşabın üzerinde titriyordu. Sonra ışık azaldı... sonra da tamamen söndü.

Kalbim teklerken gözlerimi kapattım. Her sinir ucum elektrikle pır pır ediyordu. Adrenalin sistemimi doldurmuştu.

Verandaya bakan pencerenin yanı sıra ön odada üç penceremiz vardı. Arka bahçeye bakan ikisi birbirine yakındı ve üçüncüsü de bizim evle başka bir evin arasındaki yan bahçeye bakıyordu. Işık farkına bakılırsa, arka pencerelerin ikisi de az önce kapatılmıştı.

Pencerelerde perde yoktu.

Ben dönerken zaman yavaşladı. Ne bulacağımı biliyordum.

Kabuslarım canlanmıştı.

Büyük, parlayan altın bir göz pencerelerden birine yerleşti.

Nefes almak zordu. Göğsümdeki o garip his dışı doğru yuvarlandı, ateş merkezimden dışarı ve uzuvlarıma sızdı. Ama bedenim yanarken bile kanım buza dönüşmüştü. Korkudan hareket edemiyordum.

O göz on beş metreden daha uzakta değildi, son gördüğümünden çok daha yakındı. *Çok* daha yakın. Korkudan kaynaklanan felç halimle her ayrıntıyı incelemeden edemedim. İnce, dikey bir oval ortayı kaplıyordu, gözbebeği bir kedininkine benziyordu ama daha yuvarlaktı. Derin, kaslı bir altın rengi, siyahı dışı doğru patlamadan önce, çizgilerle kaplı bir renk cümbüşü içinde özetliyordu

açık altın, turuncu, kırmızı ve sarı. Kenarlar boyunca daha koyu lekeler parlayarak güneş patlamasını çok daha dramatik hale getirdi.

Çok güzeldi.

Göz kırptı ve iki çift göz kapağı olduğunu gördüm. İlki daha çok yandan kayan bir parlaklık gibi görünüyordu. Sonra insandakine eşdeğer, üst kısmı aşağı inip alt kapakla buluşuyordu. Göz kırpması hızlı oldu, ama hareket beni sarsmıştı.

"Finley?"

Dash'in sesi koridorda çınladı. Altın göz, sanki canavar duymuş gibi o yöne doğru kaydı.

Farklı bir korku ilkinin yendi ve tekrar harekete geçtim, Dash'in oturma odasına koşmasını engellemek için ileri atıldım.

"Geri çekil," diye bağırdım ve ilerlemesini engellemek için odanın ortasında durdum. Bir elimi uzattım. "Geri çekilin! Gözden uzak dur."

O muhteşem ama korkunç altın göz bana doğru kaydı, beni içine aldı, engellerimi aştı ve ölçümü aldı. Bunu hissedebiliyordum, sanki ruhumu sökmüş ve bir teraziye koymuştu.

Göz kayboldu ve beden onu takip etti, koyu renkli pullar pencerenin ötesine geçti. Bir an sonra ay ışığı geri geldi ve karanlığın içinde parladı.

Kırılan camın sesi irkilmeme ve kolumu yüzümün önüne kaldırmama neden oldu. Bir şey ahşap zemine çarptı ve sıçrayarak ayağıma geldi. Çakım.

Sanki farklı bir bedenden bakıyormuşum gibi baktım. Farklı bir dünyadan.

Çakımı geri almıştı. Sonra beni buraya kadar takip etti. Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu. Öyle olmalı.

Ve şimdi toplama zamanı gelmişti.

Bu iş çok kötü gidebilir, millet. Final için sıkı tutunun, diye düşündüm umutsuzca, tüm vücudum titriyordu.

Harekete geçmem gerekiyordu. Bu korku kaynaklı prangalardan kurtulmalı ve enerjimi faydalı bir şey için kullanmalıydım. Ama ne için? Bu büyüklükte bir yaratığa karşı ne yapabilirdim ki? Şu anda yapabileceğim tek şey saklanmak gibi görünüyordu. Saklanmak... ya da dikkat dağıtmak.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onlara teslim olmadım. Ailemi kurtarmak için her şeyi yapardım, Yasak Orman'a doğru körü körüne koşmak da buna dahildi, böylece beni kovalayacaktı. Böylece ailem dışarı çıkabilirdi.

"Ne yapmalıyım?" Hannon koridordan sessizce sordu.

"Onları güvende tut," dedim cesaretimi toplarken boş bir sesle. Yavaşça eğildim ve yerdeki cam parçalarından kaçınarak boştaki elimle kapalı çakıyı aldım. Işık tekrar söndü ve işte o altın göz, ölçümü alıyordu. Bekliyor gibiydi. Bana bir seçenek sunuyordu. Teslim olmak ya da ailemi riske atmak.

Seç.

Pencere kırıldığı için artık canavarı duyabiliyordum. Sessiz gecede nefes alışını. Göğsünün derinliklerinde kaynayan hırıltıyı.

Bu bir seçim değildi. Benim için değildi. Bu bir olasılıktı.

"Çocukları odanızdaki büyük pencerenin yanına toplayın," diye fısıldadım Hannon'a, gözümünden bir damla yaş süzülüyordu. Çakıyı pijama altımın cebine soktum. "Eğer gerekirse, onlarla birlikte dışarı çık ve onları güvenli bir yere götür. Aksi takdirde, yere yat ve olduğun yerde kal. Ben canavarın dikkatini dağıtacağım."

"Hayır, Finley." Hannon beni tutup güvenli bir yere çekecekmiş gibi bir adım öne çıktı.

Elimi uzattım. "Olduğun yerde kal, lanet olası! Everlass sende. Köy meydanındaki Chartreuse, nulling iksirinin nasıl yapılacağını benden başka herkesten daha iyi biliyor. Ondan yardım iste. Babamı hayatta tut. Ben..." Ne yapabilirim ki? Bir canavara karşı ne yapabilirdim ki? "Bunu bir şekilde atlatacağım ve senin için geri geleceğim, tamam mı? Onları canlı tut. Hepsini."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kelimelerimden keder damlıyordu. İkimiz de geri gelmeyeceğimi biliyorduk.

Yine de sorun değildi. Onlara benden daha iyi bakardı. Devam eden fırtınada ailenin kayasıydı.

"Hepinizi seviyorum," dedim ve dönüp hızlı adımlarla kapıya yöneldim. "O ne yapıyor?" Dash sızlandı.

"Hayır, Finley," dedi Sable, hepsi karanlık salonun girişinde toplanmıştı.

Kapıyı engelleyen tahtayı kaldırdım. Durakladım ama arkama bakmadım. Dışarı bir kahraman olarak çıkmak istiyordum. Benimle ilgili son görüntülerinin, kaderiyle buluşmaya giden korkmuş bir kız olmasını istemiyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra koşmaya başladım. Canavar beni ailemin önünde öldürürse lanetlenirdim.

Komşunun bahçesinden geçen yolu da kullanmadım. Bu peşime düşüp onları ve evlerini çapraz ateşe alabileceğini düşündüm. Bunun yerine, evlerin ortasından aşağıya ve etrafından dolaştım.

Canavarın kükremesi içime işledi, beni tökezletti ve durmamı emretti. Güç neredeyse bacaklarımı kilitliyor ve bedenimi tahtaya çeviriyordu. Bu etki bir anımı gıdıkladı ama kanayan paniğim onu zihnimden sildi.

Tahta kırıldı ve arkamdaki patıkada ağır ayak sesleri duyuldu. Bahçe çitimize çarpmış olmalı. Hannon bunu tamir edebilirdi, sorun olmazdı. En azından beni takip ediyordu. Planımız buydu.

Hızımı arttırarak Yasak Orman'a doğru yola çıktım. Arkama bakmaya cesaret edemedim. O şeyin büyüklüğünü görmek istemiyordum. Ayrıca, eğer bir şekilde sinsice yaklaşır, üzerime çullandır ve beni ikiye bölerse, en azından sonu çabuk olurdu. Biraz kör bir hançerle kaybedilmiş bir savaşa girmekten daha iyi olurdu.

Sokaktaki son ev civarında çınarın yanından geçtim ve Hannon'a o kitapları kütüphaneye geri götürmesini söylemediğim için kendime rastgele lanet ettim. Sanki tüm bunlardaki en önemli şey buymuş gibi.

Yasak Orman'ın ağaç sınırına ulaştığımda neden yakalanmadığımı merak ettim. Şimdiye kadar bana ulaşmış olmalıydı.

Belki de takip etmemişti.

Durmak için yavaşladım ve boş bir alan görmeyi umarak döndüm. Onun yerine neredeyse altıma işiyordum.

İlerleyişı tamamen sessizdi. Ne bir nefes nefese ne de büyük bir ayak sesi beni onun varlığından haberdar etmişti. Ama yine de beni takip etmişti. Devasa bir yaratık çınarın hemen ötesinde durmuş, bana bakıyordu. Gözleri yarı karanlıkta parlıyor, donuk, bulanık siyah pullarına vuran ay ışığını emiyor gibiydi. Büyük bir kafa, uzun bir ağacın tepesinin yarısı kadar yüksekliğe ulaştı, iki boynuz tepeden uzağa doğru kıvrıldı. Pullu yüzünde çıkıntılı bir çene vardı ve dudaksız ağzından uzun dişler çıkıyordu. Devasa omuzlarını daha önce de görmüştüm, benden uzun, derin ve kaslı bir göğsü vardı. İki güçlü bacak onu önden destekliyordu ve üst gövdesi Arka bacaklara doğru eğimlidir ve arka bacaklar biraz daha kısadır.

Deri kılıfım yanımda olsaydı, hançerimi içine sokardım. Karşılaştığım şeye karşı bana yardımcı olmazdı.

Daha cesur olsaydım, yerimde dururdum.

Döndüm ve deli gibi kaçtım.

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Beni takip edip etmediğini görmek için arkama da bakmadım. O anda kendim üzerinde sıfır kontrolüm vardı. Panik bu arabayı sürüyordu ve bunu sarhoş atlarla yapıyordu.

Ağaçların etrafında zikzaklar çizdim ve kayaların üzerinden tökezledim. Omzum fark etmediğim bir ağaç gövdesine çarptı ve çalılıarın arasına daldım. Bir diken koluma batarken ve geceliğimi yırtarken nefesim kesildi. Nefesim hızlı hızlı kesildi ve önümdeki manzara gözyaşlarımla ıslanmış görüşümde kıpırdandı. Bir kahraman. Tam bir genç kıza dönüşmüştüm ve dürüst olmak gerekirse, kurtarılmayı umursamazdım. Hem de hiç umurumda olmazdı.

Uzanan bir çalı kümesinin ötesinde, aniden nerede olduğumu fark ettim. Görünüşe göre yerinde olmayan uzun huş ağacı önümde duruyordu ve her zamanki tarlayı işaret ediyordu. Kör paniğim sırasında bile oraya varacak kadar yön duygusuna sahiptim. Tam da bu tarladan hırsızlık yaparken yakalandığım düşünülürse, burası muhtemelen canavarı yönlendirebileceğim en kötü yerdı. Yine de başka nereye gidebilirdim ki? Bütün gece burada saklanabilir ve yarın eve dönebilirdim... ancak canavarı yine evimde bulabilirdim. Köyden kaçamamıştım, şimdi de canavardan kaçamazdım.

Gelecekle yüzleşme zamanı. Korkağa dönüşen kahramanımız bu sefer nasıl kaçacak?

Nefes nefese huş ağacının önünde durdum ve yukarı baktım. Bunu dans eden bir kız gibi sallanmak, dallarını sallamak ve yapraklarını şıngırdatmak için bir işaret olarak aldı.

"Çenenı kapatır mısın?" Ona bağırdım. "Beni kendi başına gayet iyi bulabilir."

Arkamdan gelen alçak hırıltı bunun kanıtıydı. Derin bir nefes aldım ve bir kez daha döndüm.

Ağaçların arasında duruyordu, etrafını saran dallar tarafından çoğunlukla gizlenmişti ama gözleri karanlığın çevrelediği iki kor gibiydi. Başını eğdi ve ben de hançerimi sıkıca kavrayıp biraz kaldırdım. Cesaret yanılsaması yaratabilirdi.

Devasa canavar göz açıp kapayıncaya kadar küçüldü ve çıplak bir adama dönüştü.

Ağzım açık kaldı. Hayır. Olamazdı. Bu imkansızdı! Yer değıştirme yeteneği lanet tarafından bastırılmıştı. Bu krallıkta hâlâ bunu başarabilen birini duymamıştım. Ve köyümüzün bu kadar etkilenen tek köy olması mümkün olsa da, *canavarın* bir insana dönüştüğünü kesinlikle duymamıştım. Bu insanların konuşacağı bir şeydi. Başkalarını uyarmak için.

Ağaçların arasından bana doğru yürüdü. Ay ışığı dağınık kahverengi saçlarının üzerinden geniş omuzlarına ve sağlam gövdesine düşüyordu. Kalın, iyi tanımlanmış kaslar uzun vücudunun her santimini kaplıyordu, bir gram bile yağ yoktu. Bu kasları zorlu savaşlar sayesinde kazandığı belliydi. Neler yapabileceğini çok iyi bilen bir adama benziyordu.

Hareketleri şık ve zarıftı ve ilerlerken gözleri -hâlâ aynı hayvani altın rengi- beni takip ediyordu. Bu durumda avcı olan oydu ve bunu biliyordu. Yırtıcı. Avını gözlüyordu. Beni.

Yine de beni yakalayan şey kasları ya da bariz gücü değildi. İçimi burkan ve bacaklarımı titreten tehlike aurası bile değildi. Yaralı görünüşüydü.

Vücudunu bir yığın kötü yara izi kesiyordu. Göğüs kafesindeki yırtık bir gümüş çizgi meme ucunun yanından geçiyor, dört paralel yara izi yan tarafını kesiyor ve diğer çizgiler karnını çaprazlama kesiyordu. Onları mürekkep girdaplarıyla kapatmaya çalışmıştı. Yine de işe yaramamıştı. Aksine, geçmişte yaşadığı travmalara daha fazla dikkat çekmiş, bazıları derisini buruşturmuş, bazıları ise derin yaralar olması gereken vadiler oluşturmuştu.

Benden bir avuç adım ötede durdu, kasları ve gücü nefesimin düzensiz çıkmasına neden oldu. Bir erkek olarak bile devasaydı. Ben uzun boylu bir kadındım ama onun boyu benimkini bir karış aşırıyordu. Hançerimin ucu

ileri geri sallanıyordu ve titreyen kolumu saklamak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"İzinsiz giriyorsunuz," dedi derin, cızırtılı bir sesle. Sanki bunu da hak etmiş gibiydi. Sanki o kadar sert ve uzun çığlık atmıştı ki ses tellerine zarar vermişti.

"Beni buraya kadar kovaladın. Bunun sayılacağını pek sanmıyorum," dedim, her şeye rağmen karşılık vermekte ustaydım. Çok fazla pratik yapmıştım.

"İzinsiz girmenin bedeli gözaltıdır. Çalmanın bedeli ise ölümdür." "İyi ki çalmamışım o zaman." Eksikliğimi belirtmek için kollarımı uzattım. çalıntı malların.

Belli ki içgüdüsel olarak, konuşmanın akışını takip etmek için bakışlarını aşağı indirdi. Gözleri tekrar yukarıya, yüzüme doğru kaymaya başlamıştı ki bir an duraksadı ve dikkatini göğsüme verdi. Terden yırtık pırtık geceliğimin serbestçe sarkan göğüslerime yapıştığını geç de olsa fark ettim, evden kaçmadan önce bağlamak için zamanım yoktu. Soğuk ve korku göğüs uçlarımı diken diken etmişti. Gözlerini benden alamıyordu.

Havadaki basınç arttı. Göbeğimin içindeki ağırlık tersine döndü ve daha fazla ateş dışarı sızdı. Bakışları yavaşça benimkilere kayarken içim sıkılaştı. O altın rengi gözlerde açlık parlıyordu. Şehvet. Baskınlık.

İçimdeki bir şey -yabancı ama çok derinlere kök salmış bir şey- zevkle mırıldandı. Arzu bedenimi ısıttı.

Neler oluyor millet? Bu bok hiç iyi değil.

Yine de bu hissi tanıyordum. Dün geceki şehvet büyüydü. Bu hâlâ bir karabasan gücüyle aynı hissi vermiyordu. Onların gücü yalın, kaygan ve kaygandı. Yağlı. Bu... ham, yoğun ve güçlüydü. Tehlikeliydi. *Lezzetli.*

Bacaklarımın arasındaki ani ıslaklığı ve kabaca alınmak için inatçı çaresizliği görmezden gelerek, sahip olduğum her şeyle onu ittim. O koca siki tekrar tekrar içime sokmasını istiyordum.

"Finley, değil mi?"

Neden o sert ses birdenbire kızgın tenimde şehvetli bir yalama gibi hissettirdi? Bunu sevdiğim için nefret ediyordum. Birdenbire kalçalarımın arasındaki öpücüklerini arzulamaktan nefret ediyordum. Parmakları kaygan seksime çarpıyordu.

"Tanrıcanın canı cehenneme, aklımı kaçırıyorum," diye mırıldandım, kendime gelmeye çalışıyordum. Elimin tersiyle alnımı sildim. Sanki büyüü beni her seferinde bir iplik gibi çözüyordu. Neden bu kadar *iyi* hissettiriyordu?

"Hükmedilmek mi istiyorsun Finley? Hayvanın kesinlikle istiyor." "Ne-ne?" Avucumu göğsüme bastırdım, içimdeki ağırlığı hissettim. sanki gerçekten de kurtulmaya çalışan bir yaratıkmış gibi göğüs kafesime çarpıyordu. Ateş kan dolaşıma sızmaya devam ediyor, uzuvlarıma güç pompalıyordu. Onunla sarhoş olmuştum. Bu duyguyla sarhoş olmuştum. Bu koca kışkı alfanın beni hemen şimdi toprağa itmesine ve o koca yarağı muhtaç amımın derinliklerine sokmasına izin vermek için çaresizdim.

"Yeter!"

Emrinin havlaması soğuk bir su sıçraması gibiydi.

Gözlerimi kırıştırdım ve hançerimi düşürdüğümü ve şimdi tam önünde durduğumu fark ettim. Göğsü benimki gibi kabarmış, iri aleti aramızda tamamen dikilmişti. Henüz ona dokunmamıştım ama düşündüğüm şeyleri gerçekleştirmek üzere olduğum açıktı. Bana arzuladığım şeyi vermesini talep etmek için.

Korkutucu olan şey, ne zaman taşındığım ya da oraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı. Bunların hiçbirisi kayıtlı değildi. Sanki başka biri hareketlerimin kontrolünü ele geçirmişti. *Benim kontrolümü*. Ama aynı zamanda, o pis kelimeleri düşündüğümü hatırlıyordum. Onlara göre hareket etmek istediğimi hatırladım. Bu iğrenç, lezzetli düşüncelerin içimde yarattığı sızıyı hatırladım.

Olamaz, yine mi oluyordu?

Hiç düşünmeden yüzüne bir tokat attım. Sonra düşündüm, *"Kahretsin, ne yaptım ben?"*

Ben geri geri gitmeye, koşmaya ya da çılgınca gülmeye fırsat bulamadan bileğimi havada kaptı.

"Bunu sana vereceğim," dedi kâbustan çıkmış bir sesle. "Kısmen ben sorumluyum. Canavarımı olması gerektiği gibi kontrol edemedim. Ama sadece bir tane alacaksın. Bir daha denersen seni kırarım."

"Ne tür iğrenç bir yaratıksın sen?" diye sordum. "İncubi kralı falan mısın? Kızları kendilerini sana vermeleri için büyüyle mi zorluyorsun?"

"Ben iblis değilim prenses, sizi temin ederim."

Takma adı da ifadesi gibi küçümseyiciydi.

"İçinde ne sakladığını bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve ilk defa esprili bir karşılık veremedim. O piç beni tamamen oyundan düşürmüştü.

Elimi savurdu ve sonra beni geriye doğru itti, biraz boşluk bırakacak kadar hafifçe ama beni yere serecek kadar değil.

"İçinizdeki canavar başınızı belaya sokacak," dedi. "Onu kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Ne... Neden bahsediyorsun?"

Bir kahkaha attı, başını salladı ve sonra gökyüzüne baktı. "Lanet olası tipik." Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ya da belki de o an için benim görünmez seyircimi ödünç almıştı. Omuzlarını dikleştirmeden önce yuvarladı. "Bu topraklardan birçok kez everlass bitkisini çaldın. Neden?"

"Hayır, ben yapmadım." Sadece bir aptal kanıt olmadan itiraf ederdi. "Neden?" diye hırladı.

Korku içimi sardı ama ona bunu görme zevkini tattırmayacaktım. Belli ki o bitki onun için çok önemliydi. Bu sadece çalmakla ilgili değildi, ondan çalmakla ilgiliydi. Onun kini kişiseldi ve ben köyümü suçlamak istemiyordum. Sırlarım benimle birlikte ölecekti. "Çoğu insan bu çürüyen krallıktan kaçma umuduyla bu ormana gelir," dedi. "Ya beni öldürmeyi ya da son zamanlarda iblis kralla bir anlaşma yapmayı umuyorlar. Ama sen ve bazı kardeşlerin everlass bitkisini çalışıyorsunuz.

Bu konuya ilgi gösteren tek köy sizin köyünüz. Neden?"

"Sanırım *diğerleri* bunu yapıyor çünkü bahçeleri çok küçük ve ihtiyaç duydukları bitkileri yetiştirmek için yeterli alana sahip değiller."

Öfkeyle bir adım öne çıktı. "Bunu bu kadar zorlaştırmak zorunda mısınız?"

"İnfazımı zorlaştırmam gerekiyor mu? Evet, biraz. Bu dört gözle beklediğim bir şey değil."

Bakışları içime işledi, karnımı sosa çevirdi. "Kazanamayacağın bir savaşa girmeye çalışıyorsun."

"Hayat kazanamayacağımız bir savaştır. Asıl soru şu: Barış içinde mi ölmek istiyoruz, yoksa son nefesimize kadar savaşmak mı? Ben savaşmayı seçiyorum."

Göğsümdeki o ağırlık -neredeyse gerçek bir varlık- içime çöktü. Onun onayını hissettim.

Gerçekten benim hayvanım olabilir mi? Bu mümkün müydü? Aramızdaki hava çatırdadı. "Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

İçime bir güç şoku çarptı. Zonkluyordu, bu sefer cinsel değildi ama emrediyordu. Tüketiyordu. Ona cevap verme dürtüsü üzerime çöktü.

Beni aşığı çekti ve hırpaladı. İtaat etmek için ağızımı açtım. Kapattım.

Oynanacak bir kukla değildim. Patronluk taslanacak bir hizmetçi değildim. Bir sahibim yoktu ve şimdi de olmayacaktı. Beni öldürmek istiyorsa, tamam, ama sırlarımı vermeye zorlanamazdım.

Kelimeleri bastırmak için çenemi sıktım. Boştaki elimin tırnaklarını avucumun topuğına geçirdim ve acının ısırığına odaklandım.

Öfke ve hayal kırıklığı ondan cızırdadı. Daha fazla güç geldi, beni yumrukladı. Derimi ateşe verdi ve kemiklerimi sıyırdı. Acı kanımı kaynattı. O kadar kötü acıyordu ki bayılacağımı sandım. Ama yine de direndim.

"Lanet olsun sana Finley," diye homurdandı. Öne doğru uzandı ve beni boğazımdan yakalayarak kendisine doğru çekti. Altın rengi gözleri benimkilerle kilitlendi. "*Neden?*"

İçimdeki o varlık ateş saçıyordu. Öfke. *Öfke.*

Hiç düşünmeden çakıyı elime aldım. Nasıl olduğunu bilmeden açtım.

Onu göğsünden bıçakladım.

Tısladı ve beni fırlatıp attı. Bir eli hızla göğüs kafesinden çıkan bıçağı uzandı. Yeterince uzağı saplamamıştım. Et yarasından başka bir şey değildi. Vücudunun durumuna bakılırsa, çok yara almıştı. Kalın kas kütesine bakılırsa, bu onu fazla yavaşlatmazdı.

Bu benim için çok kötü sonuçlanacaktı.

Bir anda ayağı kalktım ve koşmaya başladım. Yine de eve gidemezdım. Bu sadece onu aileme geri getirirdi. Bunun yerine sağı döndüm ve canlanan huş ağacının etrafından dolandım. Sallandı, sallandı ve jig yaptı. Diğer tarafta, onun *durma* emrini hissettim ama görmezden geldim. Everlass'a doğru koştum, ortasına gelene kadar adımlarımı izledim. Orada durdum, zor nefes aldım ve tekrar onunla yüzleştim.

Eğer everlass onun için kişiselse, kırılğanlığını anlayacaktır. Tarlada gezinip onu yok etmek istemezdi. Umarım.

Göğüs kafesindeki yeni delikten akan kan, karın kasları ve kasık kasları arasındaki oluğı dalmış halde sahanın kenarında belirdi.

Kollarını iki yana açtı. "Nereye gideceksin? Eğer köyüne geri dönersen, hepsini öldürürüm. Bunu ister misin? Hayatını kaybettin, Finley. Bu topraklardan çaldın ve artık bana aitsin."

"Peki sen kimsin? İblis Kral'ın kuklası mı? Onun kölesi mi?"

Yüzünden şaşkınlık ifadesi geçti. Başını yana eğdi ve sonra mizahsız bir şekilde gülmeye başladı. Kollarını indirdi.

"Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor," dedi kendi kendine. Sonra da bana: "Kralın yokluğunda, ayakta kalan tek soylu olarak, bu toprakların bekçisi benim. Ben onların koruyucusuyum. Ben sizin gardiyanınız ve efendinizim."

"Onların koruyucusu mu? Şaka mı yapıyorsun? İnsanlar ölüyor. O lanetten kaynaklanan hastalık onları öldürüyor. Eğer bir şey varsa, o da *benim* koruyucumdur. Lanetin hastalığı bu tahtayı çürüttüğü gibi bedenlerini de çürütmeye çalıştığında onları hayatta tutan benim. Bana teşekkür etmelisin, beni tehdit etmemelisin. Tek yaptığın bu ormanda canavar kılığında dolaşıp izinsiz girenleri öldürmek. Onu kimden koruyorsun? Tebaasından mı? Ya yanlış yönlendirilmişsin ya da bir aptalsın. Cezanı çek ve bu işi bitir. Vaktimi boşa harcıyorsun."

Yumrukları bir açılıp bir kapanıyordu. Önce ayaklarının dibindeki everlasa, sonra da bana baktı. Sanki bir şey için kendisiyle savaşıyor gibiydi. İleriye doğru yürüdü, yolunu dikkatle seçiyordu. Ani bir içgörü içimi parçaladı. Bu tarlayı sadece benim köyümün kullandığını ve hiçbirinin budama konusunda iyi olmadığını söylemişti. Bu bitkileri budayan ve onlarla ilgilenen oydu. Onlara sevgi gösteriyordu.

Hissettiğim kafa karışıklığı için zamanım yoktu.

Bir ayağımı kaldırdım ve en yakın bitkinin üzerine koydum. Durakladı. "Bu sadece bir bitki, Finley."

"Bana ulaştığında, bir bitkiden çok daha fazlası olacak. İkimiz de kök sistemlerini paylaştıklarını biliyoruz. İçlerinden biri ezilirse, hepsi acıyı paylaşır. Yeteri kadarını sökersem hepsi kuruyacak. Kaç tane olması gerektiğini biliyorum."

Bunun doğru olduğundan emin değildim. Bir kere okuduğumu sanmıştım.

Yine de hemen dondu, yani belki de doğrudu. Avuçlarını sakınleştirici bir hareketle yavaşça yukarı kaldırdı.

"Kardeşiniz kısa bir süre önce iki kişiyle birlikte bu araziye girdi."

Kalbimin atışı durdu. Yanlışlıkla dengemi kaybedip bir bitkiyi ezme ihtimalime karşı ayağımı indirdim.

"Onun hayatı da, onların hayatı da bana ait. Eğer işbirliği yaparsanız, izinsiz girişlerini ve hırsızlıklarını affedeceğim."

"Bir anlaşma yapabiliriz," dedim hemen, dudaklarımı yalayarak. "Eğer köyü bağışlarsan sana sırlarımı anlatırım. Yeterince zor zamanlar geçiriyorlar. Kimseye zarar vermeye çalışmıyorlar. Seni öldürecek kaynaklara sahip olmadıkları kesin."

Bir an için bunu düşündü.

"Everlass'a iyi davrananları bağışlamaya razı olacağım. Geri kalan herkes ölecek," diye hırladı.

Yeterince iyi olmalıydı.

"İyi, evet, buraya birkaç kez zorunluluktan geldim. İnanın bana, ormana ayak basmak istemezdim. Everlass'ı, benim tasarladığım ve nulling iksiri adını verdiğim bir iksirde kullanıyoruz. Yıllar geçtikçe onu güçlendirdim, öyle ki lanetten dolayı hastalananların yaşam sürelerini uzatıyor." Yutkundum. "Hâlâ tam olarak doğru yapamadım. Bu bir tedavi değil. Ama eskiden yılda bir düzine köylü kaybederken, şimdi bir iki taneye düştük. Bu yıl şimdiye kadar sadece bir tane."

"Bu iksiri sen mi yarattın?" Kuşkulanıp kuşkulanmadığını anlayamadım ama kesinlikle alay ettiğini söyleyebilirdim.

"Parayla doğmamış olmamız, zekayla doğmadığımız anlamına gelmez. Hepimizin kendi bahçeleri var ama kış aylarında, sizin de bildiğiniz gibi, everlass kış uykusuna yatar. Topladığımız yapraklar tekrar büyümmez. Bir insanı dengede tutmak için çok fazla şeye ihtiyacımız olduğundan, eşikte hastaları olan bazılarımız tükenir. Çaresiz kaldığımızda, ya ölmelerine izin veririz ya da bu ormana döner ve devriye gezen canavarla yüzleşme riskini alırız. Bay Koruyucu, kendinize böyle diyorsunuz. Mutlu musun? Biz sadece hayat kurtarmaya çalışıyoruz."

"Bu iksiri hiç duymadım."

"Neden biri buraya gelip sana söylesin ki? Senin bir erkeğe dönüştüğünü bile bilmiyorduk. Ya da herhangi birinin hala değişebileceğini."

"Diğer köylerin hiçbirinde yok."

"Köye hapsolmuş durumdayız, dahi. İksiri ben yarattım. Sınırlarımızın ötesindeki biriyle nasıl paylaşabilirim ki? Zihinsel telepati mi?"

"Sana inanmıyorum."

"Ve sanırım senin daha iyi bir teorin var. Buraya ne için geldiğimizi sanıyordun, cesaret için mi? Yastıklarımızı ekstra tüylerle doldurmak için mi? Belki köşemiz için küçük bir koku kabı-"

Tekrar kıllarını kıpırdattı ve kavurucu sıcaklık üzerime çöktü. *Çenemi kapatma* ihtiyacı içimi kapladı.

"Bir pazarlık yaptık," dedi. "Köyünüzün ve kardeşinizin geçmişteki şikayetleri silinecek. Onlara öfke göstermeyeceğim. Şimdi gel bakalım. Günahlarının bedelini ödemelisin."

Rüzgâr içimden çıkıp gitti. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken son bir kez her zamanki bitkilere baktım. Çoğunlukla kendi kendime başımı salladım ve yoluma devam ettim.

Huş ağacının ötesinde bekliyordu, koyu renkli ahşaba karşı uzun boylu ve metanetliydi. Başımı dik tutarak onunla yüzleştim.

"Silahlarınızı istiyor musunuz?" diye sordu. Öfkelendim. "Bir işe yararlar mı?"

Cevap vermedi. Sadece baktı.

Kayıtsızca omuz silktim ve onları topladım, çakının ağzını silip pijama cebime geri koydum, sonra hançeri kaldırdım.

"Bir gün inanılmaz biri olabilirdin Finley," dedi. Devasa canavar ortaya çıktı ve bana doğru hamle yaptı.

Hançerimi içgüdüsel olarak, tamamen korkuyla savurdum. Zırhlı yüzüne çarptı. Parlayan altın gözleri yanıp söndü ve ardından dişleri bedenime kapandı.

çığlık atacak nefesim yoktu. Koşarak ağaçların arasından geçerken, iyi aşınmış dişlerinin kör uçları beni aralarına sıkıştırdı. Dallar yüzüme *çarptı*, acıtacak kadar sertti ama kalıcı hasar vermek için. Eğer bırakırsa, sıçramadan önce düşmek için uzun bir yolum olacaktı. Hançerimi savurup gözüne ya da burun deliğine saplamaya çalışmamamın tek nedeni buydu.

Bir başka yeşillik duvarına daha çarptık ve pençeli ayakları duvarın ötesindeki, muhtemelen çoktan ölmüş olan kırılğan çimenlere çarptı. Sarmaşıklar ve dikenler sol taraftaki bir çardağa doğru kıvrılıyordu, boyası soyulmuş ve ustalıkla yapılmış ahşap işçiliği parçalanmış ve kırılmıştı. Eğilerek, kraliyet kalesi olması gereken görkemli girişi görebiliyordum.

Köhne ve çatlak mermer merdivenin önünde durdu ve bana izin verdi. Git.

Yere doğru düşerken çığlık attım.

Ben vurmadan önce, canavarın büyük şekli hızla küçülerek ve kolları beni havadan yakaladı. Hançerim artık ulaşamayacağım şekilde yere çarptı ve basamakları tırmanırken beni göğsüne bastırdı.

Ter, kir ve vücut kokusu bekliyordum ama bunun yerine taze, hafif, neredeyse ılık bir çam ve leylak kokusu ile bir miktar hanımeli beni şaşırttı. Bu, daha önce tüm duyularımın bir an için alarma geçtiği odundaki kokunun aynısıydı ve kesinlikle harikaydı. Aynalı bir yüzeye sahip kristal bir göle bakan rüzgârlı bir dağ tepesi görüntüsünü çağrıştırdı. Rahatlık, huzur ve aşinalıktan söz ediyordu; içinde bulunduğumuz ana ve bu korkunç yere o kadar zıt duygulardı ki

Kapıdan içeri dalıp boş bir fuayeye girdiğinde donakaldım. Etrafımızda mermer sütunlar yükseliyordu ve zemin parlak bir şekilde temizlenmişti.

"Beni yere bırak," diye bağırdım, kollarından kurtulmaya çalışarak.

Kıpırdamadı, tutuşu kıramayacağım kadar güçlüydü. Kavernöz alanın her iki yanındaki iki merdiven, yukarıdaki bir sahanlığa doğru kıvrılıyordu. Merdivenleri atlayarak sola döndü ve kalenin derinliklerine, beyaza boyanmış bir dizi kapalı çift kapıya doğru yürüdü. Havada donuk bir gümbürtü titreyiyor, ara sıra neşe çığlıklarıyla deliniyordu.

Kapıları tekmeledi. Gözüme çarpan ilk şey ışık oldu; odanın her tarafına yayılmış ve kristal avizede ampullerin olması gereken yerlere sıkışmış yüzlerce mum olmalıydı. Beni esir alan kişi ilerlerken yüzümü kapatmak için elimi kaldırdım. Ardından kakofoni geldi. Müstehcen kahkahalar ve yüksek sesli müzik mekânı doldurdu. Çılgınca hareketler, hiçbiri bastırılmamış bir renk bolluğuna eşlik ediyordu. Tüyler dalgalanıyor ve boncuklara benzeyen bir dizi havada uçuşuyordu. Bedenler, bir şekilde sihirle desteklenmiş olması gereken müzik eşliğinde dönüyordu.

Kolumu çekerek daha fazla ayrıntıya baktım.

Bir çeşit maskeli baloydu. Kadınlardan biri siyah tüylü bir maske ve cübbeden başka bir şey giymemişti. Dudakları kıpkırmızıydı ve vücudu, çıplak meme uçlarının etrafında kıvrılan ve uyluklarının iç kısmına bulaşan ayrıntılı desenlerle boyanmıştı.

Odanın diğer tarafındaki adam parlak fuşya ve sarı renkte büyük bir başlık takmıştı, alnında ve burun köprüsünde mücevherler vardı. Önünden büyük kırmızı bir cübbe sarkıyordu, kravatı göğsünün alt kısmına gevşekçe düğümlenmişti ve geri kalanı tamamen açıktı. Sikini ve taşaklarını metal bir halka çevreliyordu ve ereksiyon halindeki penisinin her iki yanına kırmızı çizgiler çizilmişti.

Tam önümüzde, her biri maskeleri dışında tamamen çıplak olan iki kadın dans ederken kıvranıyordu; birinin parmakları diğerinin ağzındaydı, diğerinin parmakları ise ilkinin amındaydı.

Bakışlarım arkadaki tüm erkeklerin oluşturduğu bir seks partisine kaydı. Bu bir çeşit tren gibiydi, dört adam kışlarına yaraklarını sokmuş ve mükemmel bir senkronizasyon içinde, ileri atılıp geri çekiliyorlardı, böylece hepsi sürtünüyordu. Zamanlamaları kusursuzdu. Tek bir erken itiş ve tüm parti dağılılabildi.

Tam bir şok içinde bakakaldım. İffetli biri değildim ama.

Kahretsin, belki de namuslu biriymdim. Köyümdeki bar böyle *bir şey değildi*. Bu sefahat seviyesi hayal ettiğimin de ötesindeydi. "Burada ne tür bir kıyafet işletiyorsunuz?" diye sordum.

Bir adam siyah kareli zeminde tırsla ilerliyordu; ellerinde göğsüne doğru sıkıca tuttuğu kumaş toynaklar, ayaklarında toynak gibi görünen terlikler ve başında dizginli bir tür at maskesi vardı. Deri giysili bir kadın, sırtındaki eyere oturmuş, dik durduğunda giyilmek üzere özel olarak tasarlanmış bir binici kırbacıyla ona tokatlar atıyordu. Eğer ereksiyonu bir yargıçsa, bundan zevk alıyordu.

Partiye katılanlar teker teker bizi gördüler, kocaman gülümsemeleri kayboldu ve hareketleri yavaşladı ve sonra durdu.

Sık treninin başındaki adam vagonundan fırladı ve bize doğru döndü. Duruşundan ve şehvetli hareketlerinden onun bir karabasan olduğunu hemen anladım. Bize doğru ilerlerken kalabalık onun önünde dağıldı. Yüzünde bilmiş bir sırıtışla at binicisinin elindeki kırbacı aldı.

"Nyfain, bize katılman ne güzel." Obsidyen gözleri muziplik ve kibirle parlıyordu. Önümüzde durdu. "Burada neyimiz varmış?"

O kırbacı yanağıma doğru uzattı. O şeyin nerede olduğunu sadece tanrıça biliyordu. Kimin terli kışına şaplak attığını. Hayır, teşekkür ederim.

Ben onu savuşturamadan, beni tutan adam -Nyfain- ileri doğru bir tekme attı. Ayağı karabasanın göğsünün ortasına sağlam bir şekilde çarptı. Karabasan acıyla karışık bir şaşkınlık ifadesiyle geriye doğru uçtu. Yere çarptı ve yağlı kıcı durmasına izin vermeyerek mermer üzerinde kaydı. Daha önce dans eden kadınların üzerinden geçerek, izlemek için durmuş olan karma bir grubun içine düştü.

"Hadriel, bir adım öne çık," diye bağırdı Nyfain.

"Şimdi, şimdi, Nyfain." Kıpırmızı dantelli, jartiyerli ve iç çamaşırsız bir büstiyer giyen bir kadın yan taraftan bize doğru ilerledi. Succubus. Elbette bu sefahatin arkasında onlar vardı. Şehvetten ve kötülüklerden besleniyorlardı. "Güneş battı. Burada hiçbir yetkiniz yok."

"Yargı yetkisine değil, Hadriel'e ihtiyacım var. Öne çıkın!"

"Hadriel başka bir işle meşgul-"

"Buradayım!" Orta sağda zayıf bir adam insan kalabalığının arasından sıyrıldı.

Onu daha önce fark etmemiş olmam bir mucizeydi.

Kürlü, mor bir tür... kostüm giymişti ve bu onu canavarın aptal bir maketi gibi gösteriyordu. Tüylü pantolonu, tıpkı at kılığındaki adam gibi toynakları andıran siyah ayakkabılarla son buluyordu. Uçkur bölgesini siyah bir peçe örtüyordu ama sonra kostüm gövdesini çıplak bırakacak şekilde açılarak birkaç kıllı meme ucunu ortaya çıkarıyordu. Kolları da bacaklarıyla aynı malzemeye kaplıydı ve boynunun etrafından sıkıştırılmıştı. İki doldurulmuş boynuz kafasından yukarı doğru kıvrılıyordu.

Küçük bir kıkırdamayla, "Aman Tanrım, ne manzara ama," dedim. Dehşetimi kesip atacak tek şey buydu.

"Buyurun, efendim." Hadriel biraz daha ilerledi ve sonra yalpaladı. Belli ki ayık değildi.

Nyfain, "Kendini toparla ve sonra kule odasına rapor ver," diye bağırdı.

"Gitmek zorunda değilsin Hadriel," dedi Succubus. "Onun yapabileceği bir şey yok.

Kalırsan sana neler yapabilirim."

Hadriel sendeleyerek bize doğru gelirken, "Bana yapabileceği çok şey var," diye mırıldandı.

Nyfain'den biraz uzaklaştım ve vücudunun aşağısına bakmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı, beni göğsüne bastırarak

Olduğun yerde kal.

"Ereksiyon olup olmadığını görmeye çalışıyorum."

Oflayıp pufladı ve tekrar merdivenlere yönelip yukarı çıktı. Üçüncü katta, sol tarafında kemerli pencereler, sağ tarafında ise taşlar olan hoş, pitoresk bir salona girdi. Yol boyunca yağlıboya tablolar sıralanıyordu, bazılarının yüzlerine bıyık çizilmişti ve ara sıra da birkaç çuk vardı. Belli ki birkaç parti müdavimi kontrolden çıkmıştı.

Sonunda, tek bir ağır kapıya kadar uzanan küçük bir merdivenden çıktı. Büyük ihtimalle kule. Beni oraya tıkmayı planlıyordu.

Beni yere bırakırken kısık bir sesle "Beni öldüreceğini sandım," dedim.

"Ot toplamak aslında hırsızlık değildir, ancak ısrarlı izinsiz girişiniz tutuklanmanızı gerektiriyor. Cezanız sonsuza kadar sürecek. İşte hücreniz."

Kapıyı iterek açmadan önce anahtarı çevirdi. Karanlık içeride bekliyordu. Bana içeri girmemi işaret etti.

"Ama..." Mürekkepli derinliklere bakarken yakamla oynadım. "Beni bir kulede mi tutacaksın?" Sesim yükselmeye devam etti. "Dışarıdan kilitlenen bir odada mı?"

"Seni zindana atmamı mı tercih edersin?"

"Üçüncü bir seçenek var mı? Bileğe bir tokat ve halkın önünde küçük düşürölme gibi mi?"

Beni kolumdan tuttu ve odanın içine doğru itti. Sendeledim, korku beni boğmak için yükseliyordu. Kapının girişine yerleşti, devasa omuzları neredeyse çerçeveyi dolduruyordu. Vücudu güç için inşa edilmişti ve onu güçle bilemişti.

"Cehenneme hoş geldin prenses."

Kapı çarptı ve kilit tıkırdadı. Kapıya vurdum, kolu salladım ve çekiştirdim. Hiçbir şey olmadı.

"O çürümüş suratlı sansar herif," diye tükürdüm, döndüm ve sırtımı kapıya dayadım.

Gözlerim karanlığa alıştı. Neredeyse dolunay olduğu için tanrıçaya şükürler olsun. Zayıf ışık ağır perdelerin arasından süzülüyordu. Göremediğim şeyleri hissetmek için ellerimi önümde sallayarak ilerlemeye başladım. Ayağım sert bir şeye çarptı ve sonra kolumun yan tarafı da çarptı. Bir çeşit tahta. Biraz daha ilerleyince bir tekme attım ve neredeyse küçük bir masanın üzerine düşecektim. Biraz daha uzaklaşınca nihayet pencereye ulaştım.

Kadifeyi tuttum ve çektim. Metal perde kancaları perde çubuğuna sürtündü. İçeri ışık doldu ve manzaraya ilk kez baktım.

Yerden yüksektydim. Merdivenler dört kat yukarıda olduğumu gösteriyordu ama kale bir yükselti üzerine tünemişti. Bu taraftaki arazi alçalıyordu ve sanki sonsuza kadar görebilecekmişim gibi geliyordu. Ağaçların tepeleri, bazıları oldukça büyük olan çeşitli boşluklarla uzaklara yayılıyordu. Bu açıklıkların başka köyleri ya da çiftlikleri işaret edip etmediğini merak ettim. Krallık hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Evimden hiç uzaklaşmamıştım. Diğer yerlerin neye benzediği ve nasıl kurulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu gece gördüklerimin ötesinde kalenin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Genç bir kızken böyle şeylerin hayalini kurardım. Kürsüsüne çıkan bir kraliçe olduğuma, aşağıda toplanan hayran kalabalığa el salladığıma ve uzun kırmızı kadife pelerinimi düzelttiğime inanırdım. Uzak krallıklara seyahat eder ve liderleriyle tanışırdım, kraliyete yakışır bir şekilde serçe parmağımı kaldırıp çay içerdim. Diğer zamanlarda ise soytarıyı oynar, mızımız kraliyet mensupları için amuda kalkıp hokkabazlık yapar, sonra da onların anlayamayacağı şakalar yapardım.

Ama sonra büyüdüm. Görkemli hayallerim, ne zaman başım derde girse ya da ne zaman bir sorunla karşılaşsam görünmez bir kitleye hitap etme alışkanlığıma dönüştü.

Masaya yemek koymak için risk aldım. Hayallerim kurumuştı. Sanırım hepimizin hayalleri kurumuştı. Bunların hiçbirinde yalnız değildim.

Evet. Bir kalenin kulesinde yalnızdım, hayatta kalan son soylu tarafından esir tutuluyordum-

Perdelerin geri kalanını çekip araziye bakarken nefesimi içime çektim. Hızlı bir hesap yaptım: hayatta kalan son soylu + toprağı korumaktan sorumlu = ejderha. Ejderha!

Hafızamda ejderhaların neye benzediğini araştırdım. Önce gençliğimde gökyüzünde parıldayan altın şaheser geldi. Ejderha prensi. Ama onu -ya da herhangi birini- hiç yakından görmemiştim, sadece aşağıdan, devasa kanatlarıyla havayı yararken görmüştüm. Canavarı gördüklerimle kıyaslamamın hiçbir yolu yoktu.

Yine de elle çizilmiş ya da boyanmış resimler vardı. Aslında bazılarını kütüphanedeki tarih kitabında görmüştüm. Nyfain ejderhalarla bazı özellikleri paylaşıyordu. Zırhlı ve boynuzlu kafası, sivri uçlarla biten uzun kuyruğu, pençeli ayakları, sırtındaki eğim.

Ama kanatlarına ne olmuştu?

Peki neden sadece bir soylunun canı bağışlanmıştı? Görünüşe göre sadece gündüzleri burada yetki sahibi olan bir soylu.

Ve neden-

Tüm sorularımın çetelesini tutmanın bir anlamı yoktu. Onları havaya savurmak sadece boşluğu doldururdu. Cevaplarım yoktu. En azından henüz.

Kapıdan yumuşak bir ses geldi. Karnım döndü ama göğsümdeki o tuhaf şey değil. Nyfain ona hayvanım demişti.

Bir sürü soru daha yüzeye çıkmaya çalışıyordu. "Alo?" diye seslendi boğuk bir ses.

Döndüm. Böyle mi olacaktı? Kapıdan iletişim kurmak zorunda mıyım?

"Alo?" diye tekrar seslendi ses.

İç çekerek odayı geçtim ve çerçeveye yaslandım. "Ne?" dedim. Kollarımı kavuşturarak söyledim.

"Oh. Oradasın. Hayranlık uyandırıcı. İçeri gelebilir miyim?"

Ağzında gevelediği belliydi. Partideki mor maket canavar olmalı. Hadriel.

Kostümüne ve öne çıkarkenki utangaçlığına küçük bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Kesinlikle Nyfain'le dalga geçiyordu ve yakalanmayı beklemiyordu.

Yine de bu ona yumuşak davranacağım anlamına gelmiyordu. Tüm niyet ve amaçlar için, o bir gardiyandı. Mahkumların gardiyanlarla anlaşmazlığa düşmesi normaldi. Benim için bu, bir sürü iğneleyici hakaret demekti. Umarım buna hazırdır.

"Anahtar sende, salak," diye seslendim.

"Öyle mi?" Sesi kesildi. "Ah. Anlıyorum. Kapının içinde. Bekle... sen bir mahkûm musun? Neden içeride kilitlisin?"

Kaşlarımı kaldırdım ve birkaç kelime söylemeye hazırlandım ama... boş. Onun tamamen bilgisizliği aklımı başımdan aldı. Durum hakkında benden daha aydınlanmış görünmüyordu.

"Tehlikeli misin?" diye seslendi. "Endişelenmeli miyim? Usta endişelenmem gerektiğinden bahsetmedi."

Yine ne diyeceğimi bilemedim.

"Hayır mı?" Sonunda başardım.

"Sesin pek emin gelmiyor. Bak, dövüşmekte iyi değilim. Bu yüzden hâlâ hayattayım. Tanrı aşkına, ben bir uşağım! İnsanlarla ilgileniyorum. Bu işte pek iyi değilim. Sanırım bu yüzden hâlâ hayattayım. Sıradanlıkta güvenlik vardır. Eğer bu kadar öfkeliysen, senden bir süreliğine sakinleşmeni istemek zorundayım. Buradaki kötü adam ben değilim."

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Bu adam gerçek miydi? "Sana zarar vermeyeceğim," diye seslendim.

"Emin misiniz? Şimdi düşündüm de, ustanın taze bir yarası vardı. Bunu ona sen mi verdin?"

"Evet, ama boğazımı sıktı. Ne yapmam gerekiyordu ki? Dürüst olmak gerekirse, bunu yaptığımı bile hatırlamıyorum."

"Bunu yaptığını hatırlamıyor musun?" Şimdi sesi yükseliyordu. "Ne tür bir kaçık bir insanı bıçaklar ve bunu yaptığını hatırlamaz?"

"Öleceğini düşünen türden mi?"

Bir duraklama. Sonra, "Evet, tamam. Bu mantıklı sanırım. Tamam, içeri geliyorum. Beni herhangi bir şekilde bıçaklamaz ya da incitmezseniz çok memnun olurum. Az önce çok güzel vakit geçiriyordum ve bu keyfi mahvetmek istemiyorum."

Kapıdan uzaklaştım ve uzaktaki pencereye karşı duruşumu sürdürdüm. Orada bekledim. Hiçbir şey olmadı.

"Geliyor musun?" Bağırđım.

"Bir onay bekliyordum!"

Metal tıngırdadı, anahtar kilidin içinde çalışıyordu. Oval topuz yavaşça döndü. Aynı yavaşlıkla kapı bir aralık açıldı ve bulanık mor bir kafa

tepesinde iki doldurulmuş boynuzla içeri baktı. Bakışları üzerimde durana kadar gözlerini etrafta gezdirdi. Bir süre beni aşağı yukarı süzdükten sonra boş ellerimde karar kıldı. Bulanık mor canavar içeri girene kadar kapı açılmaya devam etti.

Daha fazla kıkırdamayı saklamaya çalıştım ama başaramadım. Gerçek hayat ve kâbuslardan, her türlü gerçeklikten yoksun bir kâbus hayatına geçmişim.

"Merhaba..." Ellerini kaldırarak biraz daha yaklaştı. "Ayık değilim. Açıklığa kavuşturalım."

"Keşke ayık olmasaydım. Neredeyse aynı şey."

Başını salladı ve yatağın yanındaki küçük komodine doğru ilerledi. Gümüş bir tutucunun içindeki muma tutturduğu kibritin ışığı parladı. Ancak o zaman odayı gerçekten görebildim.

Kanopili, sayvanlı devasa bir yatak duvara yaslanmış, perdeler püsküllü iplerle posterlere toplanmıştı. Karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap komodinler yatağı çevreliyordu ve odanın karşısındaki çift kapılı büyük gardırop da aynı tasarıma sahipti. Köşede, doğu ve güney duvarlarını kaplayan tavandan tabana pencerelerin arasına yerleştirilmiş, aşırı doldurulmuş sandalye yıpranmış görünüyordu ve okumak için inanılmaz derecede rahattı. Yanındaki küçük masanın kitap koymak için olduğu belliydi.

Bej rengi bir halı zeminin büyük bölümünü kaplıyordu ama loş ışıkta desen kayboluyordu. Duvarlar, şekilsiz bir keçi ve bir ay parçasını tasvir eden bir yağlı boya tablo dışında çoğunlukla çıplaktı. Ya modern bir sanat eseriymi ya da bir amatör tarafından yapılmıştı.

Hadriel mumluğu aldı, mum daha önceki kullanımdan dolayı yarı yanmıştı ve kenarlarından kurumuş balmumu damlıyordu.

"İşte geldik." Hıçkırdı ve göğsünü okşadı, sonra biraz etrafı yokladı. Başını eğip aşağıya baktı. "Ah lanet olsun."

"Ne?" Kendime engel olamayarak sordum.

"Bu gece bunu giydiğimi unutmuşum. Sence usta fark etmiş midir?"

"Nasıl..." Bir kahkaha attım. "Nasıl unutabilirsin ki giydiğini Bu mu?"

Birkaç adım geriye doğru sendeledi ve parmaklarını komodine dayadı. "İblis büyüü bir kez devreye girdiğinde, neye benzediğinizi umursamayı bırakırsınız. Tek istediğiniz..."

Gözlerini bana dikti.

Ellerimi kaldırdım. "Yargılamıyorum. Nasıl bir etkisi olduğunu biliyorum."

Sarktı. "Evet. Güzel bir zaman. Gerçekten iyi zaman. Ama sonra uyanıyorsun ve kendini kirli hissediyorsun, ne demek istediğimi anlıyor musun? Kürklü bir iblis kostümü giyiyorum ve karşıma çıkan her ıslak deliği becermeyi umuyorum. Kime ait olduğu ya da hangi vücut parçası olduğu umurumda bile değil, sadece sikimi içine sokmak istiyorum. Kaç yaşındayım, on sekiz mi?"

Yirmili yaşlarının ortalarında, benden biraz daha yaşlı olduğunu tahmin ediyorum. Bronzlaşmış bir teni ve ince dudaklarının üzerinde ince bir bıyığı vardı. Biraz kiloluydu ama belli ki akşam yemeği için spor yapmıyor ya da dövüşmüyordu. Kendisi de öyle söylemişti.

"Ama burası o kadar sıkıcı oluyor ki," diye devam etti, "partiye gitmeye cesaret ediyorum. İçki ve seks beş yıl kadar gerçekten eğlenceliydi. Sonra hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Şimdi... Sadece utaniyorum, anlıyor musun? Utançtan sikilmiyorsam, utançtan yiyorum. Eskiden hobilerim falan vardı. Ve ne bileyim, kendimi değerlendirirdim. Şimdi o seksi karabasan ne derse onu yapıyorum. Beni kadınlara çaktırıyor. Kadınları becermekten hoşlanmıyorum bile! Ama yapıyorum. Neden yapmayayım ki? Artık kendime saygım kalmadı."

Yüzümü buruşturdum. "Bu karanlık. Tam olarak kaç yaşındasın?"

"Lanet ilk başladığında yirmi altı yaşındaydım. Zamanda dondurulduğumuza göre... sanırım hala yirmi altı yaşındayım? Bu konuda farklı görüşler var ama lanetten nasıl çıktıysak öyle çıkacağımızdan eminiz, sadece bir sürü korkunç cinsel deneyim yaşamış olarak. Tüm bunlardan sonra çok vanilya olacağım, seninle dalga geçmiyorum. Bundan sonra sıfır sapkınlık. Yeni bir adam olacağım."

"Bekle... zamanda donmuş derken ne demek istiyorsun?"

Kaşları çatıldı ve sonra bir gülümsemeyle düzeldi. "Özür dilerim. Sizin olayınızı tamamen unuttuğum. Evet, siz lanet yüzünden yaşlanıp hastalanıyorsunuz, değil mi? Biz hastalanmıyoruz ama zamanda sıkışıp kaldık. Burada her şey durdu. Şato ile köyler arasında neden fark var bilmiyorum ama işte. On altı yıldır yirmi altı yaşındayım."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Her neyse, evet. Süper karanlık." Tekrar kapatmadan önce komodinin çekmecesini açtı. "Sana vibratör almamız lazım. Partilere gitmene izin verilmiyor - keşke benim de partilere gitmeme izin verilmeseydi. Her neyse, muhtemelen kendini rahatlatacak bir şey isteyeceksin. İblis büyüyle çalışan küçük sikiş çubukları. Müthişler. Bende bir tane var, dönerken sikimi emiyor ve efsanelere konu oluyor. Ya da... can sıkıntısının kendinden nefrete dönüştüğü bir su birikintisine saplanmamış olsaydım öyle olurdu." Durakladı ve beni işaret etti. "Popo işleriyle ilgileniyor musun?"

"Whuh" gibi bir ses çıkardım ve kendimi bir dizi inciyi demir bir yumrukla tutarken hayal ettim. Artık Hannon'un her zaman nasıl hissettiğini biliyordum.

Bu bir cevapmış gibi başını salladı. "Denemen için sana bir tane getireceğimden emin olabilirsin. Hepsi temiz, merak etme. Tekrar falan kullanmıyoruz. İblisler bizi stokta tutuyor. Başka ne var?"

"Sürekli bu odada mı tutulacağım?"

"Bir ton muma ihtiyacı olacak..." Uzak duvara yöneldi ve bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. "Bilmiyorum, öyle misin?" Etrafına bakındı. "Umarım değildir. Hayır, sanmıyorum. Seni buraya hapsetmezdi. Ne zaman..." Gözleri büyüdü ve göğsünü dürtmeye devam etti.

"Ne zaman değil?" Öne doğru eğildim.

Başını iki yana salladı. "Büyülü bir tıkaçımız var. Eğer... bazı şeyler hakkında konuşursak, tıkaç kilitleniyor ve boğularak ölüyoruz. Bu büyülü tıkaç yüzünden kaç kişinin öldüğünü biliyor musunuz? Çok fazla, sizi temin ederim. Bir süre başkalarını sarhoş edip konuşmamaları gereken şeylerden bahsettirmeye çalıştık, bakalım sızıp batırıp ölecekler mi diye."

"Yani kendilerini öldürmeleri için onları kandırmaya mı çalıştınız?"

Bagajın kapağını indirdi. "Böyle söyleyince kulağa gerçekten boktan bir şeymiş gibi geliyor. Ama o zamanlar... Yani, tam da utançtan sikilmeye başladığım zamanlardı. O zamana kadar hepimiz gerçeklikle bağımızı koparmıştık."

"Burası..."

"Bu bir kabus. Şerefe!" Gülümsedi ve etrafına bakındı. "Lanet olsun. İçkim yok."

Bunun buradaki ortak tema olduğu açıktı. Bir bakıma lüks bir hayat yaşıyorlardı ama lanet onları bağışlamamıştı. Bizim insanlarımız fiziksel olarak acı çekerken, bu insanlar zihinsel olarak acı çekiyordu.

Köyümü düşününce içimi bir hüznü kapladı ve gözlerim doldu. Şu anda evi düşünmemek en iyisiydi. Sonum Hadriel'den daha karanlık bir çukur olacaktı ve görünen o ki bu yol utanç verici bir sikişe çıkıyordu.

"Tanrıça kraker üzerine sürülmüş, bu da ne..." Hadriel gardırobun kapağını açmış, tavuk dışkısına bulanmış gibi elbiseleri çıkarıyordu.

Fırfırlı pembe bir elbise kenara atılmış, buzlanma gibi yere dökülmüştü. Onun üzerine fırfırlı ve dantelli mavi bir elbise kondu.

"Bu elbiseler kimin?" Parlak turuncu bir elbiseyi yığının üzerine fırlattı. "Bunları kim yaptıysa bıçaklanmalı."

"Burası... burası benden önce birinin odası mıydı?" Akıl sağlığım için tehlikeli bir soru.

Omuz silktilti. "Belki lanetten önce? Lanetten beri değil ama. Ya da en azından Kâhya Bir'in korkunç bir şekilde öldürülmesinden ve Kâhya İki'nin pencereden atılmasından beri. Bu göreve geldiğimden beri, hayır, bu kalede yeni kimse olmadı."

Yüzünü buruşturdu ve gardırop kapılarını çarptı. "Kule!" diye bağırdı bana. "*Bu kuleye yeni kimse girmedir!*"

Ellerimi tekrar kaldırdım, bu çılgınlık çağlayanını sindirmeye çalışıyordum. "Anladım."

Bana pis bir bakış attıktan sonra köşedeki aşırı doldurulmuş sandalyeye baktı. Sonra da yanındaki masaya. "Okur musun?"

Kendime geldim. "Kütüphaneniz var mı?"

Gözlerini devirdi. "Tüm büyüdü dünyadaki en iyi kütüphane. Lanete kadar öyleydi. O zamandan beri yeni bir şeyimiz olmadı, belli ki dünyanın geri kalanı yok olup gittiğimizi düşünüyor. Lanet olası iblis büyüü." Beni daha iyi aydınlatması için mumu uzattı. Gözleri genişledi. "Vay anasını, çok güzelsin." Yüz ifadesi ciddileşti. "Zaten hava karardıktan sonra dışarı çıkmaya izin yok, ama hava karardıktan sonra dışarı çıkma. Burada kimse seni zorlamaz -bunu yapan olursa cezası ölümdür- ama boka konan sinekler gibi olurlar, benden söylemesi. Yenisin ve güzelsin ve herkes seni utandırmak isteyecek. Erkeklerden hoşlanan oğlanlar, kızlardan hoşlanan kızlar, kızlardan hoşlanan oğlanlar, oğlanlardan hoşlanan kızlar, hepsi yeni seksi kızı utanç içinde becermek isteyecek. Öyle şeyler yapmak isteyecekler ki, konuşmak için bile *en az* bir on yıla ihtiyacınız olacak. O yüzden odanızdan çıkmayın. Kitaplarınızı okuyun, vibratörlerle kendinizi becerin ve hayat normalmiş gibi davranın."

"Nasıl böyle davranabilirim bilmiyorum." "Dostum, keşke senin yerinde olsaydım." Başını üzüntüyle salladı.

"Babanın ölmesini engellemek için Yasak Orman'a gittiğin için bir kalede tutsak olmayı, sana ihtiyacı olan aileden uzak kalmayı mı diliyorsun?"

"Ama sen yaptın mı?"

"Ne?"

"Babanın ölmesini engelledin mi?" Ona göz kırptım. "Kısa vadede... evet."

"O zaman en azından ailen güvende. Benimki öldü. Ben buraya..." Elini kalçasının yanına koydu, sonra biraz daha yukarı kaldırdı. "Küçük. Ailem Kızıl Lupin Krallığı'nda soyluydu" -en son duyduğumda hâlâ devam eden kurt krallıklarından biriydi- "ama sürgüne gönderildiler ve ayrılmaya çalışırken öldürüldüler. Ben buraya gönderildim. Beni kabul eden tek krallık orasıydı. Eski kraliçe..." Elini kalbine götürdü. "O iyi, nazik bir kadındı. Bu krallığı bir arada tuttu. Biliyorsun, ben de en az senin kadar tutsağım. Köylere gidebilirim ama çok uzun süre kalırsam ölümcül bir hastalığa yakalanırım. Ya da ben öyle duydum. Bunu denemeyecek kadar ödleğin tekiyim."

"Bu yüzden hâlâ hayattasın."

Parmağını havada bana doğru salladı. "Aynen öyle! Evet. İşte bu yüzden hâlâ hayattayım. Bu ve sıradanlık. Bu krallıkta hepimiz öyle ya da böyle tutsağız. En azından manzara değişikliği yapıyorsun. Merak etme, efendin kraliyet kancığının teki ama ailenin açlıktan ölmesine izin vermez. Prensipleri var. Seni çaldı ve sen de açıkça onların ihtiyacı olan şeyleri yaptın, bu yüzden bunu telafi edecek. Telafi edecek. Telafi edeceğini biliyorum. Bu onun görevi."

"Kalan son soylu olarak mı?"

"Umursayan son kişi olarak, evet. Ve o yaşlı iblis krala karşı durabilecek tek kişi olarak, siki çürüsün ve öğütücüye düşsün."

"Bana bundan bahset-"

"Hayır." İnledi ve sanki asmada soluyormuş gibi yana doğru eğildi. "Hayır! Taşaklarımı çıkarmalıyım, sonra da yatağa gidip bunu uyuyarak atlatmalıyım. Bu şekilde giyinmenin bir anlamı olması lazım, yoksa doğrudan utanarak yemeye, sonra da diyet yapmaya ve- Bu bir döngü. Hayatımda daha fazla karanlık durumla başa çıkamam."

Mumu bana uzatacaktı, daha iyi düşündü ve komodinin üzerine koydu. Beni işaret etti. "İyi bir gece uykusu çek, geriye ne kaldıysa. Burada hepimiz belli sebeplerden dolayı biraz geç kalkıyoruz" -ellerini açarak kıyafetini gösterdi- "böylece biraz uzanabilirsin. Ondan sonra da gardırobunuzu düzenlememiz gerekiyor. Efendi muhtemelen seninle yemek yemek isteyecektir-"

"Hiç şansın yok. Ben onun tutsağıyım, eskortu değil."

Hadriel ellerini bıraktı. "Tamam. Önünüzde sıkıntılı denizler var. Güzel. Sana daha fazla güç. Lütfen beni mücadelenizin dışında bırakın. Yine de kıyafete ihtiyacın olacak. Üstünden göğüslerini görebiliyorum."

Lanet olsun. Biz burada medeni bir ekibiz." Bir süre bana baktı. "Eğer sikim dışarıda mor bir canavar kostümü giymemiş olsaydım bu yorumun çok daha iyi karşılanacağını farkındayım."

"Aletin dışarıda değil."

"Bu bir mucize. Şuradaki ağır perdeli şeyin yanında bir tuvalet var. Belli ki artık akan suyumuz yok - lanet olsun - ama bir lazımlık var ve yarın sana banyo falan yaptırabiliriz. Tüm bunlar için bu gece biraz geç oldu. Hanımefendinin hizmetçisi biraz meşgul. Gerçekten. Neyse, siktir git. Ben utanmaya gidiyorum. Sonra da ya sızacağım ya da ağlayarak uyuyacağım."

"Neden seçesin ki? İkisini de yapın."

Kapıyı açtı ve başını salladı. "Evet, iyi bir noktaya değindin. Neden olmasın? Oh!" Elini kapının içindeki boş anahtar deliğine koydu. Sonra diğer tarafa baktı. Anahtarı kilitten çıkardı ve havaya kaldırdı. "Yerinde olsam bunu saklardım. İblisler kurnaz piçlerdir. Bütün çatlaklara gizlice girerler." Sesini bağırmaya kadar yükseltti. "*Nereden bildiğimi sor!*"

Omuzlarını silkeler gibi yuvarladı.

"Gün boyunca kapınızı açık bırakmanızda bir sakınca yok; sadece anahtarın sizde ya da hizmetçinizde olduğundan emin olun. Ama geceleri, siz burada değilken bile kapınızı kilitli tutun. Döndüğünüzde yatağınızda o piçlerden birinin yattığını görmek istemezsiniz. Büyüleri... Şey. Karşı koymak zordur ve sınırları zorlamayı severler. Bu kalede tek bir anahtar var ve o da efendi tarafından korunuyor. Kapınızı kilitli tuttuğunuz sürece güvendesiniz."

İblislerden güvendeydim belki ama canavardan hiç de güvende olmadığım çoktan belliydi.

A

Kapımda yumuşak bir rap sesi duyuldu.

"Leydim..." Kaşlarımı çattım. Bir kadın sesiydi.

Dün gece ağladığım için gözlerim şişmişti. Ben

Hadriel'in emrettiği gibi yatmaya çalıştım ama kaybettiklerime dair düşünceler beynime hücum etmeye devam etti. İlk defa yalnızdım. Sable yanımda değildi. Hannon ve Dash koridorun sonunda değildi. Babam yan odada değildi.

Daha da kötüsü, şu anda benim için yas tutuyorlardı. Ya da bir şekilde kendimi kurtarıp kurtarmadığımı merak ediyorlardı. Onları merak içinde bırakamazdım. Canavar benimle akıl oyunları oynamak istiyor diye onların güneş ışığını öldüremezdim. Onlara ulaşmalı ve en azından iyi olduğuma ikna etmeliydim. Elbette burada kalmam imkânsızdı - en son istediğim şey canavarın benim için gelip öfkesini köyden çıkarmasıydı - ama en azından onlara endişelenmemelerini söyleyebilir... ve karabasan-olma-dertinden biraz yapabilirdim. Bir trenin arkasında bulanık mor bir kostümün içinde yakalanmak istemezdim.

Sorun tabii ki ormanın içinden geçmekti. Hadriel beni gece dışarı çıkmaktan korkutmuştu, bu yüzden gündüz kaçmak zorunda kalabilirdim.

Yine de bir şey denemeden önce, araziye tanımam gerekiyordu.

"Leydim?"

Dünyada kim halktan birine "hanımefendi" der ki?

Dün giydiklerimi giyip kapının kilidini açmadan önce oturup gerindim.

Kapının diğerk tarafında yirmili yaşlarının sonlarında, iri mavi gözlü, kıvrıcık sarı saçlı ve boğazında koyu kırmızı lekeler olan bir kadın duruyordu.

"İyi misin?" Elimle işaret ederek sordum.

"Oh!" Elini salladı ve kızardı. "Evet, benim için endişelenme.

Bu istenmişti."

Birisi onu boğmaya çalışmış gibi görünüyordu- Oh.

Yani tüylü canavar kostümleriyle ilgilenmiyordu; daha sert şeylerle ilgileniyordu.

Not edildi.

"Ben Leala, leydinizin hizmetçisiyim. Bu sabah nasılsınız leydim?"

"Leydi'nin hizmetçisi mi? Sanırım bir yanlış anlaşılma var. Ben asil ya da başka bir şey değil."

Hoş bir şekilde gülümsedi. "Şatoda efendinin misafirisiniz ve bu nedenle bir leydi hizmetçisine ihtiyacınız var." Telaşla odaya girdi, önce perdelere yöneldi. Parlak güneş ışığı içeri doldu ve yüzüme vurmasını engellemek için elimi kaldırdım.

"Doğru. Sanırım yanlış anlaşılma bu. Ben aslında misafir değilim. Daha çok... bir mahkum gibi."

"Şey. Hepimiz bazı açılardan tutsağız, değil mi?" Bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Yine de biri sorarsa, hırsızlıktan idam edilmeyi beklediğinizi söyleyeceğiz. Biri iblislerle konuşmaya kalkarsa diye. İblisler yeni insanlara karşı pek nazik değildir. Gidip krallarına gevezelik edebilirler ve onun etrafta dolaşmasını istemeyiz. Hoş biri değildir."

"İblis Kral buralara ne sıklıkla geliyor?"

Hadriel'in düşürdüğü elbiseleri aldı ve gardırobu açtı. Hadriel'in reddettiklerini bir kenara koyduktan sonra diğerlerine göz gezdirdi. "Tanrım, bunlar... çok eski." Yüzü biraz renklendi. Kapıları kapattı. "Buraya sık sık gelir, burada zamanı takip etmek zordur. Her şey aynı. Her gün aynı şeyler oluyor. Esasen efendiyi taciz etmek ve hayatlarımızın onun iblisleri tarafından yönetildiğinden emin olmak için geliyor. Ziyareti hiç de hoş bir zaman değil."

İçimde derin bir ateş tutuştu. Hayvanım göğsümün içinde kıpırdandı, bu ilk kez canavar-Nyfain-yakınımda olmadan gerçekleşmişti.

"Tek kelime etmeyeceğim. Yine de Nyfain'i kızdıracak bir şey söyleme ihtimalim var." Onun irkilmesiyle durdum. "Ne?"

"Sadece..." Daha önce hiç görmediğim bir şekilde reverans yaptı. "Biz ona doğduğu isimle hitap etmeyiz. Ona efendi deriz."

"Ona ne istersen diyebilirsin. Ben ona ismiyle hitap edeceğim ve eğer bundan hoşlanmazsa, ona taşak torbası diyeceğim. Bu onun seçimi olsun."

"Oh!" der gibi bir surat yaptı.

"Her neyse, büyük ihtimalle o taşak torbasını çok çabuk kızdıracağım ve o da öfkeyle beni öldürecek."

"Oh şimdi, leydim. Yapacağından şüpheliyim..." Hadriel'in dün gece karıştırdığı bir çekmeceye bakarken dudaklarını yana çekti. "Sinirli biri olduğu kesin ama..."

"Dün gece sorusuna cevap vermeyince beni boğazımdan yakaladı."

"Hadriel efendinin bıçaklandığından bahsetmişti. O zaman onu bıçakladınız mı leydim?"

"Evet. Bu yüzden gitmeme izin verdi."

Ayrıntıya girmedim. Onun zafer dolu bakışları kendimi iyi hissetmemi sağladı.

Ona kontrolün bende olmadığını söyleyerek bunu mahvetmek istemedim.

"O zaman gayet iyi olacaksın." Bir takım deri pantolon çıkardı ve önünde tuttu. "Usta, günlük aktiviteler için elbise yerine bir çift pantolon isteyebileceğinizi söyledi. Haklı mıydı? Umarım öyledir, çünkü güzelliğinize uygun elbise yok. Hepsi sade yüzlü birine süs katmak için tasarlanmış. Ayrıca, hiçbir yere sığmayacaklar. Çok küçükler."

Modaya bu kadar önem verildiğini fark etmemiştim. Yine de annem kıyafetlerimizi dikerdi ve böyle şeyleri umursamazdı. Annem öldükten sonra bu görevi Hannon devralmıştı ve o daha da az umursuyordu.

"Pantolon, evet," dedim tehlikeli karıncalanmalar omurgamda ilerlerken.

Nyfain beni Yasak Orman'dan son kez kovaladığında beni çok yakından izliyor olmalıydı. Yoksa ne tür bir kıyafet tercih ettiğimi nereden bilebilirdi ki?

"Peki o zaman." Onları yatağın üzerine koydu ve başka bir çekmeceye baktı. "Neyse ki uzun boylu bir kızsın, yoksa biz bir şeyler hazırlayana kadar odanda kalman gerekirdi. Bu da bana şunu hatırlattı. Bugünün ilerleyen saatleri için her iki terziden de randevu aldım. Kıyafetlerin üzerinde hemen çalışmaya başlayabilirler. Yeni bir şeyler yapma fırsatı buldukları için *çok* heyecanlandılar. Şu anda üzerinde çalıştıkları tek şey parti kostümleri ve hizmetçi kıyafetleri."

"Parti kostümüne ihtiyacım olmayacak," dedim çabucak. Çok çabuk. Parmaklarımı o incilerden çekmem gerekiyordu.

Bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Tabii ki hayır. Efendimiz hava karardıktan sonra odanızdan çıkmanızı yasakladı."

Hadriel'in dün gece söylediği şeyi hatırlayarak kısa kesmek zorunda kaldım. Hava karardıktan sonra dışarı çıkmama *izin yoktu*.

Nyfain beni yönetebileceğini düşündü, değil mi? Ona itaat edeceğimi mi?

Belli ki Hadriel'in anahtarı bana verdiğinin ve aslında istediğimi yapabileceğimin farkında değildi. Belki kostüm giymeyecektim ve kesinlikle şenliklere katılmayacaktım ama kesinlikle hava karardıktan sonra odamdan çıkacaktım.

Önce şu iblisin gitmesi için gereken taslağı yapmalıydım. Bu iblisler köyümdekilerden daha güçlü görünüyordu.

Pantolonun bel kısmı çok bol ve paçaları kısaydı, kasık kısmında fazladan yer vardı ve kış kısmında yeterli yer yoktu. Gömlek omuzlarımdan sarkıyordu ve boynumda çok gevşekti, göğsümde sıkı ve sonra tekrar gevşekti. Bu, göğüslerimin etrafına bağlama yaptırdıktan sonra bile böyleydi.

"Bir erkeğe göre kıyafetler giyiyorum," dedim.

"Evet, leydim. Korkarım elimizdeki tek şey bu. Buradaki kadınlar pek öyle giyinmezler..."

Durakladı ve duygularımı incitmeyecek bir kelime aradığını biliyordum.

Ona hiçbir şey hissetmediğimi söyleyerek yardımcı olamadan, "Rahatlamak için" diye sözünü bitirdi.

Baktığı kıyafetleri yeniden katlayıp çekmeceleri kapatırken, "Böyle giyindiğim için biraz toplumdan dışlandım," diye itiraf ettim.

"Bu sadece size söylenen yaşam tarzına uymadığınız anlamına gelir. Bu cesaret ister leydim. Bu zamanlarda cesur insanlara ihtiyacımız var. Onlardan yeterince kalmadı."

Alçakgönüllülükle yatağın kenarına oturdum ve pencereden nefes kesici manzaraya baktım. Kalbimi sıcak bir ısıltı kapladı.

Beni anladı. Yargılamıyordu, destekliyordu. Birden doğruldu ve "Oh!" dedi.

Göz ucuyla dönüp reverans yaptığını gördüm. Taze bir koku duyularıma saldırdı, çam ve leylak ile bir miktar hanımeli, o kadar lezzetliydi ki havayı yalamak istedim. Bana çocukken güneşin altında geçirdiğim ılık günleri, mutluluk ve kahkaha dolu anıları hatırlattı.

Ruh halim bozuldu.

"Efendim. Affedersiniz," diye bağırdı ve ben de gözlerimi devirdim. "Ben de tam işimi bitiriyordum, sonra onu hazırlayıp öğle yemeğine götürecek ve istediğiniz gibi ona etrafı gezdirecektim."

Nyfain kapı aralığını doldurdu. Gövdesinin üst kısmını boydan boya geçen ve belinden bolca sarkan beyaz bir tişört giymişti. Bir çift solmuş gri kot pantolon kalın kalçalarına yapışmıştı. Köyümdeki insanlar neredeyse her zaman kumaş pantolon ya da paraları yetiyorsa deri pantolon giyerlerdi. Uzun zamandır kot pantolon görmemiştim... çok uzun zamandır. Kumaşın yapımı zordu, yoğun emek gerektiriyordu ve pahalı makineler gerektiriyordu - ya da şimdi onun yerine ne kullanılıyorsa. Lanetten önce köyde bunun ticaretini yaptığımı hatırlıyorum. Belli ki kalenin bu kumaşı üretme imkânı vardı ama köylere satma yeteneği ya da eğilimi yoktu. Kot pantolonunun ne kadar yıpranmış olduğuna bakılırsa, belli ki bunu çok sık yapmıyorlardı.

"Piknik hazırlayın," dedi sertçe. Derin, koyu zımpara kağıdı sesi üzerime aktı. Hayvanım kanıma ateş pompaladı, duyularımı uyandırdı. İçimde hareket ediyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Tasma ile geldiğini fark etmemiştim. Keşke o lanet şeyi bulup bir ağaca bağlayabilseydim.

"Ah tanrıça," dedi Leala göğsünü tutarak ve çekmeceli sandığa yaslanarak.

Şaşkınlıkla ona baktım. Yüzünde uzun zamandır görmediği bir arkadaşına sarılıyormuş gibi dingin bir gülümseme vardı. Belli ki o da Nyfain'in etrafında kendi hayvanını hissediyordu ama onunkini seviyor gibiydi. Benimki konusunda hâlâ inanılmaz derecede temkinliydim. Ormanda pusuya yatmış tehlikeli adamları rastgele bıçaklamakta bir sorun görmüyordum ama Nyfain'in diğer isteklerini -söz konusu tehlikeli adamları rastgele üzerimde sürükleyip Pound Town'a gitmek gibi- o kadar da kabul etmiyordum.

Nyfain sanki tepkisi normalmiş gibi, "Onu batıdaki bahçe alanına götür," dedi. Muhtemelen öyleydi.

Bahçe *tarlası* mı? Bunlar bir araya gelmesini beklemediğim iki kelimeydi.

"Elbette, efendim." Bir kez daha reverans yapmaya çalıştı ama beceriksizceydi ve bir eli hâlâ göğsündeydi. "İzninizle leydim." Aceleyle odadan çıktı.

Birkaç vuruşluk sessizlik geçti. Onlara izin verdim, muhteşem manzaraya baktım. Masmavi gökyüzünü tek bir bulut bile gölgelemiyordu. Buradan Yasak Orman o kadar da ölü ve çarpık görünmüyordu. İçinde hâlâ tutunmaya çalışan bir hayat vardı. Boşluklar gerçekten de diğer köylerdi. Görebiliyordum

çatılar, bu mesafeden bile. Penceresimin hemen altında, aşağıda yerde, unutulmuş bir bahçe vardı, büyümüş ve yabancı otlarla doluydu.

Odaya girdi ve yatağın yanındaki boş alanda benimle aynı hizada durdu. Benim çalıştığım manzaraya baktı.

"Kraliyet Ormanı sonsuza kadar uzanırdı, öyle görünüyordu," dedi sessizliğin içinde ve aklıma Yasak Orman'dan bahsettiği geldi. Belli ki, sosyal ayrımcılığın onun tarafında tercih edilen ismi buydu. "Bu krallığın geri kalanı gibi o da ölüyor."

Başımı salladım. Bu kesinlikle doğrudu.

Bir süre sonra bana yan gözle baktı. "Bu giysiler sana uymuyor."

"Gözlem yeteneğiniz olağanüstü," dedim kuru bir sesle. "Bir erkek için yaratılmışlar."

"Sanırım bir penisin girmesi gereken yerde fazladan boşluk var." "Çok zayıfsın."

"İsteyerek değil. Yiyecek daha çok şey olsaydı daha çok yerdim. Şimdi hatalarını göstermeye başlamamı ister misin? Ne kadar vaktin var?"

Bakışları başımın yan tarafına çarptı. Bir süre sonra, "Benimle gel." dedi.

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Ama benim verecek sikim kalmamıştı.

"Hayır," dedim.

Bir adım uzaklaştı, gözden kayboldu. "Seni zorlamamı ister misin?" diye sordu kapıya yakın bir yerden. Bakmak için dönmedim.

"Bunu daha önce denemedin mi? Ormanda? Ama bak, eğer başka bir bıçak yarası istiyorsan, ben varım."

"Bir mahkum için büyük sözler."

"Bunu, ailelerini lanetten kurtarmaya çalışan kötü köylüleri kaçırarak toprağı *koruyan* adam söylüyor."

Beni sessizlik karşıladı. Bir an birkaç ana dönüştü. O kadar uzun süre bekledi ki, acaba gitti mi diye düşündüm.

Merak beni ele geçirdi. Arkama baktım. Boş bir alan.

Gitmiş! Bu kadar büyük bir adam nasıl bu kadar sessiz hareket edebilirdi?

Bir süre daha orada oturdum ve bunu bölgeyi kendi başıma keşfetmek için bir fırsat olarak değerlendirip değerlendiremeyeceğimi düşündüm. Ama birden vücudum alev aldı. Derim sanki kabarıyor, cızırdayarak kemiklerimden ayrılıyordu.

İçimdeki varlık beni ele geçirmek için çırpınıp duruyordu. Ayağa kalkıp Nyfain'e itaat etmek için duyduğum umutsuz dürtü o kadar güçlüydü ki zar zor düşünebiliyordum. Onu bastırmak tüm irademi alıyordu ve bu bile yeterli olmayabilirdi.

"Nefes al," diye kendime telkinde bulundum, burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Nefes al."

Direndikçe içimde bir acı hissettim. Görmezden geldim. Kapattım. Çok incinmişim; eğer hayati bir tehlike yoksa, bir kenara itebilirdim.

"Bir şey mi dedin, bebek?" Hadriel başını kapı aralığından içeri uzattı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzü bitkin bir haldeydi.

"Hayır, hiçbir şey," dedim gergin bir çeneyle, cevapsız kalan komut saçlarımın koparıldığını ve gözlerimin kazındığını hissetmeme neden oldu. İçimdeki varlık göğüs kafesimi tırmalıyordu.

Yine de ısrar ettim, o hayvanı bastırdım. Acıyla başa çıkmaya çalıştım. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Şaşırtıcı mı?"

Arkadaşım değildi -bildiğim kadarıyla düşmanım da olabilirdi- ama dün gece bana verdiği gibi bir selam alıp da kendinizi yabancı gibi hissedemezsiniz. "Kendimi harika hissetmiyorum, hayır," diye cevap verdi, kapının çerçevesine yaslanıp bir elini yüzüne sürerek. "Ağzımın tadı sanki biri içine sıçmış gibi ve başım fena halde ağrıyor. Perişan haldeyim. Ben perişan haldeyken, efendimiz işleri daha da kötüleştirmeye karar verdi ve sizi batıdaki bahçe alanına götürmemi istedi. Onunla uğraşmak günüme daha fazla ızdırap katacak. Acele etmeliyiz." "Ben gitmiyorum."

"Evet ama eğer gitmezsen, korkunç bir şekilde cezalandırılan ben olacağım. Bu yüzden size yalvarmak zorundayım, *lütfe*n zavallı, mütevazı uşağınız Hadriel'e acıyın ve ona batıdaki bahçe alanına kadar eşlik edin."

"Kendinizden hep üçüncü şahıs olarak mı bahsedersiniz?"

"Sadece korkunç bir durum olduğunda ve mantıklı bir şekilde düşünemediğimde. Bu acil bir durum, tatlım. Bugünkü amacım altıma sıçmamak. Emirlerle uymadığım için beni cezalandırırsa, kesinlikle altıma sıçarım ve sonra herkes benimle beş yıl falan dalga geçer. Bu çok önemli. Lütfen. Her şeyi yaparım."

Tüm bunları düz bir yüz ifadesiyle söylerken karnını tuttu ve ben kıkırdamadan duramadım.

"Hiç komik değil," dedi dudaklarını hafifçe bükerek. "Dün gece ne kadar içtiğimi biliyor musun? O bal likörü insanın midesine iyi gelmiyor,

Sonra da yağlı bir kahvaltı yaptım. Bunları yapmamın tek nedeni bugün bütün gün içeride olacağımı ve bulmacadan başka bir şeyle uğraşmayacağımı düşünmemdi. Şimdi tuvaletten ve lavabodan uzakta yüksek stresli bir ortama girmek zorundayım. Bunu yapabilecek durumda değilim, hayatım. Bunlar benim profesyonel pantolonlarım. Onları mahvetmek istemiyorum. Bunu benim için yapman gerek."

Daha çok güldüm; elimde değildi. Durum o kadar saçmaydı ki.

"Gerçekten yapmamayı tercih ederim," demeyi başardım.

"*Lütfen*. Normalde onun gazabıyla baş edemem, bugün de kesinlikle baş edemem. Her şeyi yaparım."

Başım zonklamaya başlamıştı. Eğer teslim olursam, bana bir iyilik borçlu olacaklardı. Bu dayanılmaz işkenceyi sona erdirmek için iyi bir bahaneydi.

"Peki," dedim, sesim sinirli çıkıyordu. Ne de olsa rolümü oynamak zorundaydım.

Rahatlayarak sarktı. "Seni inatçı, acımasız bir tip olarak düşünmüştüm. Dürüst olalım, bunu kesinlikle *seviyorum*. Güne renk katmak için ukala bir ahmak gibisi yoktur. Her zaman duyguları incinen ve sonra da bu konuda pasif agresif davranan kadınlara katlanamıyorum. Kimin vakti var ki? Ama sadece bugünlük, uysal olmanı istiyorum, tamam mı? Sadece bugün benimle çalış. Bugünden sonra belalı kaltağın ol."

Hala gülerek, "Beni ikna ettin" dedim.

"Oh, tanrıçaya ve onun yağlanmış adamlarına şükürler olsun. Tamam, işte başlıyoruz. Canlı adım. Efendi bir sebepten dolayı çoktan sinirlenmiş. Genelde fazla sürmez ama bu çok saçma. Kahvaltısına kim sıçtı, biliyor musun?"

"Ağzına sıçan kişiyle aynı kişi mi?"

"Bu konuda şaka yapma. Burada daha kötü şeyler de oldu ve benim başıma gelmemesini tercih ederim."

Kıyafetini inceledim. Koyu gri pantolon ve siyah kadife yakalı gri bir ceket.

"Bulanık mor canavarı özlüyorum-" Bir parmağını kaldırdı. "Sakın söyleme."

"Mor dolmaya bayıldım-"

"Sakın devam etmeye kalkma. Başım tuvalette ve pantolonum dizlerimde uyandım. Bunun tüm zamanların en düşük seviyesi olduğunu söyleyebilirim ama ne yazık ki yakınından bile geçmiyor."

"Karanlık."

"Bir de bana sor."

"Ve bu senin... uşak takımın mı?"

Önüne, sonra da gri pantolonundan iki ton daha açık olan ütülenmiş kadife terliklerini görene kadar daha uzağa baktı. "Evet. Modern bir görünüm istiyorum. Yine de sanırım yanlış ayakkabıları seçtim. Yoksa kesinlikle havayı satıyorum, öyle değil mi? Yani, en son ne zaman doğru düzgün uşaklık yapmak zorunda kaldım? Bu lanet işi nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Bundan önce ahırda çalışıyordum. Herkes öldürülmekten korktuğu için bu işe adım attım. Eğer bu işten kurtulursak, bu harika bir iş geçmişi oluşturucu olacak, anlıyor musun?" Merdivenlerden inerken bir parmağını kaldırdı. "Önemli olan sıradanlıktır. Bunu unutmayın. Eğer vasat kalırsanız ve kalenin gelişmesine yardım etmekle çoğunlukla ilgilenmezseniz, iblisler size bir 'kaza' yaşatmayacaktır."

Öfke içimi yaktı. "Buralarda iyi iş çıkaran herkesi rastgele mi öldürüyorlar?"

"Evet, hemen hemen. Ama bir süredir hiç ölüm olmadı. Hepimiz hemen hemen her şeyi kontrol altına aldık. Eğer birisi işinde iyiyse, örneğin sizin hizmetçiniz gibi, iblislerin keşfetmekten hoşlandığı bazı ciddi sapkınlıkları vardır. Ben daha ciddi sapkınlıklardan korktuğum için, kasık kesme konusunda berbat olmayı bir sanat haline getirdim." Elini yakasında gezdirdi.

"Evet, biliyorsun," dedim sırtarak. İnsanın içinde bulunduğu boktan durum hakkında daha iyi hissetmesini sağlayan bir tarzı vardı. Şu anda buna gerçekten ihtiyacım vardı.

"Ve sen..." Kıyafetlerimi bir kez daha gözden geçirdi. "Görünüşe göre o notu çoktan almışsın. İyi iş çıkarmışsın. Hâlâ güzelsin, beni yanlış anlama ama bu... kıyafet ve yüzündeki... kir gerçekten görünüşünü bozuyor. Saçının ne işi var?"

Bulaşık yıkamayı bile düşünmemiştim. Hayatım alt üst olmuştu ve normal bir günde yaptığım temel şeylerin hiçbirini yapmak aklıma gelmemişti. Zaten aynalara bakma alışkanlığım da olmadığına göre... Eh, bunun bana sadece bu kalede yardımcı olabileceğini tahmin ediyordum. Aferin bana.

"Sen de mi kendi suratına yumruk attın?" diye sordu. "Görünüştünüzü kötüleştirmenin kendine şiddet uygulamaktan başka yolları da var. Güven bana. Bu iğrenç bıyığı *sevdiğimi* mi sanıyorsun? Ve çok uzun saçlarımı geriye çeken bu fiyonk - bu görünümünden hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

Yine kıkırdamaya başladım. Bıyık kesinlikle yakışıklı yüzünü gölgede bırakıyordu. Kıyafeti ve omuz hizasındaki siyah saçlarını ensesinde tutan büyük fiyonk da komikti.

"Hayır, kendine şiddet yok. Dün gece ağlayarak uyumanın eğlenceli olabileceğini düşündüm."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Kafanız tuvalette, dizlerinizin etrafında mor bir kostümle ve oraya nasıl geldiğinizi hiç hatırlamadan uyanabilirdiniz."

"Bu uyarıcı hikaye için teşekkür ederim."

İkinci kata ulaştığımızda sol tarafı işaret etti ve resimli kitaplardan fırlamış büyük bir odaya doğru ilerledik. Devasa pencereleri örten büyük kırmızı perdeler, altın rengi süslemeler ve yağlı boya tablolarla ev sahipliği yapan krem rengi duvarlarıyla muhteşemdi. Büyük avizeler yukarıdan aşağıya sarkıyordu, içindeki mumların hepsi yanıyordu. Acaba bunları her gece yakıyorlar mıydı yoksa hiç değiştirmemişler miydi? Geceleri bu yerde kaç iblisin dolaştığından emin değildim. Bunu öğrenmekten biraz korkuyordum.

"İblisler gün boyunca nerede uyuyor?" diye sordum. Köyde hepsi kasabanın uzak ucunda ele geçirdikleri bir eve çekilmişlerdi. Karanlık odalarda çömelmiş, gün ışığının kaybolmasını bekliyorlardı. Güneş onları vampirler gibi öldürmüyordu ama güçlerini azaltıyordu. Sadece çok güçlü olanlar gün boyunca etrafta dolaşıyordu.

"Zindandalar. Pis herifler. Neden böyle aşağılık bir yerde saklanmayı tercih etsinler ki? Yine de sanırım kendilerini içeri kapatabilirler. Belki de içimizden birinin onları güneşe çıkarıp öldürmesinden korkuyorlardır. Kim bilir. Efendi bize izin vermezdi."

Ters yönde yürüyen bir adam beni görünce yavaşladı. Sarkık şapkasını kafasından çıkarıp göğsüne dayamadan önce gülümsedi ve el salladı.

Hadriel, "Git bir eşeği becer Liron," diye seslenerek adamı uzaklaştırdı. "Dikkatleri onun üzerine çekme."

Liron bana gülümseyip eğilmeden önce hırlayarak "Kıçımı ye," dedi.

Onu geçtikten sonra Hadriel mırıldandı, "Bu adam başlatmaya çalıştığın her üçlü ilişkinin içine ediyor. Kelimenin tam anlamıyla sikini nereye koyacağını bilmiyor. Partilerde elinde sikiyle dolaşıyor. Yüzündeki o aptal ifadeyle bakmaktan başka bir şey yapsa tüyler ürpertici olurdu."

"Seni duyabiliyorum," diye bağırdı Liron tiz bir sesle, şimdi koridorda ilerliyordu.

"Sanki bir önemi varmış gibi," diye karşılık verdi Hadriel. Gözlerini devirdi. "A açıkça görülüyor ki işitmesinde bir sorun yok. Eğer kendini o adamla samimi bir durumda bulursan, kıçına dikkat et. Çünkü o herif seni köşeye sıkıştırır. Götünü siker! Bütün bayanlar öyle diyor. Bir keresinde

ve rastgele yürüyüp kıcıma sokmaya çalıştı. Ama ıskaladı ve üzerime düştü. Bunu kim yapar ki?"

Ağzım açık kalmıştı. O incilere ihtiyacım vardı. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu iş biraz çılgınlaşmaya başlamıştı.

Fark etmiş olmalı, çünkü elini sallayarak uzaklaştırdı. "Sorun değil. Zaten geceleri dışarıda olmayacaksın. Biri seni becermeye kalkarsa, efendin muhtemelen aletini koparıp ona yedirir."

"Hepiniz böyle mi konuşuyorsunuz?"

Güldü. "Aşkım, çok tatlısın, değil mi?" Gökyüzüne doğru baktı. "Böyle konuşmanın iğrenç olduğunu düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun? Ben de öyle. Seni çılgın bir dünya bekliyor. Burası bir grup bekâr yetişkinin olduğu, zamanda donmuş bir yer. Hamilelik diye bir şey yok, kalede yok. Sadece efendi bir kadını hamile bırakabilir, o da sadece gerçek eşini. Hepsi bu kadar. Lanet diğer her şeyi kapatmış. İblisleri ve onların seks büyüsünü ve sonsuz miktarda alkolü de eklersek, aşkım, bu kötü kararlar ve felaket için bir reçetedir. *Felaket!* İblisler bu gemiyi yönlendirdi. Akıntıyı tersine çevirmeye çalışan herkes kendini içinden çıkamayacağı bir kazanın içinde bulur. Akıntıya kapıldık. Sadece efendi tüm bu seks olaylarından kaçınabildi, o da demirden bir iradeye sahip olduğu için. Mutlak demirden. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Geri kalanımız... Bu bizim hayatımız. Hoş geldiniz."

"Gittikçe daha karanlık oluyorsun."

"Evet, değil mi? Hiçbir zaman güneş ışığı değildim, ama bazı anlarım oldu. Her neyse, burada bir sürü hobimiz var. Ustanın seninle işi bittikten sonra sana hepsini gezdirebilir ve ne yapmak isteyebileceğine bakabilirim. Eğer denemek istersen, Liron denen salak suluboya öğretiyor. İçki içiyorsan o kadar sıkıcı olmaz."

"Ben bir ressam değilim, sanmıyorum."

"Ben de değilim. Penis resimleri çizdim. Onu bile doğru yapamadım. Bitmiş ürünüm hakkında yorum yapmaya devam etti, bir buket çiçek ya da başka bir şey çizdiğimi düşündü. Ama aslında bana bir grup penis için iltifat ediyordu. Sırf bunun için geri dönmeye devam ettim. Sonunda biri beni ihbar etti ve tüm eğlencemi mahvetti."

Dışarı açılan kapıyı açıp içeri girmemi beklerken çaresizce kıkırdadım.

"Unutulmaması gereken bir şey var," dedi ve yeni boyanmış geniş bir merdiven setini işaret etti. Kırsal alanda doğal bir yükseltiye çıktık, tabanı renkli fayanslarla kaplıydı ve üzerinde yuvarlak ahşap bir masa ve

eşleşen sandalyeler. Kahverengi ve kırılğan çimler, Yasak Orman'dan çok daha uysal ağaçların bulunduğu bir alana doğru uzanıyordu. "Bunu sana söylememeliyim ama... söyleyeceğim. Eğer efendiye karşı isyan etmeyi ve geceleri odanızdan çıkmayı planlıyorsanız, salona gitmelisiniz. Akşamın erken saatlerinde, tüm önemli şeyler başlamadan önce gerçekleşir. Senin için en güvenli aktivite bu."

Elimi saçıma götürdüm. Şimdiye kadar sadece annem ya da Hannon tarafından kesilmişti. Muhtemelen ne yaptığını bilen birini kullanabilirdim.

"Hayır, o tür bir salon değil aşkım," dedi. "Kafadaki saçlar için değil. Kadın sakalı için." Kasıklarımı işaret etti. "Oraya girip tıraş olabilirsiniz, süper lezzetli ve erotiktir. Sonra, eğer istersen, biraz miyav, miyav ile tamamlayabilirsiniz." Bana göz kırptı.

"Bu utanç verici sikişe giden yolun başlangıcı mı?"

"Hayır. Bu sadece kendini şımartmanın bir yolu. O kadın sakalına çeki düzen ver, biraz miyavla, miyavla ve *rahatla*. Kime hizmet ettiklerini görmemeleri için ortanıza ya da boynunuza asılı bir bezle yatabilirsiniz. O zaman tamamen anonim olur."

"İblisler bunu yapar mı?"

"Evet, ama gerçekten düşük güçlü olanlar. Yine de senin zevkinden besleniyorlar ama kafanı falan karıştırmıyorlar. Bu açıdan olabildiğince güvenli."

"İblisin şehvet büyüsünü etkisiz hale getirecek bir taslak hazırlayabilirim."

Yürürken elini koluma koydu. "Kapa şu lanet çeneni. Ciddi misin sen? Yapabilir misin?"

"Evet. Sadece doğru bitkileri bulmam gerekiyor. İstersen biraz alabilirsin."

"Um...*evet!* Sen bir çeşit kök cadı falan mısın? Bu harika."

"Sen seksini yaptın, ben de bitkilerimi. Benim de bir sabah çayı yapmam gerekiyor. Kahve gibi keyif vermesi için tasarladım ve bu sabah gerçekten işime yarayabilirdi-"

Durdu ve beni kendine doğru çekti, son derece ciddiydi. "Kahve değiştirme konusunda bana yalan söyleme yoksa saçını çekerim. Bunca yıl geçti ve ben hâlâ sabahları bir fincan kahve için yanıp tutuşuyorum."

"Çay ama görünüşe göre işimizi görüyor."

"Finley, seni yetenekli, zeki, tanrıçanın pırıl pırıl hediyesi seni. Seni *öpebilirim*." Tekrar yürümeye başladı. "Sana bütün otları getireceğiz"

İhtiyacın var, merak etme. Onları almak için kelimenin tam anlamıyla birini keserim. Onları keserim, umurumda değil."

Sola doğru bir diyagonalı işaret ettiğinde güldüm ve küçük bir tepeyi aştık. Diğer tarafta, daha güzel görünen ormanın ağaçlarının hemen içinde, önümüzde bir camgöbeği tarlası uzanıyordu. Yasak Orman'da kullandığım kadar büyük değildi ama aynı derecede bakımlıydı; büyük, sağlıklı bitkileri ve iri, canlı yaprakları vardı. Nyfain onların ortasında eğilmiş, gömleğini sırtına doğru çekerek yeni mürekkeple tam olarak kaplanmamış dört gümüş paralel çizgiyi ortaya çıkarmıştı. Yakın zamanda hem puan almış hem de dövme yaptırmıştı.

Şimdi onu gördüğümde, ona ulaşma arzusu ve direnmenin acısı sonunda çözüldü. Birkaç solmuş yaprakla birlikte doğruldu, bazı budamalarla ilgileniyordu. İçimdeki o garip ağırlık -hayvanım- onu gördüğümde yeniden kabardı, sonra onu hiç hissetmeye kadar tekrar sakinleşti.

Nyfain ancak o zaman dönüp bana baktı. Hem de tam bana, sanki yaklaşımımı kataloglamış ve ben aktif olarak onu bekleyene kadar varlığımı kabul etmeyi ertelemiş gibi. Başka bir deyişle, alfa sık değiştiriciyi oynuyordu. Sıçan piç.

"Finley," dedi Dick Swinger yaklaşırken ve o tanrıların lanetlediği ses, samimi bir masaj gibi üzerime kaydı. Bundan *nefret ederdim*.

"Nyfain," diye gelişigüzel cevap verdim.

O muhteşem altın bakışlar içime işledi ve aramızdaki havada çatırdayan elektrik akımını içime çektim. Tam güneş ışığında artık yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Düz bir burun, neredeyse keskin elmacık kemiklerini kesiyor, yanakta çukurlaşıyordu. Koyu kırmızımsı kirli sakalı belirgin çenesini kaplıyor ve çenesindeki yarığa doğru dalgalanıyordu. Düzensiz koyu kahverengi saçları kulaklarının arkasına kıvrılıyor ve alnına dökülüyordu. Yüzünü kesen yara izleri olmasa, biraz sert olsa da yakışıklı olabilirdi. Biri kaşına doğru uzanıyor, diğeri ise dolgun dudaklarını çekiştiriyordu.

Cüssesi heybetli olmaktan biraz uzaktı. En az bir metre boyundaydı, kocaman, sağlam omuzları ve geniş gövdesini kaplayan kalın kas tabakaları vardı. Kendimi hep cinsiyetime göre büyük hissetmişimdir. Uzun, kalın. O ise beni kesinlikle cılız hissettiriyordu. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde çelimsiz. Jedrek'in onda hiçbir şeyi yoktu. Hannon da cüce kalırdı. Nyfain ölümcül bir yığındı.

Yine de bunların hiçbiri önemli değildi. Beni içine çeken şey onun aurasıydı; sert, ham yoğunluğu bana kendi başına bir güç gibi çarpıyordu. Dönüştü

Midemi bulandırdı ve kemiklerimi akıttı. Etimi karıncalandırdı ve içimde ateş biriktirdi. Bariz acımasızlığı, karanlığı kalbimi hızlandırdı ve ondan kaçmak mı yoksa akılsız bir arzuyla ona sarılmak mı istediğimi bilmiyordum.

Bir şey çok açıktı: O sırtını dönülecek bir adam değildi. Bakışları Hadriel'e kaydı. "Gidebilirsin."

Hadriel derin bir selam verdi. "Evet, efendim."

Hadriel biraz uzaklaştıktan sonra Nyfain dönüp tarlaya baktı. "Dün gece de söylediğim gibi, everlass'ın köylerdeki insanları öldüren hastalığı yavaşlatabileceğini duymamıştım." Ses tonundan hâlâ yalan söylediğimi düşündüğü anlaşıyordu.

Zamanında pek çok şeyle anıldım ama insanların her zaman hemfikir olduğu iki şey vardı: Sosyal beceriksizliğe varacak kadar acımasızca dürüstüm ve bitkilerle aram iyiydi.

Bu adam varlığımın temellerini sorguluyordu. Bu beni pek çok yönden rahatsız etti. O kadar ki orada sessizce durdum ve gününü mahvetmenin yollarını düşündüm.

"Nedir bu iksir?" diye sordu bir süre sonra. "İçinde ne var?"

Ne kadar keskin bir şeyle kaburgalarına vurmak istesem de, böylesine faydalı bir bilgiyi saklamak bana göre değildi. Eğer diğer köylere yardım edebilseydim, ederdim. Sürecimi başından sonuna kadar anlattım, neden hasat yaptığımı, bu sonuca nasıl vardığımı ve bunun etkilerini açıkladım.

İşim bittiğinde, bir süre tarlaya baktıktan sonra, "Everlass ile çalışmayı nerede öğrendin?" diye sordu.

"Kitaplar. Deneme ve yanılma."

Bana döndü. "İmkansız. Birine everlass ile çalışmak öğretilmelidir. Nesilden nesile aktarılır. Anneden kıza. Babadan oğula."

"Ve sonra babasıyla sorunları olan zeki bir herif onun bilgilerini aldı ve bir kitaba koydu. Şimdi bende."

Gözleri ateş saçıyordu. Omurgam o tehditkâr bakışın içinde parçalanıyormuş gibi hissetti.

Bir sonraki konuşmasında sesi alçak ve tehlikeliydi. "Benden korkuyor musun prenses?"

"Hayır." *Yalan.*

"Hayır mı? Olmalısın."

"Sen benim umurumda olmayan konularda bilgili değil misin?"

"O akıllı ağzınla devam et, ben de onu becermek zorunda kalacağım."

Sözleri beni şok etti. Bedenim sanki bunca zamandır ölüymüş de o canlandırmış gibi aydınlandı. İçimde sıcak ve baharatlı bir ateş birikti, aniden zonklıyor ve sert, acımasız bir temas için çaresiz kalıyordum. Meme uçlarım sıkılaştı ve titremeler hassas bedenimi kapladı. Tüm bunların içinde, içimdeki varlık -hayvanım- kükrüyor ve kıvranıyor, dizlerinin üzerine çöküp onun kalçalarını kavrayabilmek için kurtulmak için mücadele ediyordu. Aslında onun koca sikini emmek ve boğulmak için duyduğu çaresizliği hissedebiliyordum. Bu kaltağın kavramak için bir dizi inciye ihtiyacı yoktu. Onun için buradaydı.

Nefes almak için mücadele ettim, dizlerim zayıflarken ve vücudum titrerken ayakta kalmak için mücadele ettim. Arzu dolu iniltiğim inanılmaz derecede utanç vericiydi ama içimdeki canavarla savaşmaya devam ettim, ellerim yumruk olmuş ve kollarım titriyordu.

"Bana bir daha böyle bir şey söylersen yatağını yakarım... içinde sen varken," diye bağırdım.

Mırıltı gibi çıktı. Lanet olsun. Sesin boğuk ve ahlaksız çıkarken sert olmak zordu.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Sondan önce o ateşe ihtiyacın olacak.

Sözlerimi unutma prenses, bu iş bitmeden seni mahvedeceğim."

Gözlerimi kısmıştım. "Bu bir tehdit mi... yoksa meydan okuma mı?"

Meydan okumayı duyunca irkilerek nefesini içine çekti. Altın rengi gözleri dudaklarıma yerleşirken içimi yaktı. Gücünün bir başka dalgası içimde şok etkisi yarattı ve canavarımı yüzeye çıkarmaya çalıştı.

Külotum ıslaklıkla doldu ve neredeyse kalçalarımı birbirine kenetlemek zorunda kalana kadar göbeğim sıkılaştı. İçimde oynayan sıcaklığın telaşıyla inlemekten zorlukla vazgeçtim. Önümü onunkine yapıştırmamak için kendimi zor tuttum. İstemese bile bana izin vereceğini biliyordum. Bir şekilde arzusunu neredeyse elle tutulur bir şey gibi hissediyordum. Tıpkı dün geceki gibi kontrolünü kaybettiğim için kızacağını biliyordum.

İçimi dölle doldurmadan önce mi yoksa doldurduktan sonra mı beni itecekti?

Alfa'sının çağrısına karşı koydum - çünkü bu tam olarak buydu. Gücünü bana hükmetmek için kullanıyordu, tıpkı lanetten önce alfaların yaptığı gibi. Bunun hakkında konuşulduğunu duymuştum. Kitaplarda okumuştum. O zamanlar insanlar bundan rahatsız olmamıştı.

Buna katlanamıyordum.

Bastırmak için mücadele ettim ama alfanın vahşiliği yeni uyanan hayvanıma serenat yapıyordu. Beni birden fazla seviyede vuruyordu ve bu

Ne yazık ki beni hayatımdan koparmış ve tutsak etmiş olması önemli değildi. Onu iki yana açılmış kalçalarımın arasına çekmek ve bedenimin derinliklerine kabul etmek istiyordum.

OceanofPDF.com

T

Onun arzusunu görmezden gelmem gerekiyordu, çünkü kendimi bu sik kafalıyı becermeye indirgemeyecektim.

Belki de biraz kuaföre gitmem gerekiyordu.

Miyav, miyav.

"Bitirdin mi?" Ona hissetmediğim bir kabadayılıkla sordum.

Aramızdaki çok az mesafeyi kapattı, iri vücudu benimkini cüceleştirdi, tatlı nefesi yüzümün tozunu aldı. Ateş, öfke ve şehvet aramızdaki havayı dolduruyordu. Nefes alış verişi sığıdı, benimkiyle eşleşiyordu. Söylenmemiş kelimeler - kirli, pis, seksi kelimeler - etrafımızda dolaşıyordu.

Çenesinde bir damar atıyordu. Gözleri gergin bir an boyunca benimkilere dikildi.

Hayvanımı zorla aşağı indirmek için her şeyimi harcadım.

"Benden uzak durmak isteyeceksin," dedi kâbustan fırlamış bir sesle. "Yalan söylemiyordum, seni mahvedeceğim. Erdemini yok edeceğim. İyiliğini lekeleyeceğim."

Neden bir parçam bunu bu kadar çok istiyordu? Bu adamın içimde uyandırdığı bu çılgın arzular neydi?

Çenemi öyle sıktım ki dişlerim acıdı. Tehdidine inanıyordum ve onu kızdırmak istemiyordum. Beni başka bir güç patlamasıyla doldurmasını istemiyordum. Kendimi teslim olmaktan alıkoyabilir miydim bilmiyordum.

Sonunda başını sallamadan önce gözleri yüzümde gezindi. İçinde bulunduğu durumu yalanlayan bir sertlikle döndü ve her zamanki cam tarlasına doğru yürüdü. Parmaklarını saçlarında gezdirerek daha da dağınık hale getirdi.

Bir nefes verdim ve diğer tarafa döndüm. Yönümü bulmam gerekiyordu.

Hadriel, Leala'yla birlikte arkada durmuş, pikniği hazırlamış bekliyordu. Uzaktan bile ikisinin de yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Bir hatıra

Nyfain boynuma sarıldı ve beni kendisine doğru çekerek vermek istemediğim bilgileri talep etti. Belli ki inanılmaz bir öfkesi vardı.

Keşke endişelendiğim şey bu olsaydı.

Tekrar kontrol altına aldıktan sonra arkamı döndüm. Yine tarlada çalışıyor, bitkileri kontrol ediyor ve budama yapıyordu. Zarif hareketleri iyi çalışılmış bir dansa benziyordu. Sadece ölmekte olan ya da sarkan yaprakları da koparmıyordu. Bitkileri kabartıyor, yoluna devam etmeden önce onlara neredeyse şefkatle dokunuyor, fazladan sevgi ve ilgi gösteriyordu.

"Bu işe yarıyor mu?" Daha yakın çalışarak sordum. "Rastgele dokunuşlar işe yarıyor mu?"

Devam etmeden önce arkasına baktı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bu bilgi bana aktarıldı. Ben sorgulamadım."

"İsterseniz test edebilirim."

Doğruldu ve sıralardan birinin üzerine oturdu. Tarlaya bakarken güneş geniş omuzlarına vuruyordu. "Nasıl istersen öyle yap. Senden o iksiri yapmanı istiyorum. Zehir olmadığından emin olmak için önce senin içmeni istiyorum. Sonra da gerçekten işe yarayıp yaramadığını görmek için birkaç kişiye dağıtmanı istiyorum."

"Lütfen," dedim.

Bana doğru baktı. "Bu bir emirdir, rica değil."

"Ve eğer insanları kurtarmayacak olsaydı, siparişinizi sık deliğinize sokmanızı söyledim."

Şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. "Anlaşamayacağız, Finley."

Onun sesindeki ismim vücuduma yayıldı. Titredim, şimdi yine inanılmaz derecede sinirlenmişim.

"Sanırım bu beni esir aldığınız anda belli oldu," diye cevap verdim.

"Bundan çok daha önce verilmiş bir sözdü." Bana doğru geri döndü. "Geceleri hasat yapman gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Gece yarısı en iyisi gibi görünüyor."

"Saat üçü denediniz mi? İblislerin en güçlü olduğu zaman. Eğer iksirin büyüleri nedeniyle gece hasat edildiğinde daha iyi çalıştığını söylüyorsanız, o zaman saat üç en uygun zaman olacaktır."

Düşünceler içinde dudaklarımı aşağı çektim. "İyi tüyo. İblisler hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"O zaman köyünde onlarla... uğraşmadın mı?" diye homurdandı, sanki bir iblise yakından dokunduğum düşüncesi onu öfkelenirmiş gibiydi.

Kaşlarımı çattım, neden umursadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece onlardan nefret ediyordu, ki bunu tamamen anlıyordum.

"Hayır," dedim, tarlada dolaşırken ve çeşitli bitkilere bakarken. Hasat edeceğim bitkileri kendim seçmek istiyordum. "Yeri gelmişken, buranın bir bitki bahçesi var mı? İncubi'nin büyüsünü etkisiz hale getirecek taslağı yapmak istiyorum."

"Ne dedin sen?" Bu onun dikkatini çekti.

Bir kahkaha attım. "Hadriel de bunu duyunca heyecanlandı. Bu ve kahve değişimi. Bunca zaman geçirdiniz ve hiçbiriniz deney yapmayı düşünmediniz mi? On altı yaşına girdikten hemen sonra o iblis cereyanına yakalandım. O piçler çok güçlü geldi. Kazara çok geç yakalanıp biriyle karşılaşmak istemedim. Bekaretini kaybetmek için ne güzel bir şey."

İğrenç gibi bir ses çıkardım.

"Hepimiz iyileştirme yeteneğine sahip değiliz."

Sesi keder ve biraz da gururla karışık kasvetliydi. İfadesini ölçmek için başımı kaldırdım ama arkasını dönmüş, tarlada dolaşıyordu.

"Pekala, eğer bir bitki bahçeniz varsa, isterseniz herkese yetecek kadar yapabilirim. Kim isterse. Tabii yeterli malzeme varsa."

"Panzehirleriniz konusunda çok cömertsiniz." Yine o kasvet. Bu keder.

"Belki de sadece herkesi zehirlemeye çalışıyorumdur." Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra merakımın beni yenmesine izin verdim. "Bu tarlayla tek başına mı ilgileniyorsun? Ya Yasak Orman'daki?"

"Çoğunlukla. Arazide bir bahçıvan kaldı. O da elinden geldiğince yardım ediyor."

"Bitkilerle çalışmayı sana kim öğretti? Kitaplardan değil sanırım." "Annem," dedi usulca.

Bu bitkilerle neredeyse mükemmel bir iş çıkarmıştı. Hepsi mutlu ve sağlıklıydı. Çok güçlü bir etkisizleştirme iksiri yapabilirlerdi, ancak hiç yağmur suyu biriktirmemiştik. Başka bir yol bulmam gerekecekti.

İlk önce hasat.

"İblislerin gücü ile çeşitli ay döngüleri arasında herhangi bir korelasyon fark etmedim, siz ettiniz mi?" Çırpınan bir adamın yanında durduğumda sordum.

bitki. Çömelip kollarımı dizlerime dayayarak onu inceledim. "Hayır. Ay onları etkilemiyor."

Dudaklarımı yana çekip düşündüm, önce güneşe sonra etrafa baktım, zihnimde bu noktayı işaretledim ki bundan kaçınabileyim.

"Yine de şekil değiştirenleri etkiliyor." Görüş alanıma girdi, tarlada beni takip ettiği belliydi.

"Bunu biliyorum."

"Seni etkiliyor mu?"

"Nasıl olabilir ki? Benim hayvanım da herkesinki gibi bastırılmıştı ya da sanırım öyleydi. Sadece şimdi, senden sonra, onu hissedebiliyorum. Onu, sanırım. Dişi bir varlık gibi hissediyorum."

"Benden önce hayvanını hiç hissetmedin mi? Bir fısıltı bile mi?" "Hayır."

"Ve yine de emirlerime karşı koyabiliyorsun."

Ona direnmenin eğlenceli bir zaman olmadığından

bahsetmedim. "Kimse bana karşı koyamaz," dedi.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. "Belki de eskisi kadar güçlü değilsin.

Belki de bu yüzden laneti kıramıyorsun, her ne ise."

"Laneti bozmak benim elimde değil. Onun içinde güçsüzüm."

"Asla güçsüz değiliz," diye mırıldandım, gerçekten de kendimi tamamen güçsüz hissettiğimde kendime hep tekrarladığım bir cümleydi bu. Genellikle de umutsuz. Aşağıya doğru işaret ettim. "Bu bitki kalabalıklaşıyor. Bunun ne anlama geldiğini bildiğinizi varsayıyorum?"

Kaşları birbirine dikilmişti. İşaret ettiğim yere bakması bir anını aldı. Yorum yapmadı ve önceki etkileşimlerimize bakarak bunu ne söyleyeceğini bilmediği anlamına aldım.

Ona gerçekten yumruk atmak istedim, genel olarak, ama bunun yerine derin bir nefes aldım ve derse hazırlandım. Eğer everlass'ta çalışacaksa bunu bilmesi gerekiyordu. Annesinin ona söylemesi gereken bir şeydi. Bitkinin konumu, bilerek bu şekilde dikildiğini gösteriyordu.

"Bu bitki basitçe söylemek gerekirse zorbalığa maruz kalıyor. Bu da iyileşme için kötü olan bir tür asidik kalite yaratıyor. Aslında zehirli de olabilir. Köyümden biri bahsettiğimiz iksir için kalabalık bir bitkinin yapraklarını kullandı ve bu iksir kocasını birkaç saat içinde öldürdü. Yaprakları -birden fazla- kazara seçtiğini iddia etti, yani kesinlikle

kasıtlı olarak. Tekrar evlenmeyi reddettiği ve bundan sonra barda iblislerle çok zaman geçirdiği düşünülürse...şey. O şüpheli.

"Her neyse, okuduğum kitapta kalabalık bitkilerin genellikle kasıtlı olarak bu şekilde yetiştirildiği, tarladaki diğerlerinin arasına sokulduğu ve göz önünde saklandığı düşünülüyordu. Sadece ne aradığını bilen bir kişi kalabalık bitkinin gerçek doğasını bilebilirdi."

Sıraları çizmek için parmağımı kullandım. Tarlalar sürülürken atlar düz bir çizgi üzerinde yürümemiş gibi her yerde küçük çukurlar oluşmuştu. Sadece bazen sıralar kalabalık bir bitki oluşturacak kadar dalgalanıyordu. On üç tane saydım, batıl bir sayı.

"Bu alanın düzeni ustaca yapılmış." Ona kaşlarımı kaldırdım. "Sen mi?"

"Eski kraliçe."

Bu şaşırtıcıydı. Kraliyetin gerçekten işe yaradığını düşünmemiştim. Fiziksel olarak değil.

"Ne yaptığını biliyordu," dedim. "Sana öğretenin o olmaması çok kötü. Bitkiyi kalabalıktan kurtarmak için etrafındakileri budar ve ona daha fazla nefes alma alanı sağlarsın. Yapraklarını yayacak ve gelişecektir. Kin tutmayacaktır. Genel olarak, tüm bitkiler tüm silindirlerde ateşlendiği için bahçeniz de üretimde zarar görmeyecektir. Daha sonra kocanızdan kurtulmak için bitkiyi tekrar kalabalıklaştırmak isterseniz, biraz budayın ve diğer bitkilerin içeri girmesine izin verin. Çok kolay."

"Tüm bunları bir kitaptan mı öğrendin?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Aslında birkaç tanesinden. Everlass üzerine bir kitap, efsaneler ve mitler üzerine bir kitap, krallığın tarihi, periler üzerine bir kitap ve son olarak da sadece deneme yanılma yöntemi. Kesinlikle pek çok boşluğu doldurdum."

Ayaklarının üzerinde dengede durarak uzun bir süre bana baktı. Bir şeye hazırlanıyordu ya da karşı koyuyordu, hangisi olduğunu anlayamadım. Her neyse, mücadele içsel görünüyordu.

Güçlü bir duyguya karşı dişlerini sıktı. İlk defa dramını bana yansıtmadı, bunun için minnettarım.

"Bahçelerimiz bir cadı için yeterli değil," dedi küçümseyerek, ama kalbinin gerçekten bu konuda olmadığını söyleyebilirdim.

"Bazen bir pislik olmanın iyi bir adam olmaktan daha çok iş çıkardığını duyuyorum," dedim usulca.

"Tecrübelerinize dayanarak mı söylüyorsunuz?"

"Hayır. Benim için pislik olmak her zaman daha kolay olmuştur. İyi insanlar beni geriyor."

Gerçek bir gülümseme yüzüne yayıldı ve sert görünümünü yumuşattı. Bir zamanlar, tüm o yara izleri cildini çaprazlamadan önce kesinlikle yakışıklı biriydi.

"Eğer yer değiştirebiliyorsan, neden aynı zamanda iyileşmiyorsun?" Tarlada çalışmasına, bitkileri budamasına ve şimdi de hafifçe okşamasına yardım ederken merakımı yenemeyerek sordum. Bu everlass çok bakımlıydı. Çabaya değer.

Yüz ifadesi düştü, hızla tekrar düşünceli bir hal aldı. Kasları gerildi. "Sadece kararlılığım ve hayvanımla kurduğum sıkı bağ sayesinde yer değiştirebiliyorum. Ona olan bağlılığımı kaybetmeyi reddettim ve o da bu değişimi zorlayabildi. Aramızdaki bağ çok güçlü ve birlikte İblis Kral'dan daha güçlüyüz. Yine de bedelini ödedik. Büyü ilk değişimde kanatlarımızı kopardı, bizi yere bağlı ve şekilsiz bıraktı. Benim iyileşme yeteneğim de çoğunlukla bastırıldı. Yaralarım uzun süre dayanır. Hangi kadın yere bağlı bir ejderha ve yaralı bir adamla birlikte olmak ister ki..." Döndü ve eğildi, sırtı bana dönüktü. "Eğer o çakıyı kalbime saplamış olsaydın, ölmüş olurdum. Son on altı yıldır kimsenin yapamadığını yapmış olacaktın. Bu ebedi kâbusu sona erdirecektin."

Acı kalbimi dağladı. Sadece onun için değil, hepimiz için. Keşke biri bana laneti açıklayabilseydi de bunu sona erdirmenin bir yolunu bulabilseydim. Böylece titiz bitkilerle uğraşmaktan daha fazlasını yapabilirdim.

"Seni öldürseydim ne olurdu?" Ona yaklaşıp sordum. "Lanet sona erecek ve iblis kral nihayet hüküm sürecekti. Ondan sonra, Muhtemelen herkesi hizmetçiye çevirir ya da tamamen öldürür. Bilemiyorum."

Nefesim kesildi. "Şey..." Ayağa kalktım ve bir an için bitkilere baktım, umutsuzluk dolup taşıyordu. Geçmişimde her zaman olduğu gibi, sadece bir an için kendime izin verdim. Bu duygunun içime işlemesine izin verdim ve sonra toparlandım. "Yaşamın olduğu yerde umut da vardır. Sen henüz ölmedin, ben de öyle. Bir yolunu bulabiliriz. İblis Kralı öldürürsek ne olur?"

Doğruldu ve döndü, güzel gözlerinde bir kez olsun öfke yoktu. "Üzerimizde sahip olduğu güç, iblis tahtı için sıradaki kişiye aktarılacak."

"Peki ya hepsini öldürürsek?"

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Bunun için yeterli kaynağımız yok."
Ellerimi kalçalarımaya dayadım. "Bir yolunu b u l a c a ğ ı m . Yapılabilecek
bir şeyler o l m a l ı ."

"Bu krallığı kurtarmak için hayatını feda eder misin?"
Sesi kalındı ve hileli bir soru gibi geldi. Ne olursa olsun, cevabı
düşünmeme gerek yoktu.

"Elbette," dedim. "Hayatımı ailem için feda ettiğimi sanıyordum.
Bunu krallık için yapmak benim için bir
onurdur." "Bu kadar kolay, ha?"

"Evet. Yani, beni yanlış anlamayın, korkudan aklımı kaçırdım ve dün
gece yaptığım gibi kaçmaya çalışırdım, ama sonunda yapardım. Tabii ki
yapardım. Kim olsa yapardı."

Alay etti. "Hiç kimse değil. Bazı insanlar senin iddia ettiğin kadar onurlu
ya da özverili değil." Bana doğru yaklaştı, gözlerinde bir kez daha öfke
parlıyordu. Orada başka bir şey de parlıyordu. Acı. "Böyle iddialarda
bulunurken daha dikkatli olmalısınız prenses. Kimin hakkında konuştuğunuzu
bilmiyorsunuz. Ölümünden daha kötü kaderler de var."

"Şeklinin bozulması gibi mi?" Bakışlarına karşılık verdim. "Kanatlarını
kaybetmek gibi mi? En azından hayvanına dönüşebiliyorsun. Çoğu insan bunu
yapmak ister ama yapamaz. Hangi kadın kanatsız, yaralı bir ejderhayı sever
ki? Görünüşe önem vermeyen bir kadın, işte o. Neden asıl korktuğun şeyi,
hangi kadının seni sen olduğun için seveceğini sormuyorsun? Artık bir asil
değilsin. Artık bir ejderha değilsin. Sen de hepimiz gibi boku yemişsin.
Elbette, bu kalenin etrafında dolaşıyor ve *kraliyet* topraklarında devriye
geziyorsun, ama burayı iblisler yönetiyor. Aksini düşünüyorsan hayal
dünyasındasın. İblisler hepimizi kontrol ettikleri gibi sizin hayatınızı da
kontrol ediyorlar. Halk ve kraliyet arasındaki çizgiler bulanıklaştı. Artık
sadece sen, ben ve diğer herkes varız. Yani, hayır, çirkinleşmekten endişe
etmiyorsunuz - insanların sizi yargılayabileceği tek şeyin kişiliğinizin
çirkinliği olmasından endişe ediyorsunuz."

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl
cüret edersin?" "Bana yanıldığımı
söyle."

Yumrukları bir açılıp bir kapandı ve öfkesi kırıldı. Birdenbire öfke ve
güçle bana doğru saldırmaya başladı. Önümde durdu, hala her zamanki
bitkilere dikkat ediyordu ama bana dikkat etmiyordu. Hızlı bir hareketle
parmaklarını boğazıma doladı. Bıçağım yanımda değildi. Ama ayağım vardı.

Ağırlığımı alacak şekilde zıpladım, tüm vücudumu bir eliyle tuttu. Havam tamamen kesilmişti ama bu fırsatı kaçırmadım. Ayağımı olabildiğince sert salladım.

Botum bacaklarının arasına çarptı. Çarpmanın etkisiyle nefesi yüzüme çarptı. Acıyla gözlerini kısıtı ve neredeyse yere yığılıyordu, inleyerek yere düştü.

Ayaklarım yere çarptı ve sonra elini üzerimden attım. Normal insanlar kaçırdı ama normal insanların bu sınıfsız bitkilerin gücüne dayanan bir krallığı yoktu.

"Ayakta durmaya devam et," diye emrettim ve hayvanım içimde dönerek sözlerime güç kattı.

Sallanan dizleri düz bir şekilde kilitlendi ve onu dikleştirdi. Taşaklarını avuçlarken vücudunun üst kısmı hâlâ eğikti.

"Bu bitkileri ezme." Kollarımı ortasına doladım ve üzerime doğru sarktı, ağırlığı rahatça kaldırabileceğimden biraz daha fazlaydı. "Kendine hakim ol. Bu sadece senin sikin. Acıyla başa çık."

Öksürmeden önce titrek bir kahkaha attı. "Bu çok iyi bir tekme idi."

Büyük, yaralı ellerinden biri omzuma dayandı ve acıyla doğruldu. Ayaklarımıza baktı, sonra bir ayağını biraz geriye çekerek camgöbeği bitkisine daha fazla yer açtı. Ardından bakışları vücudumda gezindi, yakıcı bir sıcaklık onu takip etti. Kokusu duyularıma hitap ediyordu. Diğer eli kolumdan yukarıya, köprücük kemiğimin üzerinden boynumun dibine doğru ilerledi.

"Çok vahşi," diye fısıldadı, başparmağını ısınmış etimde gezdirirken. "Çok güçlü." Nefes verdi, artık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Parmak uçları baskı uygulamadan önce çene çizgime dokundu ve eğilirken ona bakmamı sağladı. "Çok güçlü."

Göz kapaklarım ağırlaşırken ve arzu içimde kıvrılırken bile onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne dayadım.

Dudakları kulağıma yaklaştı. "Sana dokunmamı ister misin Finley?" Dili kulak mememin kenarında gezindi ve ürperdim.

"Söyle bana," diye yumuşakça emretti ve aptal hayvanımın gücü içime doldu. Yönetimi ele geçirmeye çalıştı.

"Hmm," diye inledi, çenemdeki kavramasını sıkılaştırarak başımı ona doğru eğik tuttu. "Bu doğru. Hayvanının uyarılması beslemesine izin ver. Onu içinde hissedebiliyorum. Beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum."

Omzumdaki eli köprücük kemiğimden aşağıya, göğsümün kabarıklığına kaydı. Başparmağı meme ucumun tomurcuğuna bastırdı. Beni bir zevk şoku sardı.

Gömleğinin kumaşını sıktım ve onu uzaklaştırmak için kendimi zorladım.

Başparmağı tembel daireler çizerek içimdeki ateşi okşadı. Nefes alırken dudaklarım daha da açıldı.

"Nerene dokunmamı istiyorsun?" diye yalvararak göğsümden çekildi, böylece kumaşı omzumdan aşağı itebildi. Boynu o kadar büyüktü ki kolayca aşağı kaydı. Kurnaz parmakları tekrar aşağı inerek çıplak bedenimde gezindi. Bağlamamın üst kısmında, parmağını kumaşın hemen altında gezdirdi.

Yumruk yaptığım ellerimi biraz sarsarak onu kendime doğru çektim. Dişlerimi sıktım ve kendimi durdurdum. Hayvanım yükselmeye çalıştı ama bu sefer ben hazırdım. Onu aşağı ittim, içimde yuvarlanan gücü bastırdım, başımı korumaya çalıştım.

Bağlarımı çözerken kıkırdaması karanlık ve tekinsizdi. Diğer eliyle yüzümü tuttu ve dudakları dudaklarıma değene kadar eğildi. Dudaklarımız birbirine değdiğinde bir elektrik şoku beni aydınlattı.

"Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandı.

Gömleğini daha sıkı kavradım ve kontrol savaşında kendimi destekledim. Mantık onu itmeme söylüyordu. Yine de hayvanım beni sıkıca kilitlemişti. Bunu istiyordu ve kontrolü ele geçirip almak üzereydi.

Dili dışarı fırladı ve dudaklarımın kenarını sıyırdı. Kendimi durduramadan ağzımı açtım. Dudakları kıvrıldı ve şimdi gömleğimin içine uzanarak göğsümü serbest bırakmayı bitirdi. Geri çekildi, gergin meme ucumu sıkarken bakışlarımız kilitlendi.

Sert tomurcuğu parmağının sert pediyle manipüle ederken dokunuşuyla inledim. Gözbebekleri büyüdü ve üzerimde yarattığı etkiden duyduğu memnuniyeti gösterdi.

"Um... efendim?"

Ses ısrarcıydı. Biri araya girecek diye içimde öfke alevlendi. Hayvani ritmim kanıma güç kattı.

Nyfain gömleğimi daha da aşağı çekti. Kumaş yırtıldı ve ona daha fazla erişim sağladı. Eğildi ve sıcak dilini meme ucumda gezdirdi.

İnledim, şimdi hislerin içinde kaybolmuştum.

Elimi yüzünün yanına götürdüm ve göğsümü ağzına doğru iterek doğruldum. Onu sardı ve açgözlülükle emdi.

Ben boynuna tutunurken, ellerinden birini serbest bıraktı ve kalçalarımın arasına uzandı. Sert dokunuşu tam ihtiyacım olan yere sürterek beni daha da yukarı kaldırdı. Tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde ona karşı döndüm.

"Efendim? Efendim!" Ses aralıksızdı ve belli belirsiz tanıdım.

Ayrıca sahibini öldürmek istiyordum, böylece defolup gidecekti.

Nyfain pantolonumun dikişini ovuştururken meme ucumu yaladı ve fiskeledi, beni çalıştırdı. Bina.

"Efendim, efendim. Efendim!"

Nyfain bir hırıltıyla geri çekildi, meme ucum ağzından fırladı. Sanki bu üçüncü şahıstan kaynaklanan bir tehlike varmış ve bana ulaşmasına izin vermek istemiyormuş gibi beni sıkıca kavradı.

"Efendim." Hadriel alanın kenarından el sallıyordu. "Böldüğüm için üzgünüm ama efendim, gitme vakti geldi."

Nyfain'in gözlerinin açılması bir an aldı. Kaşları düştü ve hızla gözlerini kırıştırdı. Bakışları tekrar bana döndüğünde suçlayıcıydı. Geri çekilirken beni itti. Ayaklarıma baktı, her sınıfı çiğnemediğimden emin olmak için kontrol etti.

"Sana hayvanını sıkı tutmanı söylemişim," diye hırladı, yüzü kızarmıştı.

Soğuk, önceden ateşli olan tenimi yıkadı. Değişimle birlikte titredim ve bağımı yukarı çektim. Meme ucum kumaşın üzerinde zonkluyor, bedenime hâlâ zevk veriyordu. Onun sert, lezzetli emişiyle karıncalanıyordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Gömleğimi boynuma dolanması için tekrar çektim, şimdi gerilmişti. "Hangimiz hayvanıyla tanıştı ki? Tecrübeli olan sensin. Bu senin hatan, benim değil."

"Benden uzak dur, Finley. Ben iyi bir adam değilim. Seni yok edeceğim." Hadriel'e doğru yürüdü.

"Uzak dur- meme ucumu ağzına alan ben değildim," diye bağırdım, reddedilmenin acısı göğsümde sıkıştı.

Bu iyi bir şeydi. Onun geri çekilmesi ve uzaklaşması iyi bir haberdi. Bunu yapan ben olmalıydım. Onu hemen uzaklaştırmalıydım.

Peki neden yeterince iyi değilmişim gibi hissediyordum? Kirliymişim gibi?

Çılgınca düşünceleri susturmak için everlass'ın içine doğru yürüdüm. Hayvanım kafamı karıştırıyordu. Olan buydu. Bir sebepten ötürü, o sık kafalıdan hoşlanmıştı ve beni de yanında götürüyordu.

ata binmek. Sanırım hayvanı da onu itiyordu. Ama o adam ve ben hiç anlaşamıyorduk. Birincisi, herif beni hapsedmişti. Kabul ediyorum, evet, beni öldürebilirdi ama öldürmedi. Ve elbette, yargılamak ve cezayı infaz etmek teknik olarak onun yetkisi dahilindeydi. Ama insanlar sağda solda ölüyordu ve ben sadece ailemi kurtarmak için o alana izinsiz girmiştım. Ne tür bir pislik bunun için birini hapseder? Bu güç gösterisinden başka bir şey değildi.

İkincisi, sevilebilir biri değildi. Düşünceli, öfkeli ve geçinmesi zor biriydi. Eğer beni kızdırmıyorsa, beni bir şey yapmaya zorluyordu. Um... hayır teşekkürler.

Yani herhangi bir reddedilme hissi çok saçmaydı. Büyük kız külotumu giymeli ve mantığın hüküm sürmesine izin vermeliydim. Hayvanım kesilmişti ve onu daha fazla bastırmanın bir yolunu bulur bulmaz bunu yapacaktım.

Bu düşüncenin ardından gelen pişmanlık ve suçluluk duygusu beklenmedikti. Her şeyi siktir et, kazanamadım.

"Ee, nasıl gitti?" Hadriel şarkı söyler gibi bir sesle ve yüzünü buruşturarak sordu. "Şu bitkileri hallettin mi?"

Yüzüm utançtan yanıyordu. O anda insanların beni izlediğini düşünmemiştim. Umursamazdım da.

"Geri dönmedin, değil mi?" Parlak pembe ve turuncu battaniyenin üzerine serilmiş güzel yemeklere otururken sordum.

"Geri mi döneyim? Aşkım, lütfen, benimle dalga geçiyor olmalısın." Benimle birlikte oturdu. "Başka tarafa bakamadım! Sana vuracak mı yoksa seni kıracak mı bilmiyordum. Müthiş gergindim."

"Hey." Leala onun omzuna vurdu. "Ne yapıyorsun sen? Bu onun için. Onlarla birlikte oturmamanız gerekiyor."

"O *onlar* gibi değil, birincisi, yemesine izin vereceğim. Ama efendiyi duydunuz; onu bir şekilde güvende tutmam gerekiyor. Eğer başı belaya girerse, beni öldürür." Saçlarını geriye doğru düzeltti. "Yani şimdi bu benim işime geliyor. Sanki... Hayatımın daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyorum ve sonra *bam*. Al sana boktan bir sandviç Hadriel. Afiyet olsun!"

Ona inanamayarak baktım. "Sana beni güvende tutmanı ne zaman söyledi?" "Tam şimdi gittiğinde. Bir bahçe bulmana izin vereceğim. otlarınızı yetiştirebilirsiniz. Ben de sana göz kulak olacağım. Eğer başın belaya girerse, hemen onu aramamı bekliyor."

"Bu onu güvende tutmak değil," dedi Leala. "Bu sadece onu ispiyonlamak olur."

"Onu güvende tutmak, ispiyonlamak - her iki durumda da gözü benim üzerimde ve ona rapor vermemi istiyor. Ve iblisler öğrenirse ne olacağını biliyor musun?" Onunla benim aramda bir işaret yaptı. "İkimiz de öldürölürüz."

Ellerimi kaldırdım. "Bu adamı anlamıyorum. Aslında az önce bana siktir olup gitmemi ve onu rahat bırakmamı söyledi ama yine de beni koruması için birini mi ayarlıyor? Beni ispiyonlasın diye mi?"

"Hadriel'in sizi korumasına imkân yok leydim," dedi Leala gülerek. "Eğer bir şey olursa, muhtemelen kaçarken üstünü başını kirletir."

Hadriel ona döndü. "Leala, tatlım, bardak ye."

"Uçurumdan aşağı yürü," diye hoş bir şekilde karşılık verdi.

Kıkırdadım. "Ne tür bir belaya bulaşabilirim?"

Hadriel her zamanki cam tarlasını işaret etti. "Az önce bu krallıktaki en tehlikeli, en dengesiz adamla öpüştün-"

"İblis Kral hariç," dedi Leala. "O daha tehlikeli." "O efendiden daha tehlikeli *değil*," diye karşılık verdi Hadriel. "Tabii ki öyle. Efendiyi kontrol edebiliyor."

Onların tartışmalarını dinlerken bir sandviç seçtim ve bir ısırık aldım. Jambon ve peynir. Lezzetli.

Hadriel yarı yarıya ona doğru döndü. "İblis kral efendisini ancak laneti bir tasma olarak kullanarak kontrol edebilir. Efendinin yargı yetkisi bile olmaması gerekiyordu, hatırladın mı? Başlangıçta onun da hepimiz gibi kaleye bağlı kalması gerekiyordu. Ama onu Krallık Ormanı'ndan uzak tutmaya çalışan her iblisi öldürdü. Bana İblis Kral'ın bundan daha güçlü olduğunu söyleyin!"

"Ama iblis kralın tasma olarak laneti var, bu yüzden *teknik olarak* öyl

e." "*Teknik olarak* kaynak israfısın." "Götünü yala."

"Whoa, tamam..." Ellerimi uzattım.

"Demek istediğim şeydu" - Leala'ya dokunaklı bir bakış attı; Leala gözlerini devirdi

-"Belli ki en iyi kararları vermiyorsun."

"Peki ya vurduğu kızlar?" diye sordum. "Onların da korumaları var mı?"

Sorumu garip bir sessizlik karşıladı. Kaşlarımı kaldırdım.

Leala, "Lanetten beri kimseyle birlikte olmadı, sanmıyorum," derken Hadriel, "Kızlara çakmıyor," diye karşılık ver di .

"Bekle..." Yarısını yediğim sandviçimi indirdim. "Ne?"

"Evet, bunun için bir saniye beklemen gerekebilir." Hadriel dizimi okşadı. "Onun mavi taşaklarının nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum bile. Demek istediğim, utanç verici sikişler beyni harap eder, evet, ama yıllarca yedeklenmek? Bu bir adamı delirtir."

"Onun bazı... sorunları var," dedi Leala dikkatle. "Bir iblisle seks yapmayacak çünkü onlar buraya taşındı ve hayatlarımızı mahvetti. Belli ki hepimizden çok daha fazla kendini kontrol edebiliyor. Ben de o ibislere dokunmak istemedim, gerçekten istemedim. Ama inkübiler gerçekten çok yakışıklı ve sonunda diğer herkesten sıkıldım ve sonra..."

"Utanç verici," diye bitirdi Hadriel. Leala omuz silkti ve başını salladı. "Geriye ev personeli kalıyor. Bazılarımızı gizlice becerdiğini sanıyorduk ama şimdiye kadar tüm sırlar ve bazıları ortaya çıktı ve hayır. Kalede kimseyle yatmıyor. O zaman köylülerden bazılarını beceriyor olabileceğini düşündük. Mantıklı. Ona bilgi veriyorlar, o da muhtemelen fısıldıyor ve dürtüyor. Ama sadece erkeklerle görüşüyor gibi görünüyor."

"Erkeklerden hoşlanmıyor," dedi
Leala. "Doğru. Erkeklerden
hoşlanmıyor."

"Bir dakika bekle." Son lokmamı yanağımın kenarına ittim. "Köylülerle mi görüşüyor?"

"Bilgiyi bu şekilde alıyor," dedi Leala. Parmağını ağzına götürdü. "Ama kimseye söyleme. Eğer iblis kral öğrenirse köylüleri öldürür. Geçmişte böyle şeyler oldu."

"Benim köyümden kimseyle görüşmüyor," dedim garip bir şekilde kırıılarak.

Hadriel dudaklarını yüzünün kenarına çekti. "Belli ki öyle olmalıydı, ha? Çünkü sende şu iksir şeyi var. Bu gece seni everlass'ı toplamaya getirmem gerekiyordu. İyi ki de getirmişsin, yoksa köpeğin kılına bile dokunabilirdim, o zaman da iblisler beni aptal yerine koyardı."

"İblislerin yardımı olmadan da kendini aptal yerine koyabiliyorsun," dedi Leala.

"Ne yaptığınızı biliyorum." Hadriel bir parmağını kaldırdı. "Beni kızdırmaya çalışıyorsun, böylece bir dahaki sefere şaplak yemek istediğinde raketin arkasına geçeceğim. Tekrar söylüyorum Leala, ben bu tür sapkınlıklardan hoşlanmıyorum. Bağlanmış bir kıza şaplak atmayı iyi bir zaman olarak görmüyorum. Beni strese sokuyor. O yüzden bu konuda üstüme gelmeyi bırak."

"Ama gerçekten her şeyini ortaya koyuyorsun. Tutkunu hissedebiliyorum."
"Bu öfke, Leala. Bu öfke ve ben bunu yaptığımda çok şiddetli o." davranıyorum.

"Hmm," dedi küçük bir gülümsemeyle ve parmaklarını elinin yan tarafında gezdirdi.
boynunu.

Başını salladı ve başka tarafa baktı. "Nefret etmeyi anlamıyorum. Senden nefret etseydim, seni becermek istemezdim."

Nyfain'e karşı karmaşık duygularımı düşündükçe yüzümün kızardığını hissettim. Öfkemiz, hiddetimiz, birbirimizden karşılıklı olarak hoşlanmayışımız ve dilinin meme ucumu okşarken ne kadar iyi hissettirdiği. Parmakları kalçalarımın arasına sürtünürken arzusunun çarpması. Onu nefretle becermenin gerçekten iyi bir zaman olacağından emindim. *Gerçekten* iyi zaman.

Ayrıca bende bir sorun olduğundan da emindim ve Hadriel haklıydı, doğru kararlar vermiyordum! O adamdan uzak durmam gerekiyordu. Her ne pahasına olursa olsun, onunla arama mesafe koymalıyım.

"Buradaki kuralları tam olarak anlayamadım," dedim, sanki bu Nyfain'i kafamdan ve içimdeki kaynayan ateşi dışarı çıkaracakmış gibi şakaklarımı ovuşturarak. "Canavarın Yasak Orman'ın kenarından geçemeyeceğini sanıyordum."

Hadriel, "İşte güç meselesi de burada devreye giriyor," dedi. "Eskiden o hattı güçlendiren büyü çok güçlüydü. Onu geçmek efendiye çok zarar verirdi. Ama son on altı yılda büyü biraz dağıldı. İblis kral onu yeniden güçlendirmede ve usta artık çok fazla acı çekmeden geçebilir. Sadece bunu dikkatli bir şekilde yapması gerekiyor çünkü iblislerin bunu öğrenmesini istemiyor. Onun şansına ve bizim şanssızlığımıza, iblisleri oldukça iyi meşgul ediyoruz. Duyduğuma göre köyler de öyle."

"Ve bu köylülerle buluşmaya gittiğinde..." Bir gözümü kıstım.

Hadriel Leala'yı susturmak için elini uzattı ama çok geç kalmıştı.

"Onunla genellikle ormanda buluşurlar. Köylüler büyü onları etkilemeden gelip gidebiliyor. Bunun da İblis Kral'dan gizli olması gerekiyor. Yani, muhtemelen biliyordur ama köylülerin artık bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyor..."

Sustu. Hadriel bana boş bir yüzle baktı. Bakması gerektiği gibi.

"Peki başka kaç tutsak aldı?" Ölçülü bir sesle sordum. Bu sefer hayvanımın yüzeye çıkmasına izin verdim, beni körükledi

güçle. Duyu organlarım güçlendi, koku alma, görme ve işitme duyularım daha keskinleşti. Bu işime yarayabilirdi. "Kaç kişi?"

"Um..." Leala boğazını temizledi. "Gerçekten özgür değiliz-" "Söyle bana," diye bağırdım.

"Yok," dedi ikisi de hızla, göğüslerini tutarak. Hadriel'in gözleri büyüdü ve Leala gülümseyerek biraz eğilip tekrar içine baktı.

Bir süre sonra Hadriel derin bir nefes aldı.

"Asla, ama asla..." Bir parmağını kaldırdı. "İblis kralın huzurunda bunu *asla* yapma. Asla. Yoksa tek kelime etmeden seni götürür."

"Ne yapacaksın?" Nyfain ortalıkta olmadığına göre hayvanıma biraz daha özgürlük tanıyarak sordum.

Hadriel ayağa kalkmadan önce Leala'ya *bir bakış attı*. "Bir şey yok. Usta bunu çözecektir. Pekâlâ. Hadi işe koyulalım, bebeğim. Delirip ibislere teslim olmaman için sana tüm hobi istasyonlarını gezdireceğim, sonra da sana şifalı bitkiler için bir bahçe bulmamız gerekecek - umarım mucizeler yaratabilirsin - ve etrafta koşuşturan on dört yaşında bir çocuk gibi görünmemen için ölçülerini alacağız. Burada standartlarımız var."

"Yani beni esir aldı-" "Yapma."

Tekrar parmağını kaldırdı. "Ama cidden, o-"

"Hayır." Parmağını salladı.

"Neden ben-"

"Zzzzzip." Kolumdan tutup beni yukarı çekti ve muhtemelen yenmemiş pikniği toplayacak olan Leala'dan uzaklaştırıp arka kapının yanına götürdü.

"Beni dinle," dedi ciddi bir şekilde. "Burada güvenebileceğin üç kişi var, tamam mı?" Bir parmağını işaretledi. "Ben varım çünkü bu konuda başka seçeneğim yoktu." İkinci bir parmağını işaretledi. "Bir de Leala var çünkü o çok iyi bir hizmetçi ve senin her sırrını saklayacaktır. Ona güzel şeyler söylediğimi söyleme, sadece benimle alay eder." Üçüncü parmak. "Son olarak, efendi var." Ellerini iki yana açtı. "İşte bu kadar. Güvenebileceğin tek kişi biziz. Sadece üçümüz. Ve bunun nedeni evin geri kalan personelinin size zarar vermek istemesi değil. Sorun, hayatta kalanların en iyi ihtimalle vasat olması. Sana bunu söylediğimi hatırlıyor musun? İşleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştirmeye meyilliyiz. Yani birine bir şey söylerseniz, bunu etrafa yayarlar. Bir zevk seansı sırasında bir iblise söylemezlerse, başka birine söyleyeceklerdir.

ve *onlar* da bunu ileteceklerdir. Konu siz olduğunuzda, hiçbir detayın yayılmasını istemiyoruz. Onlara göre Nyfain hırsızlık yapan birini buldu ve onu öldürmeden önce bir oyuncak olarak kullanacak. Bu iblislerin anlayacağı bir şey. Sonunda ona ulaştıklarını düşünecekler. Bu konuda ona biraz müsamaha gösterecekler. En azından" -yüzünü buruşturdu- "öyle düşünüyor gibi görünüyor. Sanırım bekleyip öğrenmemiz gerekecek, ha?"

"Ama... Hâlâ anlamıyorum. Eğer başka kimseyi esir almıyorsa, neden ben?"

"Bazen bir şeyi korumak için onu gözümüzün önünde saklamamız gerekir." "Beni neyden koruyacaksın?"

"Efendiye sormanız gerekecek. Söyleme özgürlüğüm yok ve sorularınızı yanıtlamam için çok ileri giderseniz, yanlışlıkla yanlış bir soru sorabilirsiniz. Büyülü tıkaç tarafından örtülen şeyleri dökmeye çalışacağım ve bu beni öldürecek. Şikâyetlerinizi efendiye iletmelisiniz, başka kimseye değil. Tercihen kulak misafiri olamayacağınız bir yerde."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, içimde bir gerginlik vardı. "Peki." Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Bunu doğrudan onunla konuşacağım."

Nyfain'den uzak durmak için çok fazla. Umarım bir sonraki buluşmamızda memem onun ağzında olmazdı.

"O "Kay, ne düşünüyoruz sevgilim?" Hadriel beni yüksek tonozlu tavanları olan geniş bir koridorda yürüttü. Çoğunlukla kapalı kapılar yolumuzu kaplıyordu, en üstte ise pencereler vardı.

Tavan çizgisinin altındaki duvardan ışık yağıyor. "Yine ne yapıyoruz biz?"

"Hobi seçiyoruz. Gün içinde efendiyi kızdırmak dışında yapacak bir şeylere ihtiyacınız var."

"Oh... Ama..."

"Bu iğne oyası." Biraz aralık bir kapıyı işaret etti. "İğnelerle kumaşı delerek güzel bir resim yapmak ister misiniz? Ya da benim durumumda, bir göletin korkunç bir yorumunu? Batakılık gibi oldu. O zamana kadar suluboyalarla ilgili söylentiler yayıldı ve herkes beni penis yapmakta başarısız olmakla suçladı." Elini göğsüne götürdü. "*Affedersiniz* dedim, eğer bir penis yapmak isteseydim, iğne oyasıyla bile bir penis yapabilirdim. Ama hışımınla oradan ayrıldım ve bir daha geri dönmedim çünkü dürüst olmak gerekirse bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildim ve beni bu konuda suçlamalarını istemedim."

Kafamı odaya sokmadan önce bir kahkaha attım. Sallanan bir sandalyede orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Beyaz bir kumaş şeridinin içinden bir ipi çekerken gözlükleri burnunun ucuna tünemişti. Yanında iki kadın daha oturuyordu, içlerinden biri bir çeşit sehpanın üzerinde duran beyaz bir dikdörtgen kumaşın önünde oturmuş, karmaşık çiçekli bir desen oluşturunuyordu.

Geri çekilmeme fırsat kalmadan sallanan sandalyedeki kadın başını kaldırdı. Kaşları aşağıya indi ve irkildi.

"Maxine!" diye bağırdı, sallanmasını durdurarak. "Maxine, ben öldüm mü?"

"Ne?" Yaşı ilerlemiş bir kadın kaşlarını çatarak baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir melek görüyorum. Ben öldüm mü?"

"Ben de görüyorum," dedi üçüncü kadın, saçları bulanık başının tepesinde bir topuz halinde toplanmıştı. "Bu bir savaş meleği mi? Neden kirli?"

Başımı geri çektim ve geri çekildim. Hadriel yerimi doldurdu. "Hey! Siz hanımlar hayaleti gördünüz mü?" dedi. Toplu bir soluk sesi duydum.

"O bir hayaletti, değil mi? Öyle olduğuna eminim! O kadına benziyordu..." Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve tavana baktı. "Eskiden aşçının yardımcısıydı. Hatırladın mı onu, hani attan düşüp ezilen?"

"Oh!" dedi kadınlardan biri. "Evet! Sanırım hatırlıyorum."

"Böyle bir şey hiç olmadı," dedi bir diğeri. "Öyle bir şey olsaydı hatırlardım."

"Bu oldu!" diye ısrar etti ilki. "Hatırla-"

Hadriel kapıyı kapattı ve kıkırdayarak geri döndü. "Bu onlara en az bir yıl boyunca tartışacakları bir şey verecek. Andrelle tüm bunların başlangıcından beri ölümle kafayı bozmuş durumda. Sürekli bir sonraki ölümün kendisi olacağını düşünüyor. Gerçek olduklarından emin olduğu hayaletler için arazide avlanıyor. Neye inanmıyor? İblisler."

"İblislere nasıl inanmaz? Onlar kalenin içindeler. Kendi krallıkları var."

Başka bir kapının önünde durduğunda güldü. "Bu çok komik değil mi? Aslında geceleri dışarı çıkmıyor! Seksle ilgili hiçbir şeye katılmıyor ama yine de deli çıktı. Hiçbirimiz için umut yoktu, size söylüyorum. Gün batımında odasına giriyor ve şafakta tekrar çıkıyor. Ya da o civarda. Bazen iblisleri görüyor ama sanki orada değillermiş gibi onları görmezden geliyor. Bu kesinlikle en garip şey. Yani, başlangıçta hepimiz bunun onun her şeyin üstesinden gelme yöntemi olduğunu düşündük. Ama on altı yıl sonra?" Başını öne eğdi. "Kimse tahmin edemez. Ayrıca, alay edilmeye alışmalısın. Hepimiz kederli ve mutsuzuz. Birbirimizle alay etmek artık sahip olduğumuz tek şey."

"Bu bir kabus..."

"Şeref!" Bana kaşlarını çatı. "Kahretsin, içkim yokken bunu yapma. Sadece gidip bir parti bulmak istememe neden oluyor. Peki, tamam, mum yapmaya ne dersin? Kokulu olanlar, renkli olanlar ve... Sanırım hepsi bu kadar."

"Hayır, teşekkürler. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir."

"Doğru. Ama iyi olabilirsiniz. Mesele de bu zaten."

"Evet, ama... İlgilenmiyorum."

"Ben de. Tamam, başka ne var? Bir bulmaca odası var. Üç yıldır bir tane üzerinde çalışıyorum."

"Bulmacalarda pek iyi değil misin?"

"Hayır, aslında bu konuda harikayım! Bulmacaları gerçekten çok severim. Sadece bu piçlerin geri kalanı iyi değil ve tüm parçaları karıştırmışlar. Bu yüzden her şeyi çözmeye çalışmak için kaledeki tüm bulmacaları ben yapıyorum." Bir kapıyı iterek açtı ve kısmen bitmiş yapbozlarla kaplı küçük ve büyük masalardan oluşan bir ormana girdi. Parçalar her yere saçılmıştı. Aralarında küçük patikalar vardı. Şu anda iki kişi yerde oturmuş, bir bölümün üzerine eğilmişti.

"Bunlar uyumsuz parçalar! Uyumsuz parçaları karıştırmayın!" Odaya hızla girdi, bulmacaları benim everlass'ı yaptığım gibi dikkatle inceledi.

O meşgulken, koridorda biraz daha ilerledim ve diğer kapılardan birini deneyecek cesaretim olup olmadığını merak ettim. İleride, koridorun sonunda, çift kapılardan biri hafif aralık duruyordu. Duvar da bir kitap rafı seçilebiliyordu. Kalbim sevinçle doldu ve o tarafa doğru ilerledim.

"Hayır, bekle!" Hadriel kollarını açarak önüme atladı. "Üzgünüm, bunu sana henüz gösteremem. Usta'nın emirleri."

Gözlerimi kısmıştım. "Neden kütüphaneyi görmemi istemiyor?"

"O kütüphaneyle büyük gurur duyuyor. Kitapları ödünç almak için bir sistem var. Sizinle birlikte üzerinden geçmek istiyor."

Çoğunlukla gösteriş için gözlerimi devirdim. Bunun için Nyfain'i suçlayamazdım. Burada dönen onca maskaralıktan sonra kitapları takip etmek için çok iyi bir sisteme sahip olması gerekirdi.

Yine de kontrol etmek, parmaklarımı sırtlarda gezdirmek için can atıyordum. Muhtemelen orada kafamı patlatacak kadar çok yeni bilgi vardı. Eğer benim için geçerli tek hobi o kütüphanede kitap okumak olsaydı, kimse benden bir şikâyet sesi bile duymazdı.

Ancak, Nyfain'i görmem gereken bir başka konu daha vardı. Ondan uzak durmak pek mümkün görünmüyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra Hadriel'in diğer potansiyel hobileri sıralamasına kulak kabarttım.

"Örgü mü?" diye sordu. Başımı salladım. "Peki ya kilden çömlek yapmak?"

"Okçuluğa ne dersiniz? Ya da kılıç işi. Genel olarak dövüşmek?"

"Bu işte iyi olan herkes öldürüldü. Besbelli. Aşkım, söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? İlk gidenler onlardı."

"Avlanmak mı? Eminim hepinizin yemeğe ihtiyacı vardır?"

"Usta avcılıkla ilgilenir. Ama... belki? Bundan bahsedeceğim. Peki ya..." Bizi biraz daha ileriye götürdü.

"Sadece kütüphaneye baksak nasıl olur? Ben bir şey almayacağım."

Suratını astı. "Korkarım bu sefer değil. Kızdırması eğlenceli biri değil. Ama yakında, söz veriyorum. Arzunuzdan bahsedeceğim. O kitapları çok sever. Bir meraklı için zaman ayıracaktır, garanti ederim." Kolunu benimkine doladı ve sağa işaret etti. "Dans etmeye ya da şarkı söylemeye ne dersin? Bir müzik aleti öğrenmek ister misin?"

"Sanki ders almaktan daha faydalı bir şey yapmalıymışım gibi geliyor."

Benden uzaklaştı, kaşları çatılmıştı. "Belki de böyle şeyler söylememelisin. Tanrı bizi kurtarsın, iblislerin sana bir kaza yaptırmasını nasıl engelleyeceğiz? *Biz* dediğime dikkat ettin mi? Evet, çünkü sonunda ben de seninle birlikte yok olacağım."

Kanıma ateş düştü ve parmaklarım karıncalandı, hayvanım bizi öldürmeye çalışan iblisler konusunda nerede durduğunu açıkça belirtti. Tüm kalbimle aynı fikirdeydim.

"Ve bu, evet." Başını sallarken göğsüne dokundu. "Hayvanını genellikle hissetmez misin?"

Elini ağzıma götürdü. "Hayır," diye fısıldadı, daha yakın durarak. "Kahretsin, çok şey bilmediğini biliyordum ama hiçbir şey bilmediğin söylenmemişti. Hepimiz hâlâ bastırılmış durumdayız. Efendi hariç herkes. Ara sıra gücüyle hayvanlarımızı yüzeye çıkarabiliyor ama bu nadiren oluyor ve kısa süre içinde tekrar bastırılmış hale geliyorlar. Nedenini bilmiyorum. Bunu nasıl bu kadar çok yapıyorsun, beni aşıyor. Orada gizlenen her neyse çok güçlü ve diğer hayvanlar gibi ilk çıkışını yapamadı. Muhtemelen sinirli, huzursuz ve dışarı çıkmaya hevesli, değil mi? Seni delirtiyor mu?"

Yutkundum ve başımı salladım.

Arkasına baktı. Orada kimsenin olmadığını görünce fısıldamaya devam etti. "Gücünü gösterdiğinde, onun gizlendiğini hissedebiliyorum. Birleştirilmiş

."

Gözleri büyüdü ve içine korku s ı z d ı . Elini onunkine uzattı. boğazını, tırnakları derisini çiziyor.

İçimde bir alarm çaldı. Ona doğru uzandım, duvara yaslanırken omuzlarından tuttum. Hayvanım dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Hadriel'in yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzını bir balık gibi açıp kapadı. Hiçbir nefes dışarı çıkamıyordu. Büyülü tıkacı çalıştırmış olmalı!

"Nefes al," dedim dehşet içinde. Beyninin acı çekmesine yaklaşık beş dakika vardı. Hızlı hareket etmeliydim. "*Nefes al!*"

Boğazını yokladım, acaba bir delik açıp bu şekilde hava almasını sağlayabilir miyim diye düşündüm. Büyülü tıkaç çenesinden göğsüne kadar kapatır mı?

Muhteme

len.

Everlass

mı?

Hayvanım içime ateş saçarken zihnim tüm olasılıkları gözden geçirdi. Uzuvlarımda zonklamaya başlayana kadar ileriye, yukarı ve ortama doğru itti. Endişe ve panik beni tüketirken, onu tutuşumda kaydım.

Bedenimi lateks bir giysiyi çeken bir insan gibi doldurdu. Güç içimde kükredi ve duyularım yükseldi, işlediğim kokular ve sesler o kadar karmaşıktı ki onları anlamlandıramıyordum. Ama *o anlamlandırabiliyordu*.

Sanki kendi bedenimde bir yolcuydum, ama Nyfain'i bıçaklamadan önce yaptığım gibi körleşmek yerine, olan biten her şeyi görebiliyordum.

Hadriel'i sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kucağına aldı, omzumuzu attı ve koşarak koridordan geçip birkaç basamak indi. Girmek için kullandığımız kapıya doğru devam etmek yerine durdu. Nefes alarak, o karmaşık kokuları işleyerek sola döndü ve hızlandı.

Bize doğru yürüyen bir kadın şaşkınlıkla durdu. "İşine bak Florence!"

diye kükredi hayvanım biz yanından geçerken.

Muhtemelen daha önce hiç görmediğim için Florence olarak adlandırılmayan kadın, tokat yemiş gibi sarsıldı. Biz yanından geçerken tökezledi ve poposunun üzerine düştü.

Floransa mı? Ben de öyle düşünmüştüm.

Hadriel bu insanların basit olduğunu söyledi.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama şu anda sadece bana ait değillerdi ve o benden daha fazla kontrol sahibiydi.

Benimle konuşabilir misin? Ben de öyle düşünmüştüm. Basit olduklarını söylemedi; vasat bir iş yaptıklarını söyledi.

Basit olsun ya da olmasın, şimdi kafası karışık. Umarım tüm bunları unuttur. Bu yerde nadir olduğumuzu ve dikkat çekmememiz gerektiğini hissediyorum. Şimdiye kadar bu konuda çok kötü bir iş çıkardınız. İyi iş çıkardın.

Sesi bana benziyordu, sadece daha somurtkandı. Kişiliğimin daha fazla tuza ihtiyacı olduğundan şüpheliydim ama işte buradaydık.

Küçük bir çalışma odasının yan tarafındaki küçük bir salona girdik, tavan alçak ve duvarlar dardı. Muhtemelen hizmetkârların salonu. Diğer uçta, dışarıya açılan ahşap bir kapıyı tekmeledi.

Nereden bildin-

Kokla, sözümü kesti. Gücüme erişebilmen için bana daha fazla yer açmalısın. Bu lezzetli alfa beni kafesimden çıkarıyor. Onu kötüye kullanana kadar kullan.

Evet ama sen açıkça onun pantolonuna girmek istiyorsun. Bu bir hayır. O iyi biri değil.

Ne güzel. O alfaya karşı karanlık ve lanet bir ihtiyacım var. Koşarak sıçramak, bacaklarımı kafasına dolamak ve ona amımı zorla yedirmek istiyorum. Bu kaltağın biraz yarağa ihtiyacı var. Wham, bam, bana bayan de.

Büyük tanrıça. İçimde ne tür bir yaratık varmış böyle?

Ölü çimenlere ve kalenin etrafına doğru koştuk. Hadriel omzumuzun üzerinden tekmeleyip kıvranarak hava almaya çalışıyordu. Nefes aldı ve sonra yönünü değiştirdi, hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı koşuyordu. Bir anda Yasak Orman'a daldı ve adımlarımızı dikkatle seçti. Dallar çatırdadı ve dallar arkamızdan fırladı. Bir ayağımın kenarı bir kayaya takıldı ve ben de kalkıp ağırlığımızı ayarladım, böylece yuvarlanabilecektik. Aksi takdirde ayağımız burkulabilirdi. Yanlış adımları hesaba katma konusunda eski bir profesyoneldim.

Bizi çok formda tuttun, diye düşündü. Vücudumuzda harika bir ton ve el becerisi var. İyi iş çıkardınız.

Biraz mecburdum. Yoksa yaban domuzu beni öldürürdü.

Piçler.

Bir hayvan patikasına çarptı ve sağa dönerek bir hız patlaması daha yaptı. Nyfain'in nefis kokusunu aldım, etkisi bedenimde titreşiyordu.

Yummm, diye mırıldandı.

Beni esir aldı. O bir düşman. Bu daha da ateşli yapıyor.

Gözlerimi deviremediğim için çok sinirlenmişim.

Derimizi sıyrarak dikenli çalılardan oluşan bir duvarın içinden geçtik. Meydan okurcasına hırladı.

O lanet bir çalı. Çalıya meydan okuma.

Pala tutabiliyorsun, değil mi? Uzun süre çalılık olarak kalmayacak.

Tekrar söylüyorum, gözlerimi devirebilseydim genel sağlığım için gerçekten yararlı olurdu.

Nyfain, yer değiştirdiği için çıplak olan bir başka küçük camgöbeği tarlasında eğildi ve bir diğerine geçmeden önce bir bitkiyi nazikçe fırçaladı. Birkaç ölü yaprağı kopardı ve bu bitkiyi de fırçalamadan önce toprağı kontrol etti. Bitkilerle bu kadar ilgilendiğim için hep tuhaf olarak etiketlenmişim. Onunla kıyaslandığımda ben bir hiçtim. Durup izlemek, manzarayı içime çekmek istedim ama Hadriel omzumuzda soldu ve karanlığa teslim oldu.

Çabuk ol, diye düşündüm, çalılıkla tarla arasındaki mesafeyi birkaç hızlı adımda kat ederek. Nyfain bize doğru bakmamıştı. Neden bizi duymuyordu? Ya da kokumuzu almıyor?

Belli ki düşüncelerine dalmış ve burada korkacak hiçbir şeyi yok. O bir avcı.

Normalde kaba ve huysuzken bu kadar nazik ve rahat davranmasına neden olan düşüncelerin ne olabileceğini merak ettim. Hadriel'i dikkatlice yere yatırdığımızda dudakları morarmaya başlamıştı.

Bir anda tekrar kendime geldim, hayvanım kontrolü ele alabilmek için geri çekildi.

"Nyfain!" Bağırdım.

Kafasını kaldırdı. Aceleyle ayağa kalktı, ellerinden solmuş yapraklar dökülüyordu. Bir anda, hızla bize doğru ilerledi.

Yanımıza çömeldiğinde, "Sanırım büyü şaka yüzünden," dedim. "Hayvanım kontrolü ele aldı. Bizi sana getirdi."

Bir saniye boyunca beni inceledi ve o zeki altın bakışların içinde nefes almak zordu.

Başını salladı. "Onu rahatlat. Kontrolü sağlayabileceğin kadar."

Derin bir nefes aldım ve dediğini yaptım, ortaya çıktığında şehvetin saldırısına hazırdım. Ama gelmedi. Onun gücü olduğunu fark ettiğim ateş kanımda dolaşıyordu ama odağı sadece Hadriel'di.

Yön bulma ihtiyacıyla Nyfain'e baktık ve ilk kez onun canavarlığını hissedebildim. Ham ihtiyaç, umutsuz arzu ve tam olarak tanımlayamadığım çok güçlü bir şey...

Dünya eğildi. İçimdeki her şey sıkıştı. Varlığımın aşağıya itildiğini hissettim, ama kendime geri dönmem sadece bir an aldı.

"Benimle çalış," dedi Nyfain ısrarla, elini uzatarak.

Onu tutuşumuzu izledim, benimki onun yanında çok narindi. Diğer elini hareketsiz duran Hadriel'in üzerine koydu.

Korku ve keder içimde sekti.

"Lütfen," dedim özellikle kimseye. "Bu benim hatam. Lütfen, onun yaşaması gerekiyor."

Döndüm ve her zamanki cama baktım.

Nyfain birleşen ellerimizi kullanarak beni geri çekti. Daha yakına eğildi, gözleri odağımı ele geçirdi.

"Hayatınız boyunca farkında olmadan gücünüzün bir kısmını kullandınız. İyileştirebilirsiniz. *Sen* hayatsın. Şu anda bitkiye ihtiyacın yok. Sadece güç için bana ihtiyacın var. Onu iblislerin büyüünden uzaklaştır. Ruhunun ne istediğini düşün ve iste. Benden al, Finley. Kullan beni. Ben seninim."

Onu iblislerin büyüünden uzaklaştır.

Bu düşünce zihnimde yankılandı. Hayvanım gücü içine itti Ben.

Birlikte Hadriel'e odaklandık ve gücümüz a r t m a y a devam etti, Köklerimden yukarı çekiliyor, fokurduyor ve çalkalanıyor. "Şimdi," diye emretti Nyfain.

İlk defa geri itmedim.

Kendimi bu düşünceye kaptırdım: *Nefes al. Lütfen, Hadriel, nefes al!*

Patlamadan önce içimde bir güç şoku yankılandı. Nyfain'in gücünün dönerek benimkiyle birleştiğini ve nefesimi kesen bir güç dalgasına dönüştüğünü hissedebiliyordum. Sonra, şok içinde, geri döndü ve tam ortama çarptı. Güç yüzünden neredeyse geriye düşüyordum. Görüşüm dalgalandı ve hayvanım kükreyerek içimde sıçradı. Derim karıncalandı ve üzerinde ateş yuvarlandı. Bir şekilde derim kaşınıyordu. Sanki çok sıkı gerilmiş gibiydi. Ondan kurtulmam gerekiyordu.

"Sakin ol," diye emretti Nyfain, sert sesi beni rahatlatıyordu. "Sakin ol. Gücü kullanın ama vites değiştirmek için değil. Yer değiştiremezsin

lanet yürürlükteyken. Bana yaptığı gibi seni de çirkinleştirmesine izin vermeyeceğim. Sadece gücün içine yerleş. Başa çıkamadığın her şeyi bana geri it. Kullan beni, Finley."

İçimde kopan fırtına beni savurdu. Görüşüm siyahla kaplıydı ve dediğini yaptım, gücün bir kısmını uzaklaştırmaya çalışırken ona yaslandım. Pus biraz dağıldı ama azgın cehennemi sakinleştirmedim.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı, sesi içimde uğulduyor gibiydi. "İşte bu. Sıkı tutun."

Kolu omuzlarıma dolanıp beni sıkıca içine çekerken, zorlanmanın etkisiyle inledim. Sıcaklığı tenimi okşadı ve sonra derin ve alçak bir yere yerleşti. Zonkluyordu. Elektrik dokunuşlarımızda fokurdadı.

Başını hafifçe eğdi ve en yumuşak iniltileri duyduğuma yemin edebilirim, çökmüş bir iç çekiş gibi.

"Tekrar irade et," diye fısıldadı kulağımın kabuğuna doğru. "Onu iblis büyüünden uzaklaştırmak için iradeni kullan."

Gözlerimi kapattım, hayvanımın birleşik gücümüzün ısıltısının tadını çıkardığını hissettim. Tüylerim diken diken oldu ve kafa derimi boydan boya geçti. Yine dediğini yaptım, ona tutundum ve biraz daha güç aldım, ışıltı derimi rahatsız edici bir şekilde gerdi. Yıkım noktasına kadar öfkelen dim.

Nefes al Hadriel, diye düşündüm, göz kapaklarım çırpınıyordu.

Gücüm, çöpün üzerindeki bir parlaklık gibi kaygan ve yağlı bir şeye sürtündü. Vahşi ve çığ bir şekilde pençeledim. Söküp attım.

Hadriel havayı içine çekerek yukarı doğru kasıldı. Yeri kavradı, parmakları pençe gibi toprağı kazıyordu. Öksürdü ve yana doğru eğildi.

"Hadriel?" Ona doğru uzandım ama Nyfain'in kavrayışı beni hareketsiz bıraktı. O güçlü, yaralı parmaklar çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti.

Gözlerime inmeden önce bir süre yüz hatlarımı inceledi. Sanki bir şey arıyor gibiydi. Bir sorunun cevabını. Kaşları çatıldı ve aniden beni bırakıp ayağa kalktı.

Bu beklenmedik durum beni öne doğru itti ve ellerimin üzerine düştüm.

"Onu temizleyin, sonra da gidelim," diye havladı Nyfain, sağa ve ağaçların arkasına doğru ilerleyerek.

Şimdiye kadar ruh hali değişimleri ve boktan davranışları yeni ya da şok edici değildi.

Adam kara kara düşünmeyi yepyeni bir seviyeye taşıdı.

Artık hızla dağılmakta olan gücün etkisiyle titreyerek Hadriel'e doğru eğildim.

"İyi misin?" Kolunu tuttum.

Tekrar öksürdü, cenin pozisyonunda kıvrıldı. Göğsü inip kalkıyordu. Boğazını tutarak, "Sizler hayatımı kurtardınız," diye mırıldandı. "Çok yakındı."

"Çok yakın." Hazır olana kadar bekledim ve sonra kalkmasına yardım ettim.

Derin bir nefes çekti. "Kahretsin, öleceğimi sandım. Beni ormanın içine doğru koşturmaya başladığında, bunun cesedimi saklamak için olduğunu düşündüm."

"Hayvanım kontrol altındaydı."

"Tanrıçaya ve onun gizli kıvrımlarına şükürler olsun ki ona erişimin var ve dinlemeyi seçtin, çünkü evet." Elini boğazına bastırarak uzun bir süre öylece durdu ve boşluğa baktı. "Gerçekten yorum yapmak istemiyorum çünkü bunu tekrar yaşamak istemiyorum ama..."

Bana sert bir bakış attı ve başını salladı.

Nedenini bilmesem de midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Artık bana lanetten bahsedebilirsin," dedim kaleyi işaret ederek. "Belki yardım edebilirim-"

"Asla olmaz." Ellerini salladı. "Bu konu hakkında doğrudan konuşmuyordum bile, ama öyle oldu. Daha fazlasını söyleseydim daha kötü olabilirdi. Belki daha güçlü bir büyü." Başını kararlılıkla salladı. "Sana kayda değer bir şey söyleyemeden kendimi kaybederdim, söylesem bile..." Durakladı, açıkça ne söyleyeceğini gözden geçiriyordu.

"Yapmış olsan bile, gerek yok." Nyfain hâlâ tamamen çıplak bir halde alana geri döndü.

Bakışlarımın yontulmuş vücudunda gezinmesine ve büyük bedeninde son bulmasına izin vermemeye çalıştım.

Hayvanımın yüzeye çıkıp üzerine atlamaya çalışmaması için başımı başka yöne çevirdim.

"Yardım edemez." Kaşlarını çatarak birkaç adım ötede durdu. Hadriel onun ayaklarını inceledi ve yorum yapmadı.

"Yapamaz mıyım?" Ani bir öfkeyle sordum. "Belli ki bir değerim var. Belki sizin kadar iyi dövüşmeyi bilmiyorum ama büyük bir kütüphaneniz olduğunu duydum. Eğer bana ödünç alma sistemini anlattırsan, bana yardımcı olacak bir şeyler bulabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Everlass'ı

kitaplar, iksir ve içki yapımı hakkında. Zamanı geldiğinde hazır olabilirim."

Hadriel çatık kaşlarıyla başını hafifçe eğerek tekrar yukarı baktı. Onu bu ifadeyi yorumlayacak kadar iyi tanımıyordum.

Nyfain mesafeyi kapattı ve üst kolumu yakaladı. Beni sarsarak yüzünü ona çevirdi. "Zamanı geldiğinde hazır olabilirsin, değil mi? Ne için? Köyünü korumak için hayatını ve mutluluğunu feda etmeye mi?"

Dişlerimi sıktım ve onun yanında bıçak taşımaya başlamak için bir not aldım. "Belli ki," dedim gergin bir çeneyle.

"Geleceğini feda etmek mi? Kendini bir amaçtan başka bir şeye indirmek mi?" "Asan basit değil, *sen basitsin*," dedim yumruklarımı sıkarak. "Geleceğimi feda etmek

Gelecek mi? Ne geleceği? Dört gözle beklediğimiz tek şey hastalık ve ölüm. Sevdiklerimizin etrafımızda korkunç bir şekilde öldüğünü görmek. Sen buna gelecek mi diyorsun? *Elbette* kendimi feda edeceğim, seni büyük maymun. Canavar formunda ortaya çıktığında neden evimi terk ettim sanıyorsun? Sevdiklerimin bundan kurtulduğunu görmek için her türlü kadere katlanırdım. Sable ve Dash'e gerçek bir hayat şansı vermek için her bedeli öderim - seyahat edebilecekleri, diğer krallıkları görebilecekleri ve aşk için evlenebilecekleri gerçek bir hayat."

Uzun süre bana baktı, gözlerinde şüphe okunuyordu. Ama aynı zamanda... acı. Keder. Pişmanlık. Bunlar eski musallatlardı, bunu görebiliyordum. Çektiği eziyet sadece lanet yüzünden değildi.

"Ne oldu sana böyle?" Kendime engel olamayarak usulca sordum.

Kaşlarını indirdi. "Hiç fark etmez. Senin başına gelmesine izin verirsem lanetlenirim."

"Neden umursuyorsun ki? Hayatımı kaybettiğimi sanıyordum..."

Duyguları yüzünde savaşıyordu. Sonra geri adım attı ve birden canavar önümde büyüdü. Büyüklüğü ve gücü dehşeti iliklerime kadar hissettirdi. Hadriel'in yaptığı gibi geri itildim, *kaçmak* için ilkel bir uyarı tarafından yönlendirildim.

Canavar ağzını kocaman dişlerle dolu büyük bir mengene şeklinde açtı. Titredim, döndüm. Fazla uzaklaşmadım.

Dişler hayatımda ikinci kez etrafımda kapandı ve sonra beni kaleye geri götürüyordu.

H

Beni kule odasına fırlattı. Yatağa doğru düştüm. Kapıda nefes nefese duruyordu, beni canavar formunda şatoya kadar koşturduktan sonra merdivenlerden yukarı taşıdı.

kırılmaz bir tutuş.

Şimdi, odama döndüğümde, elini uzattı. "Anahtarı bana ver."

Kendimi toparladım ve bıçağımı aramaya başladım. Leala temizlenip bir yere koymuş olmalı.

"Silahların artık sana yardım etmeyecek." Ondan baş döndürücü dalgalar halinde tehdit akıyordu. Tam önüme geçti, cüssesi ve gücü üzerime geliyordu. "Anahtarı bana ver, yoksa seni arar ve alırım."

İçimdeki sinme arzusunu görmezden geldim ve onun yerine meydan okudum. Üzerimdeki etkisini görmesine izin veremezdim. "Sakın bana elini sürmeye cüret etme."

Göğsü inip kalkıyor, nefesi hızlanıyordu. "Bunun için zamanım yok. Anahtarı bana ver prenses."

"Ah. Yine *prensese* döndük, değil mi? Beni kale kulesine kilitlemeden hemen önce."

Aramızdaki küçük boşluğu kapattı. Sesi geniş göğsünden gürlüyor, beni okşuyordu.

"Bu senin son şansın," diye mırıldandı, bakışları yüzümde gezindi ve dudaklarıma yerleşti.

Kanımı kaynatan bir sıcaklık. Çekirdeğim sıkılaştı, korku, şehvet ve özlem kafa karıştırıcı bir karışım oluşturdu.

"Kendi isteğim dışında buraya kapatılmayacağım," diye meydan okudum.

"Sana söyleneni yapacaksın."

O kadar hızlı hareket etti ki irkilemedim bile. Bileklerimi kavradı ve arkama sıkıştırarak her ikisini de iri ellerinden birinin tutuşuna aktardı. Kıpırdandım, kurtulmaya çalıştım ama beni vücuduyla yatağa yasladı, ereksiyonu karnımın alt kısmına baskı yapıyordu. Boştaki eli üst baldırıma doğru akarak pantolonumun cebini yokladı.

Başımı öne eğdim ve alnımla ağzını yakaladım.

Başını çevirdi ve boştaki eli yüzüne gitti. Beni yana doğru çekerek bir adım geri attı. Sağ elimi tuttuğu yerden çektim ve yumruk attım. Yumruğum burnuna değdi ama arkasına ağırlık koyacak dengeye sahip değildim. Darbeden sonra zar zor hareket etti.

Gözleri parladı ve içim titremeye başladı. Az önce onu heyecanlandırmıştım. Oh lanet olsun.

"O zaman bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun?" diye sordu o derin, korkunç, garip bir şekilde erotik sesiyle.

Şaşırtıcı bir şekilde elimi bıraktı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Eşit şartlarda başlamamızı istiyordu. Sanki böyle bir şey varmış gibi.

Panik havası esti ve birden hayatta kalma moduna girdim, kaçmak istiyordum, hayvanım beni yakalamasını istiyordu.

Sağa çalım attım, sonra etrafından dolaşmak için sola kırdım. Tembel bir adım attı ve uzandı. Eli göğüslerimin arasına indi ve beni geriye iterek yatağa fırlattı. Bacaklarım yayılmış bir şekilde yan yattım, bu şartlar altında çok kötü bir pozisyondu.

Çabucak hareket ederek yatağın diğer tarafına geçtim ve tırmalamaya başladım. Bıçağıma ihtiyacım vardı!

"Kıyafetlerim sana çok yakışıyor prenses. Ama hiçbir şey giymesen çok daha iyi görünürdü."

Onun kıyafetlerini mi giyiyordum? Leala neden bir şey söylememişti? Onun çocukluk kıyafetleri olması gereken şeylerle etrafında dolaşmaktansa patates çuvalı giymeyi tercih ederdim.

Sağ ayak bileğimi demir bir pençeyle kavradı. Tekme atmak için geriye döndüm ama beni kendine doğru çekti.

Onun kışkırtıcı gücü karıncalanan etimin üzerinde kayıyordu. Hayvanım onun baskın manevralarının içinde mırıldandı. Kukum o kadar ıslanmıştı ki külotumun içine akıyordu. Lanet olsun bedenime! Bu şehvet çılgınlığına teslim olmayacaktım. Burada mantığa ihtiyacım vardı!

Bacaklarımı yataktan çekip indirirken ona karşı mücadele ettim. Dizlerim yatağa çarpana kadar aşağı sallandılar. Öne doğru eğildi, sert boyu tam ihtiyacım olan yerde duruyordu. İstedğimden nefret ettiğim yerde.

Hayvanım tutuşuma karşı savruldu ve kalçalarım onun kontrolünde geri döndü. Aleti boyunca sürtünürken tüylerim diken diken oldu, bir anlığına başımı eğip gözlerimi kapattım ve yalnızca bu lezzetli hisse odaklandım. Homurdandı, serbest eli kalçamı kavradı ve sallanırken beni sabit tuttu, muhteşem sürtünme çaresiz amıma sıvı ateş damlattı.

"Hmm, Nyfain, sık beni," diye inledim.

Az önce söylediklerimin farkına varınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayvanımın bana söylediği şeyi değil, *benim* söylediğim şeyi.

Kendimi korumam yok muydu? Aklım tamamen karışmıştı. "Demek istediğim bu değildi! İstedğini al ve git demek istedim," dedim, Yine hayvanımla savaşıyorum. Kendimle savaşıyorum. Beni yatağa doğru iten ağırlığının muhteşem hissiyle savaşıyor. Ben kıpırdandıkça meme uçlarımla sert tepeleri bağlarıma sürtünüyor, birbirimize sürtünürken gözlerim dalgalanıyordu.

"İstedığımı alır mısın?" Etrafıma ve aşağıya uzandı, elini karnıma ve sonra pelvisime doğru kaydırdı. Daha da aşağıya indi ve ilk iki parmağı şişmiş klitorisimin üzerinden geçti.

Bir iniltiyi bastırdım. Canavarının hissi içimde yuvarlandı, baskın ve sahiplenici. Sanki kontrol ejderhanın elindeydi. Bir an sonra, bana güç veren güç onu takip etti. Adam bana ejderhaya karşı savaşma yeteneği mi veriyordu? Öyle hissediyordum. Sanki Nyfain de kendi canavarıyla savaşıyor ve kendi başıma ayakta durmama yardım etmeye çalışıyordu.

Biraz daha, sert parmakları benim -onun!- pantolonuma karşı daireler çizerken hayvanım mırıldandı. Aleti bana doğru kayıyor, ikisi birlikte çalışıyordu. Vücudum sıkılaşıyor, onunla birlikte sallanıyordu.

Biraz daha beklemek istiyordum. Tanrıça bana yardım etsin, beni ters çevirmesini, pantolonumu yırtmasını ve açgözlü amımın derinliklerine dalmasını istiyordum. Vücudum çok heyecanlanmıştı. Amım şişmişti. İstekliydim.

"Hayır," dedim kendi kendime, o gücü kullanarak ve bükülerek.

Elinden kurtuldum ve bir dizimi yukarı çekmeyi başardım. O dizimi tutup bacaklarımı ayırmadan önce, ayağımın tabanı ile olabildiğince sert bir tekme attım.

göğüs kafesine vurdum. Onu geriye savurduğumda gözlerinin açılmasını bekliyordum ama bunun yerine o altın bakışlara bir gurur parıltısı yayıldı.

Bunu düşünecek zamanım yoktu. Yataktan fırladım ve uzanan ellerinin beni tutmasına izin vermemeye dikkat ederek onu ittim. Sendeleyerek kapıya doğru geri döndü. Cebimden anahtarı çıkardım ve uzattım.

"Beni esir almak mı istiyorsun? İyi. İşte anahtarın."

Bir an nefes nefese durdu, kocaman siki dikilmişti ve ucu parlıyordu. Gözlerimi ondan, sonra da birçok savaşta yara bere içinde kalmış o mükemmel göğsünden ayırdım. Bu adam imkânsızdı ama beni içimi sıkan şekillerde etkiliyordu. Bu adil değildi. Her zaman deliliğimi yumuşatacak iyi bir adam bulacağımı düşünmüştüm. Bu piç herif her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Ama bana şunu söyle, neden ben?" diye sordum. "Neden başka kimseyi değil de beni esir aldınız? Bu kadar yanlış olan ne yaptım?"

Yırtıcı bir hayvan gibi sinsice ilerledi. Vücudum onun bakışları altında titredi. Parmaklarımdan anahtarı aldı.

"Belki bir gün sana söylerim. Leala gelip seni yıkayacak ve sana yemek getirecek. Biraz dinlen. Hasat zamanı geldiğinde sana eşlik edeceğim."

Kapıyı arkasından kapattı. Anahtar döndü ve beni içeri kilitledi. Metal şingirdadı ve bu sefer anahtarı da yanında götürdüğünü anladım.

Sinirli, hüsrana uğramış ve kızgın bir şekilde odanın içinde volta attım ve ellerimi pencere pervazına koydum. O büyümüş ve yarı ölü bahçe aşağıda bekliyordu, gül ağaçları beni neşelendirecek tek bir çiçek bile açmadan her yöne uzanıyordu.

Bir bahçe seçebileceğimi ve otlarım için onu hayata döndürebileceğimi söylemişti. Bunu seçerdim, böylece burada kilitli kaldığımda en azından bakacak bir şeyim olurdu. Şimdilik bana ait olmayan giysileri çıkardım ve yatağımın kenarına bırakılmış bir kumaş parçasını giydim. Muhtemelen uyumak içindi ama başka bir şey bulana kadar işimi görürdü. O pasta kreması gibi elbiseleri denememe imkân yoktu. Muhtemelen eski bir kız arkadaşından kalmışlardı. Ya da belki o da elbiselerden hoşlanıyordu; bunu söylemek imkânsızdı. Sadece benim olmadıklarını biliyordum ve artık aptal gibi görünmek istemiyordum.



O gece, rahatlatıcı bir banyo, yemek ve yataktan sonra, arzunun kabarması
Lüzerime yıkandı. Nyfain'in parmakları ayak bileklerime dolandı, anı
bir rüyaya dönüştü. İri elleri uzanıp bacaklarımın iç kısmından
tutarak dizlerime ulaştığında inledim
ve onları geniş iterek.

Ay ışığı karanlığı ıslatırken yatakta sırtüstü uzandım. Kumaş parçası
üzerime örtülmüştü, hafif ve yumuşaktı ateşli tenime karşı. Örtüler geriye
çekilmişti ve Nyfain, yaralarına rağmen çıplak ve muhteşem bir şekilde
yayılmış kalçalarımın arasında oturuyordu. Mükemmel görünüyordu, sanki bu
gerçekten oluyormuş gibi. Sanki farkına varmadan usulca uyanmışım gibi.

Ellerini daha da yukarı kaldırarak geceliğimi sıyırdı. Dokunuşu
bacaklarımın iç kısımlarını yaktı. Geriye doğru eğildim, onun için genişçe
açıldım, arzu beni sıırıslıklam etti.

"Seni becermemi ister misin, güzel kız?"

Sesi farklıydı, alıştığım güç, güven ve acıyla bezenmiş cızırtılı zımpara
kağıdı değildi. Şimdi ipeksi ve şehvetliydi, arzularımı daha da artırıyordu.

"Sert sikimi ıslak derinliklerine sokmamı ister misin?" "Hmm,
evet," diye fısıldadım.

Dokunuşu kalçalarımın üst kısımları boyunca kaydı ve öne doğru eğildi.
Dili ıslak kıvrımlarımın arasından kayarak en tepeye ulaştı ve alay etti.
Klitorisimi emdi ve aldığım zevk gözlerimi başımın içine döndürdü.
Parmaklarımı onun asi saçlarında gezdirdim, tuttum ve biraz çektim. Emdi ve
yaladı, iki parmağını içime daldırdı ve yukarı doğru kıvrıldı.

Onun altında kıvrınarak inledim.

Daha çok çalıştı, beni hevesle yaladı, hızlı bir tempo tutturdu. Kalçalarımı
onun ağzına karşı döndürdüm, ellerimi geceliğimin içinden geçirip sert
meme uçlarımın üzerinde gezdirdim.

Devam etti, şimdi daha hızlı, beni kenara itti. Beni parmaklıyordu.

İki elim başındaydı, parmaklarım saçlarına dolanmıştı, ona doğru hareket
ettim, yüzünü becerdim, biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı, böylece o
kenardan düşebilirdim.

Durdu, vücudumun daha yukarısını öpmek için hareket etti. Etimi
emişiyordu. Yine de klitorisimi emiyormuş gibi hissediyordum, parmaklarını
pervasızca amıma sokuyordu.

"Becer beni, Nyfain," diye yalvardım, onu vücudumda sürükleyerek, o hayalet dokunuşa karşı kıvrınarak. "Lütfen, Nyfain. Sana ihtiyacım var."

"İhtiyacın olanı al," diye fısıldadı ve bu kez cızırtılı sesi zihnimde bir anı gibi yankılandı. "Kullan beni."

Ağzıma uzandı ve beni baskın bir şekilde öptü. Morartıcı öpücüğüyle nefesimi kesti. Ve sonra içime girdi, beni patlama noktasına kadar doldurdu. Acı, zevk ve arzuyla haykırdım ve geriye dönüp bakmadım. Omuzlarını kavradım ve bacaklarımı ortasına doladım, sertçe alınmak istiyordum. Damgasını içime vurmasını ve bir alfanın yapması gerektiği gibi beni sahiplenmesini istiyordum.

"Çatallı dilimi o ıslak am dudaklarının arasında ister misin, güzel bayan?"

Kelimeler beni yanlıs etkiledi. Ses tonu.

Nyfain geri çekildi ve bana baktı. Yine de gözleri doğru değildi. O güzelim gün batımları gitmiş, yerine küçük siyah yarıkları olan parlak sarı gözler gelmişti. Boynuzları kafasından kıvrılıyordu ama canavarınıninkilerle aynı değillerdi.

Nefes nefese kaldım ve sarsılarak uyandım, yatağında doğruldum. Pencereleden ay ışığı süzülüyordu ama Nyfain görünürlerde yoktu. Leala'nın banyodan sonra bana verdiği geceliğim bozulmamıştı ve battaniye beni hâlâ göğsüme kadar örtüyordu.

Bir rüyaydı. Hepsi bir rüyaydı. Ama hâlâ etrafımda kıvrılan zevki hissediyordum. Bedenimin içindeki itiş kakışı.

Yanlıs hissettirdi. Bir ihlal gibi hissettirdi. Bir karabasan olmalı, ama daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir karabasan. Genelde sadece sevişme isteği uyandırırlandı ama bu sanki sevişmeyi görünmez elleriyle yapıyormuş gibi davranıyordu.

Bağırsaklarım iğrenme içinde kıvrıldı. Engellemek için dizlerimi kapattım. Beni tahrik etmedi. Beni hasta hissettirdi.

Yardım edin, hayvanıma seslendim, yolu açtım.

İçimi ateş ve öfkeyle doldurdu. *Burada ne tür bir pislik dönüyor?* diye düşündü kontrolü ele geçirirken.

Şikayet etmeden devralmasına izin verdim. Böyle bir şeyle başa çıkabilecek donanıma sahip değildim. Neler olup bittiğini düşününce beynim geri çekildi. Kavga etmek için fırsat yaratabilirdim ama bu tamamen farklı bir şeydi.

Yorganı geriye iterken havayı kokladı ve yavaşça yataktan çıktık.

"Kokunu aldım artık, seni pis piç," dedi çıkarabildiğimi bilmediğim bir sesle. Kendine güven ve tehditle dolu gırtlaktan gelen bir ses. Ölüm vaat eden bir ses. Gerçekten hoşuma gitmişti.

Kapının yanında durduk ve sihirli bir şekilde ortaya çıkma ihtimaline karşı anahtarı aradık.

Böyle bir şans yok, diye düşündü. Ben de tam tersini düşündüm. Daha önce Nyfain'in anahtarı almasına öfkelenmiş ve Leala'ya banyoma yardım etmeyi bitirdiğinde anahtarı ona geri getirmesini emretmişim ama şu anda minnettardım. Eğer o şey içeri girmiş olsaydı, istediğini almaya çalışacaktı ve ne tür bir dövüş yeteneğine sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bana doğru gel, güzel bayan, ve o lezzetli cu-" Yaratık, gürültülü bir *gümbürtü* kapıyı sarsmadan hemen önce sözünü kesti.

Tanıdık çam ve leylak kokusunu, ılık bir yaz gününde bir tutam hanımeli ile birlikte yakaladık. Nyfain.

Gümbürtü tekrar geldi, çerçevedeki tahtaları takırdattı. Üçüncü kez bir şey duvara çarptı. Kapının dışındaki boşluğu yoğun bir sessizlik doldurmadan önce yüksek sesli bir feryat aniden kesildi.

Anahtar deliğinde metal çınladı ve kilit yerine oturdu. Kapı açılıp Nyfain'in mavi bir tişört ve dar, yırtık bir kot pantolon giydiği ortaya çıkınca bir adım geri çekildim.

İçimdeki her içgüdü ona doğru koşmamı ve kendimi onun güvenli kucağına bırakmamı söylüyordu. Sahip olduğum her şeyle kendimi tuttum.

"Bu da neydi-" Arkasında yatan adamı bir an için gördüm. İnsan görünümlü, çıplak, benim yaşlarımda ve inanılmaz yakışıklı bir adam. Kafası ezilmişti ve doğal olmayan bir açıyla eğilmişti. Bir omzu yerinden çıkmış görünüyordu ve üç parmağı açıkça kırılmıştı. Nyfain biraz hasar vermiş. Belli ki ölüm de buna dahildi.

"İblis krallığındaki en güçlü incubi türlerinden biriydi," dedi Nyfain sert bir sesle. "Şehvet ve utançla beslenirler. Bu kalede üç tane var -şu anda ikisi-asayı yavaşça kendi kendini yok etmeye sürükleyecek şekilde tasarlanmışlar."

Çenemi yakaladı ve yüzümü inceledi. Burun delikleri alevlendi.

"Seni tahrik etti." Bir suçlama gibi geldi.

"Büyüsü bana ulaştığında uyuyordum. Rüyamı erotik hale getirdi, ama yanlış hissettim ve uyandım. Aptalın biri beni kuleye kilitledi, ben de bu tür şeyleri engellemek için cereyan yapamadım. Yine de sanırım

daha güçlü incubi'lerle başa çıkmak için çok daha güçlü yapmak zorunda kalabilir. Bu... iğrençti." Titredim.

"Aptalın biri haklı," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki bir an hayal görüp görmediğimi anlamak için ona baktım. "Üzerine bir şeyler giy. Gitme vakti geldi."

Geceliğime baktım. "Kıyafetim yok. O salak beni kuleye kilitlemeden önce yapılacaklar listesinde bu da vardı."

"Aynı salak, sanırım?" Yanımdan geçmeden önce kaşlarını çatı. Ne zamandan beri espri anlayışı var?

Etrafında dolaşırken yatağa baktı, hareketleri sertti. Tek kelime etmeden çekmeceleri açtı. "Hayır. Artık senin kıyafetlerini giymeyeceğim."

"Bu kalede gece vakti kıyafetsiz dolaşmak isteyeceğinizden şüpheliyim. Bu noktada, bu bir davet olarak görülüyor. Sanırım en az on yıldır böyle. İnsanlar izin almadan dokunacak ve ben de onları öldürmek zorunda kalacağım."

Hayvanım zevkle titredi, içindeki alfa olduğu belli olan şeye karşılık veriyordu. İkisine de kızgınlıkla kaşlarımı çatıttım.

"Geceliği ben giyerim."

"Bu gecelik aslında transparan ve ben manzarayı sevsem de herkes severdi. Herkesi öldürme senaryosuna geri dönmüş oluruz. Daha fazla personel kaybetmek istemiyorum ve bir sürü iblis öldürmek iblis kralın ziyaretiyle sonuçlanacaktır. Bunu kimse istemez, en azından sen." Çekmeceleri karıştırmaya devam etti. Sanki özel bir şey arıyor gibiydi. "Merak etme, bunlardan birini giymeyeli çok uzun zaman oldu. Bitlerim çoktan gitti."

Bu kez kaşlarımı çatmam, tomurcuklanan bir sırıtışla yarıştı. Kişiliğindeki değişim, küçük de olsa, onu daha sevinebilir kılıyordu. Bu kötü bir haberd. Arzu yerine öfkeye bağlı kalmakta yeterince zorlanıyordum.

"İşte." Deri bir pantolon ve ona uygun siyah bir gömlek çıkardı. "Bağın nerede? Ben seni herkesten koruyacağım ama senin de kendini hayvanlarımızdan koruman gerekecek. Bağlama, ağzımızı mükemmel göğüslerinize götürmesini daha uzun sürer."

Hayvanımın ürpermesi bu kez benimkiyle aynı zamana denk geldi.

"Neden hayvanımı kontrol etmesi söylenen hep ben oluyorum?" Gardırobu açtım ve bağı çekip çıkardım. "Tüm bunların içinde senin sorumluluğun nerede?"

"Bu çok iyi bir soru." Onun önünde geceliğimi çıkarmak istemediğim için durakladığımı gördü. Arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı. "Genellikle hayvanlarımız arasında oldukça eşit bir ayrım vardır. Hayvanım çoğunlukla canavarı kontrol eder, ben de ona bakarım ve bu bedeni ben kontrol ederim. Aramızdaki bağlantı, benim onun ilkel yeteneklerine, onun da benim mantığıma ve tündengelimli muhakememe erişebileceği kadar açık. Ama seninle..."

Bağcığı arkadan tutturmak için çok uğraştım. Bu her zaman taktığımdan farklıydı, daha kaliteli ve daha güvenliydi ama aynı zamanda başka birinin takmasına yardım etmesi için tasarlanmıştı. Leala bunu daha önce halletmişti.

"Yapamam... Yardıma ihtiyacım var." O arkasına bakarken kumaşı sıkıca tuttum. Yanıma gelmeden önce derin bir nefes aldı. "Arkanı dön."

Ona sırtımı gösterdim. Kopçalarla uğraşırken konuşmaya devam etti. Parmakları tenime hafifçe, nazikçe dokundu, sanki her zamanki camla çalışıyormuş gibi. Tüylerim diken diken oldu.

"Seni sahiplenmek istiyor."

Tekrar ürperdim, lanet olsun, bu sefer rüyamı hatırladım. Onun içimde hareket ettiğini hatırlıyorum.

"Bu bir hayır," dedim hızla, anıları uzaklaştırarak. Kalçalarımın arasındaki ani ıslaklığa engel olamadım. "Zaten doğru düzgün bir açıklama yapmadan beni kaçırdın, itip kaktın, bir sürü saçma sapan şey söyledin - bunların üstüne bir de alfa prangası takmak istemezdim."

"Bunu biliyorum. İnanın bana. Mantığa erişimi olsa da, bu durumda açıkça onu kullanmıyor. Örneğin senin düşük doğumlu olman umurunda değil. Ailenin işeyecek bir kabı olmaması ve köyünün fakir ve çoğunlukla işe yaramaz olması. Benim gibi bir soylunun senin gibi bir kadınla kendini asla alçaltmayacağını umursamıyor. Sadece seni bir daha asla başka bir erkek tarafından kullanılmayacak şekilde güzelce becermemi istiyor. Senin üzerinde hak iddia etmemizi istiyor. Buna direnmenden nefret ediyor. *Direniyorum*. Hayvanının ona ulaşmaya çalıştığını hissediyor, bu yüzden meseleyi kendi ellerine alıyor. Bu her seferinde bir savaş ve senin hayvanın kazandığında, o da kazanıyor. Hayvanlarımız birbirlerinden besleniyor ve sen benimle birlikte çalışmadığın sürece bu durduramayacağım kadar güçlü. Ki bunu yapmıyorsun. Her şeyi alt üst ediyor."

Broody McFucker geri dönmüştü. Her kelimesinde bir hırıltı vardı. Kontrol eksikliği yüzünden açıkça beni suçluyordu. Bir kadın için her zaman böyle değil miydi?

Beni itmeden önce bağımlı kabaca sarstı. Pencereden dışarı bakmaya geri döndü, iyi mizahı kurmuştu.

Bir parmağımlı kaldırdım ve sonra güldüm. Amcığa dönüşü açıkçası biraz rahatlatıcıydı. Bu adamı tanıyordum. Şakacı sözleri, hafif mizahı, nazik parmakları olan diğeri adam... O adam ilgi çekiciydi ve bu yüzden tehlikeliydi. Bu adam ona karşı olan tavrımı çözme potansiyeline sahipti. Belirsiz nedenlerden dolayı gardiyanım olduğı düşünöldüğünde, bu rahatsız edici bir düşünceydi.

"Bu konuşmanızda o kadar çok yanlış var ki, açması biraz zor." Siyah gömleğı başımın üzerine çektim. Göğsüme kadar uzandı ve sonra belime kadar sarktı. "Köyüm çoğunlukla işe yaramaz mı? Benden o köyden çıkan bir iksiri yeniden yaratmamı istemiyor musun? *Hayat kurtaran* bir iksir? Bence istiyorsun."

Pantolonun içine girdim ve kalçalarımına kadar sıyırdım. Orada durdular.

"Bunlar işe yaramayacak. Daha gençken hiç şeklin yoktu."

Arkasına baktı, bakışları iç çamaşırı gibi duran dantelli kumaş parçasına takıldı. Pek bir şey yoktu ve görünüşe göre Leala'nın hoşuna giden de buydu. Kolayca yırtılıp çıkarılabiliyorlardı. Bu kadar kıbar bir kıza göre sertlikten hoşlanıyordu. Bu çifti bana vermişti çünkü henüz giymemişti.

Açlık bakışlarında parıl parıl yanıyordu. Gerildi, tüm kasları gerildi. Sert hareketlerle çekmeceli sandığa doğru eğildi.

"Canavarın başka erkeklerin beni *kullanmasını* istemiyor mu? Kadınların iyi olduğı tek şey vajinalarımız mı?"

"Kadınlar hiçbir işe yaramaz," diye hırladı ama bunu uzaktan bile satmadı. *Uyarılmışlığını* -kendi uyarılmışlığını, hayvanınıninkini değil- saptırmaya çalışıyordu. Bunu anlayabiliyordum çünkü hayvanım bu duruma ayak uydurmamıştı. Bu tamamen onun işiydi ve bu bilgi sözlerinin acısını aldı. Onun üzerinde gücüm vardı. Dokunulmaz değildi.

"Ama yine de gelmeye devam ediyorsun," dedim.

"Bu geceden sonra bu durumu düzeltmeyi umuyorum." "Hmm."

Bana bir çift deri daha fırlattı. Orada başka tür pantolonları da var mıydı? "Bu senin başına ne sıklıkta geliyor? Hayvanının senin istemediğinin bir şeyi istemesi?"

Döndü, bana sert bir kaş çattı ve odayı geçti. "Acele et. Gece tükeniyor." Sonra bana arkasını döndü ve koridora çıktı.

Bir sinire dokunmuştum. İlginç. Bir zamanlar onu reddeden kayıp bir aşkı var mıydı? Onu bu hale getiren *bir şey* olduğu kesin.

Bu pantolon inciklerimde bitiyordu ama penis bölümündeki fazladan yer dışında diğer her yere çoğunlukla uyuyordu. Ayakkabılarımı giydikten ve çakımı büyük ceplerden birine sokmayı unutmadıktan sonra saçlarımı bağladım ve onunla koridorda buluştum. İblis çok yakışıklı bir adamdan, kaygan yeşil pullarla kaplı iğrenç bir insansı forma dönüşmüştü. Yılan gibi bir yüzü, kıvrık boynuzları ve pençelerle biten elleri vardı.

Nyfain dudağını tiksintiyle kıvrarak, "Öldüklerinde cazibeleri yok oluyor," dedi.

"Cazibe... Yani aslında bir erkeğe dönüşmüyor mu? O her zaman böyle, sadece biz mi göremiyoruz?"

"Evet." Beni üst kolumdan tuttu ve oradan uzaklaştırdı. "Eğer bir insanın akli başındaysa, farkı hissedecektir." Bizi merdivenlerden aşağı indirdi. "Şehvet ve acıyla beslenen iblislerin penisleri ya da vajinaları dikenlidir. Kurbanlarını zorlar ve sonuçtan beslenirler."

Elimi göğsüme götürdüm, tiksindim. Böyle iblisleri hiç duymamıştım. İyi ki de duymamışım. Bana kâbuslar gördürürdü.

Sanırım çoktan oldu.

"Pek çok farklı iblis türü var," diye devam etti bir sonraki merdivenlere geldiğimizde, "ama iblis kralı savaşıyor türlerin çoğunu krallığını savunmak için götürdü. Bizi zayıflatarak saldırılara karşı savunmasız hale getirdiler. Eğer bu lanetten kurtulmayı başarırız, bizi sorunsuzca ele geçirebilir. Onunla savaşamayız. İşimiz bitti; sadece cenaze yürüyüşünü bekliyoruz."

İkinci katın sahanlığına geldiğimizde elini bıraktım. Bana tekrar uzandı ama kaçmayı planlamadığımı fark edince durdu. Başımı kaldırdım ve çalkantılı gözleriyle karşılaştım; öfke, hayal kırıklığı, pişmanlık ve en çok da hüznün derinliklerinde yüzüyordu.

Sadece onun duyması için sesimi fısıltı halinde tuttum. "Sakın buradan umudunu keseyim deme. Sen pes ettin diye ailemin ve tanıdığım herkesin ölmesine seyirci kalmayacağım. Elimizde kalan tek umut sensin. Uçman ya da kaçman umurumda değil, sen *güçlüsün*. İnancını korumalı ve sabırlı olmalısın. Bunu aşmanın bir yolu var. Bence sen sik kafalının tekisin ve seni yumruklamayı tercih ederim.

Seninle konuşmak yerine, burayı iblislerin elinden almak için sonuna kadar senin yanında savaşaçağım. İşini yap ve halkına önderlik et. Sen onların dayanağısın. Umudunu kaybedemezsin, anlıyor musun?"

Bana bakarken vücudu gerildi, gözlerinde duygular o kadar hızlı titreşiyordu ki ne düşündüğünü tam olarak anlayamadım. Aramızdaki enerji çatırdadı ve gücü tenimde gezindi, umutsuzca seksiydi. Yine de yerimi korudum. Bu mesajı iletmekten caymayacaktım.

Biraz öne eğildi ama sonra kendini destekledi ve beni öpmek mi yoksa bana vurmak mı istediğini bilmiyordum. İkisinden de kaçmaya hazırlandım.

Onun yerine ipeksi bir sesin "Merhaba Nyfain" dediğini duydum.

Nyfain harekete geçti, dönerken beni arkasına aldı ve sırtına doğru itti. Neredeyse arkasından çıkacaktım - bir kalkana ihtiyacım yoktu - ama daha iyi düşündüm. Zayıf ya da en azından vasat olmam gerekiyordu. Yürüyen ölü bir şekil değiştiren. Bağımsızlığımı ortaya koymak ve cesaretim yüzünden öldürülmek olmazdı.

"Ne istiyorsun?" Nyfain hırladı.

İblis etrafımızda dönerken tek ses, hareketin en zayıf fısıltısıydı. Nyfain hareket ettikçe döndü, kendini benim önümde tuttu. Yine de bir anlığına görebildim. Üst kattaki adam gibi zarif ve yakışıklıydı. Koyu renk, uzun, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Sivri burnu geniş dudaklarına yakın bir yerde son buluyordu, bir yüze yapıştırılmış yastıklar gibiydi, gerçek bir şekilleri yoktu. Uzun parmakları manikürlü tırnaklarla son buluyordu ve zayıf vücudunu ipek bir cüppe süslüyordu.

Büyüsü beni gıdıkladı, kirli bir tür seksiydi, giysilerimin altından ve çıplak tenimden kayıyordu. Nefesimi içime çektim ve Nyfain'in gömleğini kavradım. Vücudu savaşa hazırlanan bir dövüşçü gibi akışkanlaştı.

"Burada neyimiz varmış?" İblis Nyfain'in kolunun üzerinden beni görebilecek şekilde hareket etti. Aşağıya baktı, üst tarafımı göremedi ama deri pantolonumu ve botlarımı net bir şekilde gördü. "Ah evet, onu duydum. Onu dün gece buraya getirdin, değil mi?"

"Bu topraklardan çalışıyordu. Onu yakalayan bendim, bu yüzden hakları bana ait."

İblisin yağlı gülümsemesinde sanki çok fazla şarap içmiş ya da kanla beslenmeyi alışkanlık haline getirmiş gibi lekeli dişler görünüyordu. "Evet, bu da anlaşmanın bir parçası. Ve her zaman yaptığın gibi onu öldürmek yerine buraya getirdin. Nedenini merak ediyorum. Sade, istekli kadınları tercih ediyorsun, değil mi?"

Nyfain yorum yapmadı.

İblis güldü. "Öyle olduğuna yemin edebilirim. Ama öyle olsaydı, bu harika güzeli köyünden çalıp şatoya hapsedmezdin. Sanırım onu içeri taşıyordun, doğru mu? Ve daha önce, kaçmaya çalıştığında, onu kuleye kilitlediniz?" Dilini şaklattı, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. "Yapabildiğin zaman beni görmeye gel kızım. Seni uzaklaştırabilirim."

İçime bir ürperti yayıldı ve neredeyse karşılık verecektim. Bunun yerine, Nyfain'in arkasında daha da geriye çekildim ve yüzümü sırtının ortasındaki kas oluşuna gömdüm. Bunun doğru bir hareket olduğundan emin değildim; iblislerden korkan solgun bir çiçek mi olmalıydım, yoksa Nyfain'den korkuyormuş gibi mi davranmalıydım?

"Ona dokunursan seni öldürürüm," dedi Nyfain, sesi düzgün ve kendinden emindi. Bu bir tehdit değildi, gerçeklerin ifadesiydi. Küçük tüylerim diken diken oldu.

İblis sinsi bir gülümsemeyle ellerini açarken Nyfain'in etrafına tekrar baktım. "Kaybediyorsunuz Bay Alfa. Tüm değerli insanlarınızı kaybettiniz. Herhangi birini koruma yeteneğiniz azaldı. Yakında o kız bedenini boş vaatlere değiştiğini anlayacak."

Nyfain irkildi ama yorum yapmadı.

"Bu gerçekleştiğinde, bize dönecek," diye devam etti iblis. "Ve *bu* olduğunda, onu senin gazabından koruyabiliriz. Ya da ona her ne yapıyorsanız."

"İşin bitti mi?" Nyfain hafifçe dönüp beni arkasından çekerek sordu, bedenini iblisle benim aramda koruyucu bir şekilde tutmaya devam ediyordu.

"Bay Alfa çok gururlu," dedi iblis o yağlı gülümsemesiyle. "Çok hayalperest. Bir gün gözlerindeki ışığın sönmesini keyifle izleyeceğim. Zamanın azalıyor. Öleceksin ve krallığın da seninle birlikte ölecek."

Nyfain bir kolunu bana doladı ve kalçamı sıkıca kavrayarak beni yakınında tuttu. Koridorda ilerlemeye devam ederken arkama baktım. İblis boşluğun ortasında duruyordu.

Cübbesi artık açıktı, tüysüz ve parlak çıplak vücudunu gösteriyordu.

Büyüsünün dalları üzerimde uçuşarak tenimi ürperti.

"O adam çok çekiciydi, değil mi?" Yüzümü buruşturarak söyledim. Nyfain bana baktı. "Onu çekici bulmuyor musun?" Onun düz ifadesini inceledim. "Şaka mı yapıyorsun anlayamadım."

Önümüzde biri kaplan, diğeri tavşan gibi giyinmiş iki kişinin iki ejderha heykelinin arasında meşgul olduğunu fark etmeden dosdoğru önüne baktı.

"Şaka yapıp yapmadıklarını da anlayamıyorum."

Büyük, tüylü kafalı kaplan, sarkık kulaklı, iki büklüm olmuş gri tavşanın arkasında duruyordu. Kaplan iterken hırladı ve tavşanın mutlu bir şekilde miyavlamasına neden oldu.

"Bir tavşan için yanlış ses," dedim dehşetle, yanından geçerken. "Kostümler iğrenç olmayacak mı? Her yer sperm ve meyve suyu olacak."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Karanlık çöktükten sonra bu kalede mantıklı biri bulunmayalı uzun zaman olmuştu. Bunun sana nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum."

"Bir günde çok şey gördüm. Bu kesin."

"Pek bir şey gördüğünüzden şüpheliyim. Bir keresinde böyle kostümler giymiş insanlarla dolu bir odaya girmiştım. O kadar çok kürk ve hareket vardı ki geri çekildim. Sincap maskesindeki bir delikten oral seks yapmaya çalışan bir kadın... Beynim buna bir anlam veremedi. Konuyu zorlamadım."

"Onların seksi büyüü seni etkiliyor mu? İblisleri?"

"Eğer izin verirsem."

"Ama hiç pes etmiyorsun?"

"Hayır," diye hırladı. "Asla." "O

zaman güçlü bir iradeniz var?"

"Güçlü bir irade ve büyük bir inatçı çizgi." Dışarı açılan kapıya vardık ve benim için kapıyı açmak üzere öne çıktı. Elleri hâlâ kalçamdayken bana yol gösterdi.

Dışarı çıktığımda soğuk gece havası beni karşıladı. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, o iblisi çekici bulmadım. Bekle..."

Durakladı, eli beni yanında tutmak için karnıma doğru kıvrıldı. "Hayır, bekleyin demek istedim, konuşmayı durdurun anlamında." Elini çekmeye çalıştım

ama onu tekrar kalçama doğru kaydırıldı. Görünüşe göre, toplum içindeyken sahiplenici tavırlarını sürdürmek istiyordu. Etrafta dolaşan iblislerin gücünden zarar gelmezdi. Ofladım ve ona devam etmesini işaret ettim. "Yürümeye devam et. Beynime beklemesini söylüyordum. Çok gerçekçisin."

Saha kenarına doğru telaşsız yürüyüşüne devam etti.

İhtiyacım olan malzemeler aklımdan geçti. Yaprakları taşımak için bir şeyler almam ve onlarla çalışmak için gerekli düzeneği kontrol etmem gerekiyordu.

"Bekle," dedim.

Yürümeye devam etti.

"Hayır, bu sefer... Sadece..." Tutuşundan kurtulmak için dönüp durdum, sonra ellerimi kaldırdım. "Camgöbeğini nerede kurutacağım? Yarın akşam yapılması gerekiyor ve yapraklar düz ve ıslak tutulmalı-"

"Bitkilerle çalışmak için geniş bir istasyonumuz var," dedi başparmaklarını kemer halkalarına geçirerek. "İhtiyacınız olan her şeyden en az iki tane olacak ve birden fazla kişinin sizinle birlikte çalışması için yeterli alan olacak. Eğer isterseniz."

Etrafıma bakındım. "Peki bu kim olabilir?"

Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa vücut dili *rahatsız olduğunu mu haykırıyordu?*

"Sizi gölgelememe izin vereceğinizi umuyordum. Farklılıklarımız olduğunun farkındayım ama işinize yarayabilirim. Ayrıca, bilgili biriyle çalışmayalı uzun zaman oldu. Bu benim için özel bir iyilik olur." Bir an durakladı. "Bunun için takas yapmaya hazırım."

Neredeyse elimi sallayacaktım, biraz yardım alma fikri oldukça hoşuma gitmişti ama kendimi durdurdum. "Tamam, iyi, ama bu takası sıkı tutsan iyi olur, şartlar daha sonra kararlaştırılacak." Aklıma hemen ailemle konuşmak geldi. "Yaprakları toplarken tutacak ve sonra geri taşıyacak bir şeye ne dersiniz?"

"Her şey hazır."

Gözlerimi kıstım. "Göreceğiz."

Sırıttı ama bir şey söylemedi, kolunu tekrar bana doladı. Kıpırdamadan tutuşundan kurtulmaya çalıştım ve sonra bırakmaya karar verdim. Hâlâ kalenin görüş alanındaydık. Dışarıda yeni avlarını izleyen bir ya da daha fazla iblis olabiliirdi. Ben.

Diğer sorusuna geri dönerek, "O iblis çekici biri izlenimi verdi. Gerçi yüzü çok çekici değildi, bu yüzden beni etkileyen onun cazibesi olmalı, değil mi?"

"Çabuk öğreniyorsun."

"Hayatta kalmam ya da iffetim söz konusu olduğunda, evet."

"İffetli değilsin. En azından bakire değilsin." Merdivenlerden aşağıya, ilerideki ölü çimenlere doğru yürürken gayet gerçekçi bir şekilde konuştu. Düz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Bakire biri yaptıklarımız konusunda çok daha gergin olurdu. Kaledeki şeyler hakkında. Tecrübeli olmayabilirsin ama bakire değilsin." Bir nefes verdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Konuyu değiştirelim."

Kötü niyetle sırıttım ama onunla alay etmedim. Bunun beni nereye götüreceğini biliyordum. Canavarlarımız şu anda arka planda kalmaktan mutlu görünüyordu ve bunu böyle tutmamız gerekiyordu.

"Onun büyüü beni tahrik etmek yerine tiksindirdi. Neler olduğunu anladığımda diğeriyle de aynısını yaşadım."

"Bu..." Başka tarafa baktı. "Senin hayvanın. Etkileriyle savaşıacaktır. Yine de onları tamamen etkisiz hale getirmeyecektir. O taslağı oluşturmanız gerekiyor."

"Ben bahçeyi seçtim. Çalışmaya başlamak için kulemin dışında zamana ihtiyacım var."

"Alacaksın. Yarın. Gün ışığında."

Bu konuda onunla tartışmayacaktım, bu geceden sonra olmazdı. O yağlı iblisin hedefi olacaktım, özellikle de Nyfain'in diğerini öldürdüğünü öğrendikten sonra ve solan çiçek rutinine sadık kalmak konusunda kendime güvenmiyordum.

"O iblise cevap verememekten nefret ediyordum," dedim elimi koluna dolayarak. Sadece biraz dayanışmaya ihtiyacım vardı. Bu iğrençti. Köydeki iblisleri hastalıktan daha kötü olmadıkları için tolere etmiştim ama bu... Bunu tolere etmekte iyi olamayacaktım. "Söyleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki, onu o yüksek atından indirebilirdim."

"Sırtıma gömülürken yaşadığın hayal kırıklığını hissedebiliyordum." Bir sırtıma yüzünü aydınlattı ve onu dönüştürdü. "Yine de bunun bir anlamı yok. Alay etmek istiyorlar. İnsanları kızdırmak için. Sizi neyin etkilediğini öğrendiklerinde, zorlamaya devam edeceklerdir. Mümkünse onlara çok az şey söylüyorum. Size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

Hafifçe kıkırdadı. İşte yine karşısındaydı, kendine biraz gevşeklik tanıyan adam. Karşı konulması oldukça zor bir adam.

"Seni bu kadar iyi hissettiren nedir?"

Derin bir nefes aldı ve başparmağını yavaşça kalçama sürttü. "En güzel anılarımdan bazıları annemle birlikte tarlalarda çalıştığımız zamanlara ait. Bahçeyle uğraşmayı ve bitkilerle çalışmayı çok severdi ve ben de onun bu tutkusunu paylaşmaktan keyif alırdım. Pek çok açıdan kolay bir hayatı yoktu ama tarladayken gülümser ve gülerdi. Burada birlikte olmak moralimizi yükseltirdi. Bu birlikte yaptığımız bir şeydi. Kimsenin bizden alamayacağı bir şeydi. O zamanları özlüyorum."

"Seni uyarmalıyım ki ben bir bilgisayar korsanıyım. Yöntemlerimin anneninki gibi olacağından şüpheliyim."

"Bitkilere karşı bir tutkunuz var. Onlarla çalışmaktan bahsederken bunu sesinizde duyabiliyorum. Yöntem farklı olabilir ama işin keyfi aynı. Nasıl yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Neden devam etmedin?"

Bana baktı, yüzü gölgeler içindeydi. Gözlerindeki ifadeyi okuyacak kadar iyi göremiyordum. Tarlaya yaklaştık ama hâlâ gitmeme izin vermiyordu, yavaşlıyordu.

"Herkes annemin sahip olduğu yeteneklere sahip değil. Öyle görünüyorsun. Şifalı bitkilere nasıl bakılacağını biliyorum, bu bir ejderha soyunun görevidir.

-ve yaraları iyileştirmek için birkaç temel draje biliyorum. Bunlar olmadan ölmüş olurum. Ondan sonra, en iyi ihtimalle bir acemiyim. Rehberliğe ihtiyacım var. Çoğu insan kullanır. Periler iksirlerini ve iksirlerini eşsiz kılmak için everlass kullanırlar.

Güçlüyüm, ama sıfırlama iksiriyle yaptığınızı iddia ettiğiniz şey bir ustanın işi gibi görünüyor."

"Ben bir usta sayılmam. Yine de, asılsız iddialarda bulunmadığımı öğreneceksiniz. Hadi, işe koyulalım."

"Sabırsızlanıyorum."

Gerçekten ciddiymiş gibi geldi.

Serçe parmağım uzunluğunda dudakları olan büyük ahşap tepsileri taşıyan testere atları tarlanın kenarına yayılmıştı. Ay tüm gücüyle parlıyor ve bolca ışık sağlıyordu. Gece esintisi yaprakları karıştırıyor ve uzaktan bir gece kuşu ciyaklıyordu.

Gülümsedim ve bir an için gözlerimi kapatıp her şeyi içime çektim. "Düşüncelerin için bir bakır mı?" Nyfain sessizce söyledi.

Ellerimi açtım ve derin bir nefes aldım. "Gecenin doğru saatinde çalışabileceğim bu kadar çok cam var ve büyük bir canavarın ya da başka bir yaratığın beni öldürmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. Tedirgin olmam ya da sürekli omzumun üzerinden bakmam gerekmiyor. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

"Ya da bunu içinde yaşadığınız kabusu ortadan kaldırmak için yapmıyor olsaydınız olurdu."

"Anı çalmanın yolu." Parmaklarımı tepsilerden birinin içinde gezdirdim ve sonra dudağına dokundum. "Sedir tepsiler için daha iyi sonuç verir. Yanılmıyorsam bu tepsi çam ağacından. Bu ikinci en iyisi."

"Ben tam tersini duydum."

"Kitap da tam tersini söylüyordu. İkinci el bilginin sınırları vardır. Anneniz çamın kral olduğunu söyledi ve siz de buna uydunuz. Muhtemelen annenin annesi de aynı şeyi söylemiştir. O kitabı kaleme alan adam da açıkça bunu duymuş. Bunu sorgulamak için bir sebepleri yoktu. Bunu okumadan önce meşe kullanmıyor olsaydım, ki bu daha kötüydü, ben de denemeyi düşünmezdim, ancak farklılıklar diğer ahşap türlerinin etkisini merak etmemi sağlayacak kadar keskindi. Deneme yanılma yoluyla sedirin en iyi sonucu verdiğini keşfettim. En bağışlayıcı olanı ve en güçlü yaprağı üretiyor."

Düşündüğüm gibi yorum yapmadı. Biri bana annemin bilgisinin yanlış olduğunu söylese muhtemelen tartışmak isterdim. Yine de ona tepsileri değiştirmesini söylemiyordum. Açıkça görülüyordu ki, iblislerin takırdamasına izin vermeye alışmıştı. Muhtemelen bana yaptığı da buydu.

Parmaklarımı son tepsinin üstünde gezdirirken durakladım.

Onu kaldırdım ve yere fırlattım. "Biri bunu cilalamış.
Bu yaprakları iki kat daha hızlı soldurur."

Kollarını kavuşturmuş, hâlâ beni
izliyordu. Durakladım. "Bu bir testi,
değil mi?" "Evet. Kitabında var mıydı?"

"Hayır. Bunu zor yoldan öğrendim. Bir keresinde üretimi artırmaya
çalıştım çünkü bir komşum ölüm döşeğindeydi ve genellikle iksiri yapan
kocasını avda yaralanmıştı. O zaman annem de ağır hastaydı. Partiyi iki katına
çıkarmaya çalıştım. Komşunun tepsisini kullandım ve neredeyse tüm
yaprakları kaybediyordum."

"Komşuyu kurtardın mı?"

"İkisini de kurtarmadım. Ben kimseyi kurtarmadım. Sadece onlara daha
fazla zaman verdim."

"Ama yine de hepsini kurtarabileceğini düşünüyorsun."

Ses tonu sertleşmişti. Bay Broody Fucker asla uzakta değildi. "En
azından deniyorum. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Süreciniz nedir?"

"Bu tepsilerin büyüklüğü göz önüne alındığında, dolana kadar birini
tutarak arkamdan gelmeniz gerekecek."

Başka bir şey söylemeden ilkinin aldığını ve ben de bitki başına bir tane olmak
üzere gördüğüm en büyük ve sağlıklı yaprakları toplamaya başladım. Bu arada
onun atladığı budama işlerini de hallediyor, bitkileri kabartmayı da rutine
ekliyordum. Bu bitkilerle ilgilenmek bir bakıma rahatlatıcıydı. Meditasyon
gibi. Muhtemelen onlara sevgi ve özen göstermek, aileme ve arkadaşlarıma da
sevgi ve özen gösterebileceğim anlamına geliyordu.

Sıranın yarısında, derin, gürleyen bir sesteki yumuşak bir melodi duydum.
Notalar zarifçe yükselip alçalıyordu, güzel ve sarhoş ediciydi. Arkama
baktığımda onun da aynı kafa yapısında, huzurlu ve meditatif olduğunu
gördüm. Sanki farkında olmadan şarkı söylemeye başlamış gibiydi.

"Daha yüksek sesle, lütfen," dedim tepsisine üç yaprak bırakırken. Onun
derin, duygulu gözleriyle karşılaştım.

"Annem everlass'ta çalışırken bu şarkıyı söylerdi. Yüksek sesle söylemek
istememiştin."

"Çok güzeldi. Annen lanetten önce mi öldü?" "Evet."

"Böylece kâbustan kurtulmuş oldu."

"Bu onun kurtulduğu tek kabus."

Elimi tepsideki elinin üzerine koydum ve başparmağımı parmak eklemlerinde gezdirdim. Ne diyeceğimi bilemediğim için "Daha yüksek sesle söyle lütfen" diye tekrarladım.

Bu sefer kelimelerle şarkı söyledi, bilmediğim bir dilde. Eski bir dil gibi geliyordu, sesli harfleri yuvarlanmış ve sessiz harfleri yumuşaktı. Mükemmel sesi hâlâ derin ve cızırtılıydı ama beklenmedik bir şekilde hoştu. Moralimi yükseltti ve endişelerimi yatıştırdı. Tonu tatlı bir keder ve yumuşak bir ağıtla doluydu, sesi şimdi daha da genişliyor, tembelce havada süzülüyordu.

Ne olduğunu anlamadan önce, üç tepsi de güvenle doldurulabilecekleri kadar dolmuştu. Her birinde ikişer tepsi için yer olan iki el arabası çaktı ve her birimiz bir el arabası kullanarak tepsileri yükledik. Bitkiler ve otlarla çalışmak için çeşitli istasyonların bulunduğu iki masanın boylu boyunca uzandığı büyük bir kulübeye ulaştığımızda nihayet şarkının dudaklarında ölmesine izin verdi. Yokluğu kalbimde bir sızı bıraktı.

"Onun versiyonu da üzücü müydü?" Tepsileri en yakın masanın ucuna bırakmama yardım ederken sordum.

Bir an beni inceledi, bu son zamanlarda sıkça yaptığı bir şeydi. "Ben de hep öyle düşünmüştüm ama neşeli bir şarkı olması gerektiğini söylemişti."

"Bu kelimelerin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Pompadan su almak için kovaları kaparken başını salladı. "Kurt kral Cincious ve kraliçesi Elmerdonna tarafından yönetilen Flamma Krallığı'nın dağlık bölgesindendi. Bölgesel bir dağ dilleri vardı. O krallıkta buna izin veriliyordu ama buradaki kral bunu yasakladı. Onun için sırları aktarmanın çok kolay olacağını söyledi."

"Vay canına. Kulağa çılgınca geliyor."

"Sadece en sonunda delirmemişti. Akıllı hiçbir zaman yerinde olmamıştı, sadece sessiz kalmıştı."

"Ve bakın o kraliyet sırrı herkes için ne kadar iyi sonuç verdi."

Kovayı pompanın önünde tuttum ama o kovayı benden aldı. "Bu bir erkek işi."

"Su pompalamak erkek işi mi?"

Gülümsemesi yüzündeki tüm sert düzlemleri ve acımasız yara izlerini yumuşattı. Pazusunu esnetti. "Ben güçlüyüm. Akıllı bayan için su tut."

Güldüm ve o çalışırken geri çekildim. "Ekmeğini kazanıyorsun demek?"

"Çocukken hep angarya işler yapardım. Yaşıma göre iriydim ve bitkileri ve şifalı ilaçları işlemek için doğal el becerisinden yoksundum. Benim gücüm

yani, güç. Kas gücü. Güç. Bir ejderha erkeği olarak rolüm korumak. Ve eğitim sırasında ve sonrasında diğer ejderha şekil değiştirenlerle bir kardeşlik kurmuş olsam da, birbirimizle her zaman anlaşmazlık içindeydik. Bize rekabet etmemiz öğretildi. Bununla başa çıkabilir misin?"

Su kovasını iki elimle kaldırdım. "Evet, teşekkürler."

Başını salladı, her iki elinde de birer kovayı sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi kolayca tutuyordu. Bu arada, benimkinin yarısını döktükten sonra muhtemelen daha fazlası için geri gelmem gerekecekti.

"Bize yerleştirme için birbirimizle rekabet etmemiz öğretildi. Birbirimize hükmetmek için. Aramızda her zaman alttan alta bir düşmanlık vardı. Fabrikalarda çalışan kadınlar... durum farklıydı. Onlar her zaman uyum içinde çalışırdı. Birbirlerinden daha iyi olduklarını göstermeye çalışmak yerine birbirlerine yardım ederlerdi. Muhtemelen annemle çok fazla zaman geçirdiğim içindir, ama ben bu zihniyete yöneldim. Babam bundan nefret ederdi. Bu yüzden bana zayıf derdi." Gülümsemesi azaldı. Kendi kovalarını masaya koydu ve benimkileri almak için uzandı.

"Peki ya sen?" Ben sordum.

Suyu ilk tepsie döktü ve ben de yaprakları yeniden düzenlemeye başladım.

"Bekle, kim-" Su doğru derinlikte olduğunda elimi kaldırdım. "Çok fazla değil. Selde olduğu gibi çok derinde olmayı sevmezler. Sadece onları nemli tutacak kadar."

Başını salladı ve diğer tepsilerle ilgilenmeye başladı. Soruma cevap vermeyi düşünmediğinden ya da zamana ihtiyacı olduğundan emin değildim, o yüzden üstelemedim.

"Bunları içeride mi bıraktın?" diye sordu.

"Evde mi? Evet, çünkü testerelerim yoktu ve vahşi hayvanların onlara ulaşmasını, çaresiz komşuların onları çalmasını ya da şeytanların üzerlerine işemesini istemiyordum. Bir arka bahçe umulduğu kadar تنها değildir. Beni kaçırmadan önce benimkini işgal ettiğin için bunu biliyorsun."

"Ama ay ışığında kalsalar daha mı iyi olur?"

Ağzımın kenarlarını aşağı doğru çektim. "Bilmiyorum aslında. Bir tane koyalım ve deneyelim. Yine de şafakta getirilmesi gerekecek. Bana anahtar bırakacak kadar güveniyor musun?"

"Şu anda evet. Bir saat içinde, muhtemelen değil. Ama içeri getireceğim. Her şeyi dönebilirsiniz."

Haklıydı. Büyük ve ağır tepsilerdi.

Küçük bir masa kurup tepsiyi üzerine yerleştirirken geride durmam için ısrar etti. Bunu yaptıktan sonra ellerini kalçalarına koydu ve önce tarlalara, sonra da gökyüzüne baktı.

"Ne?" Ben sordum.

Tekrar beni incelemeye başlamıştı. "Muhtemelen seni geri götürmeliyim."

Bir yanım gitmek istemiyordu. Burada kalmak ve everlass ile deneyecek yeni şeyler bulmak istiyordum. Ya da belki o arkamdan gelirken gül bahçesine bakmak. Ya da belki sadece... onunla biraz daha kalmak. Ay ışığında şarkı söylerken onu dinlemek ya da geçmişiyile ilgili daha fazla hikâye anlatmak. Belki karşılığında benimkilerden birkaçını anlatırım. Böyle sakın olduğunda, ona eşlik etmek çok kolaydı. Onunla konuşmak kolaydı. Şakalaşp şakalaşabileceğimiz bir yere varabileceğimizi hissediyordum. Düşman olmak yerine arkadaş olabilirdik.

İzleyin millet, kaçırın kişi kaçırılan kişiyi iyi bir adam olduğuna inandırıyor. Merak etmeyin, onu kuleye geri kilitlediğinde ve ailesini görmesine izin vermediğinde ipucunu anlayacaktır...

"Evet, muhtemelen," diye mırıldandım.

Kaleye doğru döndük ve kolunu bana dolayarak elini tekrar kalçama koydu. Bunu yapması muhtemelen gerekli olmasa da karşı koymadım. Yarın düşman olmaya geri dönebilirdik. Şu anda, tadını çıkarabileceğim bir anı yaratmak istiyordum.

"Hayır," dedi kaleye giden yolu yarıladığımızda. "Ben zayıf değilim. Kadınlarla yaşamı ve sağlığı geliştirmek bir erkeği zayıf yapmaz. Aksine beni daha da güçlendirdi, çünkü beni uysallaştırdı. Farklı bir bakış açısı görmemi sağladı. Beni savaş eğitiminin asla yapamayacağı şekilde hoşgörülü yaptı. Ama bunu babama açıklayamazdım. Kadınlarla pek iyi bir ilişkisi yoktu. Aslında, onları bir bütün olarak pek düşünmezdi."

"Bu adam gerçek bir ikram gibi görünüyor. Annen onunla neden evlendi?"

"Görücü usulü evlilik. Bilmelisin ki soyluların böyle şeylerde seçim. Hem sosyal hem de büyüsel olarak para ve gücü birleştiriyoruz. Ebeveynlerimiz ittifaklarımızda dikkatli seçimler yaparlar."

"Tüm bunlardan önce ailen senin için birini seçti mi?" "Evet.

Bu benim kendim için yapacağım bir seçim değildi." "Ne oldu peki?"

"Sonunda mı? Lanet gerçekleşti."

Verandaya çıkan merdivenlere ulaştığımızda ayrıntı vermedi. Zaten detay vermesine de gerek yoktu. Geriye kalan tek asil oydu. Belli ki niyeti

Yaptım.

Yavaşladı ve kapıya baktı. Birkaç cam panel tahtaya gömülmüştü ve çıplak bir kış bunlardan birine bastırılmıştı. Biz izlerken, kadına benzeyen bir şeyin sırtı yukarıdaki cam bölmeye doğru itiliyordu. Hemen ötesinde, iki bacak karşı karşıya duruyor, dizler bükülmeden önce pencereye yaslanan bir yer değiştiriyordu. İki avuç içi cama yaslanmıştı. Arka kapıya karşı sevişiyorlardı.

"Etrafından dolaşalım," dedim hemen, muhtemelen o kapıyı zorla açıp zamanlarını mahvetmek isteyeceğini biliyordum. Daha önceki kürklü olayında olduğu gibi bu saçmalıkları da görmezden gelmediği açıktı.

Parmakları öfkeyle kalçama saplandı. Sıkıltılı çenesinin yan tarafında bir sinir zıpladı. Yine de döndü, kalenin yanından başka bir girişe doğru yöneldi. Neredeyse varmak üzereyken durdu. Kolu etrafımda sıkıştı, usulca küfretmeden ve aniden dönmeden önce beni yanına sıkıştırdı.

"Ne oldu-"

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldadı öfkeyle, elini omzuma götürdü ve beni ağaçlara doğru itti.

Ayak parmağımla bir taşa vurdum ve düzeltmeye çalıştım, ama beni önce o yakaladı ve yukarı doğru sürükledi.

Ağaçların arasına girince fısıldadı: "Bizi arıyorlar. Bu ya şüphelendikleri ya da benimle alay etmek istedikleri anlamına geliyor. İkincisi olduğundan emin olmalıyız."

"Seninle ne hakkında alay etmek istiyorlar?"

Bir ağacın arkasına saklandı ve beni ağacın kabuğuna doğru iterek kendisiyle birlikte sürükledi. Yakınımda durdu, beni vücuduyla hapsetti. Beni sıcaklığıyla yıkadı.

"Onurumu çok ciddiye alıyorum ve lanet yürürlüğe girdiğinden beri bekârim. Bunun birkaç nedeni var, ama bunlardan biri, o kaledeki diğer herkesi çarpıttıkları gibi beni de cinsel olarak çarpıtmalarına izin vermeyeceğim. Şimdi sen buradasın ve onlar benim kırılmaya başladığımı düşünecekler. Gerçek kaderimi -başarısızlık ve ölüm- gördüğümü ve görevimden vazgeçip onurumu bırakmaya karar verdiğimi düşünecekler. Seni çalmak için ele geçirdiğimi ve doyana kadar seni cinsel olarak kullanmayı planladığımı düşünecekler. Bu yanılsamayı yaymak istiyorum. Sözde suçluluğumla oynamak için benimle alay edecekler. Bıçağı bükmek ve bunu yaparken de aklımı karıştırmak istiyorlar. Etkili olduklarını gördüklerinde, hayvanımı kışkırtmak için senin peşine düşecekler."

"Bu neden hayvanınızı kışkırtırsın ki?"

"Çünkü ben paylaşmam Finley. Eğer seçtiğim kişi üzerinde hak iddia edersem, başka kimse olmayacak. Ne benim için, ne de onun için. Elimden gelse bile hayvanım buna izin vermez. Benim aracılığım la seni mahvetmeyi amaçlayacaklar. Ama sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim. Burada benim korumam altındasın ve seni güvende ve bütün tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne gerekiyorsa."

"Ama beni kirlettiğini düşünmelerini istiyorsun ve benim de buna ayak uydurmam gerekiyor. Aksi takdirde kimliğim açığa çıkar ve beni öldürtürsün ya da daha kötüsü olur."

Elini yavaşça kaldırdı ve başparmağını çenemin kenarında gezdirdi. Kalbim bu hassas dokunuşla çırpındı.

"Planımız sizi geceleri odanızda tutmaktı. Ama senin etkisizleştirici iksirin hayat kurtarabilirdi ve bu yüzden plan değişti. Sana iyi bir adam olmadığımı söylemiştim prenses," diye mırıldandı sesinde bir parça çakıl taşıyla.

Gerildi ve başını biraz sağa çevirdi.

"Kokumuzu aldılar," diye fısıldadı. "Yaklaşıyorlar." Hayvanım göğsümde geziniyordu. Onu biraz çekiştirdim, kokulara erişimine ihtiyacım vardı. Aceleyle bir adım öne çıktı, tanıdık ateş içimi yıkadı ve küflü bir koku hemen duyularıma saldırdı. Burnumu kırıştırdım.

"Evet. Bu güçlü bir iblisin kokusu," dedi. "Güç skalasında ne kadar yüksekse, duyularımız için o kadar mustier olurlar. Bunu anlamak senin için zor olabilir ama bu senin seçimin değilmiş gibi davranmanı istiyorum. Bu konuda seni zorluyorum."

"Ahlaki değerlerinizi kaybettiğinizi ve kendinizi alçalttığınızı düşünmelerini sağlamak, böylece sonunda üzerinizde bir etki yarattıklarına ikna etmek için mi?"

"Tamam, belki anlamak senin için zor olmaz."

"Bunu anlamak kimse için zor olmaz. Daha bir saniye önce kelimenin tam anlamıyla hecelediniz."

"Belli ki bu kalede yeterince uzun kalmamışsınız."

Ellerimi tuttu ve başımın üzerine doğru iterek iki bileğimi de iri ellerinden birinin içine hapsedti. Sert vücudunun her santimi benimkine sıkıca bastırılana kadar yaklaştı. Boştaki elini kalçama yerleştirdi ve başını eğerek dudaklarını boğazımın kenarında gezdirdi.

"Direniyormuş gibi yap," diye mırıldandı, biraz eğildi ve kalçalarını öne doğru salladı. Sert çıkıntısı leğen kemiğime sürtündü, benim olduğum yere değil

ihtiyacı vardı. Bir bacağıma uyluğunun dışından geçirip kalçasının üzerinden geçirdim. Dizimi yakaladı ve kalçalarını tekrar öne doğru salladı.

"Hayır, lütfen," dedim boğuk bir sesle ve boynumdaki ateşli eti emerken inledim. Dudakları çeneme kadar süzüldü ve ağzımın dışında son buldu. Tekrar dönerek deri kaplı amıma süründü.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "İyi bir oyuncu değilsin."

Hafifçe hareket etti, dudakları tam benimkilerin önünde olacak ama değmeyecek şekilde ayarladı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Tekrar öne doğru itti, şişkinliği tam olarak sürtünyordu.

Göz kapaklarım çırpınarak kapandı. O kadar tahrik olmuşum ki kendime engel olamıyordum. Lanet olsun bana, ama bende uyandırdığı hislerden daha fazlasını istiyordum. Onun lezzetli vücudunun benimkine sürtünmesini. Daha fazla sürtünme. Daha fazla ısı. Daha fazla, *daha fazla...*

Kalçalarımı salladım. Vücudum sıkılaştı.

Boştaki elini yan tarafımdan içeri, göğsümün sert tepesine doğru götürdü. Başparmağıyla giysilerimi ovaladı ve ıslak göbeğime doğru zevk şokları gönderdi. İnledim, arzudan çılgına dönmüştüm.

"İşlerin böyle olması çok kötü," diye mırıldandı, dudaklarını benimkinin dışında gezdirdi, bileklerimi sıkıca tuttu, sikini içime sürttü. "Seni öyle bir sikmek isterdim ki merhamet dilerdin."

"Evet." Diğer bacağıma da yukarı çekip ona doladım. Kalçalarım çılgınca ona doğru sarsıldı.

Elini gömleğimin altına soktu ve bağcığını yırttı. Kumaş yırtıldı. Göğsümün altından aşağı doğru çekildi. Sert eliyle etimi okşadı.

İçimdeki hayvanın dışarı çıkmasından mı yoksa içimde zonklayan bu korkunç acıyı dindirmek için duyduğum çaresizlikten mi bilmiyorum ama tam anlamıyla pisliğe battım.

"Becer beni, Nyfain," diye yalvardım. "O sert horozla muhtaç amımı yok et."

Hırladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Dünya döndü ve sonra tamamen yok oldu. Şu anda sorunlarımız ve şu anki hapisanem umurumda bile değildi. Bu yarın için bir angarya idi. Şu anda tek ihtiyacım olan o koca yarağın içimdeki stresi ve endişeyi söküp atmasıydı. Hayatımdan bir kaçışa ihtiyacım vardı ve onun koca sikinin enerjisi bunu sağlayacaktı.

Parmaklarının arasında meme ucumu büktü. Acının ısırığı nefesimi kesmişti, ama bir anda tatlı, tatlı bir zevke dönüştü ve ellerimi gevetmek için mücadele ettim, böylece onun mükemmel vücudunu hissedebilecektim.

"Islak amımı sikkene ihtiyacım var Nyfain," dedim boğuk bir sesle. "İçimde sana ihtiyacım var."

"*Becer beni*," dedi, acı sözcüklerini kamçılayarak. "ok seksisin amına koyayım." Bana baskın, morartıcı bir öpücük verdi. Ağızımı bir iniltiyle açtım,

ve aceleyle doldurdu, dili içinden geçti. Oh, kutsal tanrıça, tadı çok güzeldi. Sıvı duman ve taze bahar sabahları gibi. Avin heyecanı gibi.

Ellerinin üzerimde olduğu ve bedeninin benimkini ağaca hapsettiği hissine kapılıp kalçalarımı çılgınca pompaladım. Elini dizimin arkasına doladı ve vücudunu daha yakına itti. Aleti bana sertçe sürtünüyordu, kıyafetlerimiz araya giriyordu. Bu tüketen acı beni çaresiz bıraktı.

"Direniyor olman gerekiyordu," dedi dudaklarıma karşı, nefesi artık hızlı geliyordu.

"Hayır!" Dönerken seslendim, yaklaşmak için çabaladım. "Dur!"

Beni tekrar öptü, düzensiz ve çaresiz, sonra bana daha sert itti ve ağızımın içinde hırladı. Dili kalçalarıyla aynı anda hareket ediyordu.

"Daha önce ryanda ne görüyordun?" diye sordu, bacaklarımı itip pantolonuma uzanırken. "İblis sana erotik bir rüya grdrd. Ne hakkında rüya görüyordun?" Dğmeyi çekti ve fermuarı aşağı itti. Çaresizlik içinde bacaklarımı açtım.

"Bırak ellerimi," diye yalvardım. "Sikine ulaşmak istiyorum."

"Rüyanda ne görüyordun?" diye ısrar etti.

Pantolonumun bir tarafını diğerinden önce aşağı itti ve tek eliyle idare etti.

Ellerimi kurtarmak için mücadele ettim. "Bırak da sikine ulaşayım. O koca aleti boğazıma kadar sokmanı, sonra beni ters çevirip amımın derinliklerine sokmanı istiyorum."

"Ne kadar istesem de seni becermeyeceğim Finley. Seni mahvetmeyeceğim."

Sanki anlamam için bana yalvarıyor gibiydi.

"Yapabileceğim en iyi şey seni memnun etmek," dedi. Elini pantolonumun içine ve kalçalarımın arasına soktu.

Parmakları külotumun çizgisinde gezinirken ağzım açık kaldı. Bir parmağını içeri daldırdığında dünya durdu. Açlık ürpertisi etime yayıldı. "Evet," diye fısıldadım, bacaklarımı onun için açtım. "Yani..." Elimi kaldırdım.

ses. "Hayır, lütfen, hayır. Henüz değil. *Ya da asla.*"

Bir parmağım kaygan kıvrımlarım boyunca yavaşça ilerlerken gözlerim dalgalandı.

"Kahretsin, çok ıslaksın," diye homurdandı. Islaklığımı klitorisime sürmeden önce parmağını içine daldırdı. "Seni benim için boşaltacağım prenses."

Amıma dönüp iki parmağını soktuğunda hareketlerim küçük zevk sarsıntılarına dönüştü.

"Seni öyle bir boşaltacağım ki benim adımdan başka bir isim düşünemeyeceksin."

Beni öptü, dilini içime soktu. Beni sert ve hızlı bir şekilde parmaklamaya başlarken başparmağı klitorisime masaj yaptı.

İnledim, onunla birlikte döndüm, duyularım aşırı yüklendi.

"Bana rüyada ne gördüğünü söyle," diye emretti, gücü içimde kabarıyordu. Sert, çıplak meme ucum göğsüne sürtündü. Parmakları amıma girip çıkıyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyordu.

"Sen," diye itiraf ettim bir zevk çılgılığıyla, bedenim inanılmaz bir şekilde sarılmıştı. Parmakları ıslaklığıma çarptı. "Beni becerdiğini hayal ediyordum. Beni becermeni istiyorum. Çok kötü. Çok sert."

Hırladı ve tüm kolu şimdi lezzetli bir sertlikle hareket ediyordu. Bacaklarımı açtım ve pantolonumun izin verdiği ölçüde ona erişim sağlayarak eğildim. Başparmağıyla masaj yaptı. Tam sınırdaydım, sadece... yaklaşık...

"Aman Tanrım, bu da ne böyle?" dedi bir ses.

Nyfain'in hayvanı agresif bir şekilde kabardı, bu his sanki bir ipin orta yerimi çekmesi gibiydi. Hayvanım da yukarı doğru itmeye çalışırken ateş zaten ısınmış olan bedenimi ıslattı. Başımı belaya sokmasın diye onu zorla aşağı indirdim ve Nyfain elini pantolonumdan çekti. Beni ağaçtan uzaklaştırdı ve sahiplenici bir tavırla yanına çekti.

Acı dolu bir çılgılık attım ve rol yapmıyordum.

"T

sk, tsk, Nyfain," diye mırıldandı iblis, merdivenlerin dibinde gördüğümüz adamla aynıydı. Bizi dışarı kadar takip etmişti.

"Aşk ilgilerini dizginlemen gerektiğinde, bu pek iyi vakit geçirmiyorlar. Ya da belki de seks yaparak onun gözüne girebileceğini düşünüyorsun? Bu çok şeytani bir davranış."

Bir kez daha iğneleyici bir yanıt verdim. Ama dürüst olmak gerekirse, ben orgazma doğru ilerlerken içimden çıkan seslerin iyi vakit geçirmediğimi mi gösterdiğini düşünüyordu? Kadınları hiç boşaltamaz mıydı?

Bunun yerine, Nyfain'e bir genç kız gibi sarıldım, belirsizlik ve korku ifadesi vermeye çalıştım. Muhtemelen ekşi bir koku almış gibi görünüyordum. Ve bu iblisin pis kokusu etrafta dolarken, çok da uzakta değildi.

"Ne istiyorsun?" Nyfain sordu.

"Yok bir şey," diye cevap verdi iblis sırtarak. "Sadece hanımefendinin başka bir tat isteyip istemediğini görmek için dışarı çıkıyordum. Mesela benim gibi. Herhangi bir kısıtlamaya gerek kalmadan ona iyi vakit geçirtebilirim."

Nyfain'in vücudu gerildi ve parmakları agresif bir şekilde etime bastırdı. Döndü ve pantolonumu yukarı çekerek yavaşça bağladı ve gömleğimin açıkta kalan göğüslerimi örtmesini sağladı. Bakışları bir an yüzümde gezindi ve kolunu bedenime dolamadan önce saçlarımı yanağımdan uzaklaştırdı.

"Benden başka kimseye dokunmuyor," diye hırladı ve beni ağacın etrafından dolaştırıp kaleye doğru yönlendirdi.

"Şimdilik," dedi iblis ipek gibi.

Bağlarım hala yamuktu ve şişmiş amım onun lezzetli sert muamelesinden dolayı zonkluyordu, sendeliyor ve yamuk yürüyordum. Göbeğim çarpıyor, imkânsız boyutlara ulaşıyor ve sonra istekli bırakılıyordu. Onun öpücüğünü hatırlayarak karıncalanan dudaklarımı yaladım. Tanrıçaya şaplak at, başladığında iyi vakit geçiriyordu.

"Seninle ne işim var benim?" diye homurdandı usulca -kendisine öyle geliyordu- çiftin hâlâ cama yaslanmış olduğu arka girişe doğru ilerledi.

"Hayatımla tehlikeli bir oyun oynuyormuşum gibi görünüyor," diye karşılık verdim, içinde bulunduğum durum beni her zamankinden biraz daha tuzlu yapıyordu.

Kapıyı öne doğru çarptı. Çift yerde bir yığın uzvun içine uçtu. Adamın gözleri kapüşonlu ve alev alev yanıyordu, kadının kiler ise tahrikten sıırıslam olmuştu. İçime bir arzu seli daha doldu ve beynimi birkaç dakika öncesine, o kurnaz parmaklar amımın derinliklerindeyken o ağaca sıkışıp kaldığım ana geri gönderdi.

Tanrıça bana güç verdi, daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını. Bedenim beynimle aynı sayfada değildi. Nyfain söz konusu olduğunda mantık tamamen yok olmuştu. Gidip uyumam gerekiyordu, tercihen iyi bir kendini sevme seansından sonra.

Çiftler koridoru dolduruyordu ve bakışlarım aralarında geziniyordu. Yüzü bir kadının kalçalarının arasında olan bir adam. Bir köşede birlikte kıvranan iki kadın. Beş erkeğin ortasında, tanrıçanın ona verdiği tüm delikleri ve aradaki farkı kapatmak için iki elini kullanan başka bir kadın. Belli ki çoklu görevlerde mükemmeldi. Bankta üç adam, bir adam eğilmiş emerken üçüncüsü onu arkadan alıyordu.

"Lanet olsun," diye inleyerek Nyfain'e doğru sendeledim.

Bana baktı, etrafına bakındı ve sonra beni kollarının arasına aldı. Görünüşe göre tüm bunları görmezden geliyordu. Etrafımızdaki onca seks onu ürkütmemişti. Bunu anlayamıyordum bile, çünkü aniden ahlaksız bir karmaşa içindeydim. Tekrar.

"Hadi başladığımız işi bitirelim," diye mırıldandım ve dilimi kulağının kabuğunda gezdirdim.

"Sabah bunun için kendinden nefret edeceksin."

"Muhtemelen." Dudaklarımı boynunda gezdirdim, nefis ılık kokusundan, teninin sıcaklığından ve beni saran gücünden zevk aldım. "Daha azı için kendimden nefret ettim."

"Bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Birbirimizden etkilenmiyoruz prenses. Bu bizim hayvanlarımız. Onların yapmadığı yerde mantığa kulak vermeliyiz."

"Emin misin? İblis ortaya çıkana kadar senin hayvanını hissetmedim." Dudaklarımı çenesine değdirdim ve ağzının köşesini hafifçe öptüm.

Beni kaldırıp omzuna atmadan önce irkilerek uzaklaştı. "Ben her zaman hayvanımla bağlantıda kalırım. Bunu yapmak zorundayım, yoksa onu kaybedebilirim. Seni becermek için duyduğu çaresizlik içinden sızıyor. Kafana girmesine izin verme."

Sözlerinin içi boştu, sanki bunlara inanmak için kendini zorluyordu.

Beni kabaca kulenin kapısının önüne bıraktı ve anahtarı kilide soktu. Daha önceki iblis ortadan kaldırılmıştı. Diğer iblislerin bizi aramaya karar vermesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ettim.

"Her zaman genç kız gibi davranmayacağım, biliyorsun," dedim meydan okurcasına, içimde kalan arzuyu bir kenara iterek.

"Güzel. Bu sana göre değil. Ama şu anda önemli. Kaçınılmaz olanı geciktirecek."

"Kaçınılmaz olan ne?"

"İblis kral geliyor ve düşman yaklaşıyor. Sonuna kadar cesaretinize ihtiyacınız olacak."

Tüylerim diken diken oldu. Göğsümü kavrayan ani belirsizliğin içinden nefes aldım.

"Elle dövüşmeyi daha iyi öğrenmem gerek," dedim. "Hançerle aram iyidir ve adamların sana söyleyeceklerinin aksine, köyümdeki en iyi avcı benim. Yay ve mızrakta da iyiyimdir. Ama yumruklarım o kadar iyi değil. Ayrıca, daha fazla güç kullanabilirim."

"Beni bıçakladığında o bıçakla gayet iyiydin." "Sanırım o benim hayvanımdı. Bunu yaptığımı gerçekten hatırlamıyorum."

"Çok güçlüsün. Hayvanını biraz daha kondisyonlayabilirsin." Anahtarı çevirdi.

"Ve eğer beni her gece bu lanetli kuleye kilitleyecekseniz, kütüphaneye erişmem gerekiyor."

Kapıyı iterek açtı ve beni içeri itti.

"Ve eğer beni hırpalamayı bırakmazsan," dedim odada dururken, "pişman olacaksın."

Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Bu bir meydan okuma mı prenses?"

Sert sesi ve gözlerinde parıldadığını görebildiğim heyecan beni gerçekten açıklayamayacağım şekilde ateşledi. Korku ve tahrik baş döndürücü bir karışım yaratmıştı.

Verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden ona arkamı döndüm ve gitmesini bekledim.

"Gömleğinizi çıkarın, ben de bağlamanızı çıkarmanıza yardım edeyim. Leydinizin hizmetçisi şu anda... meşgul olacaktır."

Sıkıntıyla inledim ve gömleğimi çıkardım. Yüzüm kızarmıştı ve utancımın, savunmasızlığımın kanıtını görmemesi için hareketsiz kalmaya özen gösterdim. Varlığı arkamda ilerledi ve sıcak nefesi açıkta kalan etimin üzerinde yikanırken yumuşak bir çekiştirme orta yerimi çekti.

Parmak uçları omuzlarımda hafifçe gezinirken, "Daha önce gelemedin," diye gürledi.

"Sanırım işkence aletlerinizden biri daha."

Dokunuşu bağcığımın tokalarına kadar indi. Sıkıştı ve sonra açılarak göğsümden aşağı düştü. Hâlâ bağlı olan göğsüm diğeriyle birlikte aşağıya doğru zıpladı. Uzaklaşmadı. Aramızdaki elektrik tenimin üzerinden akıyordu.

Gözlerimi kapattım ve ellerinin tekrar omuzlarıma dokunup yumuşakça yoğurduğunu hissettim.

"Gerginsin," diye fısıldadı.

Ellerimin geriye doğru süzülüp bacaklarına çarpmasına engel olamadım. Kalçalarını kavradım, o çapayı arzuluyordum. Onunla ilgili bir şey beni topraklanmış hissettiriyordu. Beni içine sürüklediği onca pisliğe rağmen, varlığı, kokusu, sahipleniciliği, hiç de öyle olmayan bir krallıkta kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Son zamanlarda çok stresliyim," diye mırıldandım.

"Bu akşam erken saatlerde ailenizi kontrol ettim. Kaybınız için üzgünler ama iyiler. Köyünüz şu anda güvende."

İçimde sert ve rahatsız edici bir şey çözüldü. Rahat bir nefes aldım. "Onlarla konuştun mu?"

"Hayır. Onları bir sürüngen gibi izledim. Elimden geldiğince çabuk onları avlayacağım. Eskiden yaptığın görevin bu olduğunu biliyorum."

Ellerimi biraz yukarı kaldırdım, kendimi durdurdum ve tekrar aşağı indirdim.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Dokunuşunu kollarımın dış kısımlarında gezdirdi. Ellerini çekti ve sonra kollarımın altından belime uzandı. Pürüzlü avuç içleri tenimde gezinerek karnımın üzerinden yukarı doğru süzüldü. Ellerimi tekrar uyluklarına doğru ilerlettiğimde göğüslerimin alt kısımlarına çarptılar. Başparmaklarıyla yumuşak tenimde santim santim geziniyor, belki de onu durdurup durdurmayaçağımı merak ediyordu.

Yapmalıydım, tanrıça nasıl yapmalıydım, ama vücudum kavurucu derecede sıcaktı ve dokunuşunun elektrik hissi üzerimden ve içimden aktı, sanki yıldırım çarpıp enerjisiyle beni yuttu.

Başparmağı göğsümün ortasından geçti. İçimden bir zevk sarsıntısı geçti.

"Rüyada sana ne yapıyordum?" diye sordu, her bir meme ucumu parmaklarının arasına alıp hafifçe çimdikleyerek.

"Bacaklarımın arasında seni görerek uyandım." Ellerimi daha yukarı kaldırabilmek için dirseklerimi bükerek inledim. Üst baldırlarını okşadım, güçlerinden zevk aldım.

"Sonra ne olacak?" Sağ göğsümü avuçladı ve diğer elini karnımdan aşağı indirdi.

Uzandım, şimdi üst uyluklarına masaj yapıyordum. İçe doğru çalışıyordum. "Sonra amımı yalamak için eğildin."

Aşağı uzandı ve pantolonumun düğmesini açtı. "Seni kıyafetlerimin içinde görmek beni tahrik ediyor," dedi boğuk bir sesle. "Seni onlardan soyduğumda daha çok tahrik oluyorum."

Ayaklarıma düşene kadar kalçalarımın altına itti.

"Bu dantelli küçük külotları seviyorum." Hızlı bir çekişle onları üzerimden yırttı. "Sanırım bende kalacaklar."

Önünde çıplak durdum. Avuçlarımdan birini sert çıkıntısının üzerine kaydardım.

Anlamadım. O beni istedi, ben istemedim. Beni reddetti, sonra üzerime geldi. Bana büyük bir tutkuyla dokundu ve sonra soğudu. Bu akıl almaz bir şeydi ve berbat bir nedenden dolayı beni heyecanlandırmıştı. Beklenmedikliği hoşuma gidiyordu. Sürekli tepki verme ve uyum sağlama ihtiyacı hoşuma gidiyordu. İstedğim zaman çekip gidebileceğimi ve onun da bu konuyu zorlamayacağını biliyordum. Eğer istersem (ve hayvanımı kontrol altında tutarsam) mesafeme saygı duyacağını biliyordum. Ama şu anda? Meydan okumak için buradaydım.

Ya da belki sadece sonunda sikilmek istiyordum. Adam en yüksek mertebeden bir amcık yalayıcıydı.

"Bacaklarını biraz aç," diye emretti, gücü içten içe kabarıyordu.

Be

n. İnledim ve öyle yaptım, pantolonunun içine sıkışmış sert sikini okşadım.

Bir elini tekrar göğsüme, diğerini de daha aşağıya kaydırды.

Kalçalarımın arasında. Orta parmağı kaygan ıslaklığımda gezindi. "Aynen öyle prenses, benim için güzelce ıslan." Bir noktayı emdi boynuma, sertçe. Parmağı klitorisimin üzerinde tembел daireler çizirken bir acı ısırığı hızla zevkle karıştı. "Rüyanda başka ne yaptım?"

"Beni parmakladın, tıpkı ağaca karşı yaptığın gibi."

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye nefes aldım.

Bir parmağını içime sokup klitorisime karşı daha fazla ıslaklık çekerken inledim. Vuruşlarının hızı arttı ve boynumu ısırdı. Acı ve zevk, sıcaklık ve kıvılcımlar beni içten dışa doğru yaktı.

Beni o kadar hızlı ileri itti ki sendeledim, kendimi dik tutmak için yatağın kenarına tutundum. Ellerinden birini sırtımın ortasına dayadı ve diğeriyle aşağı uzanıp iki parmağını ıslak derinliklerime soktu. İtmeye başladı. Vücudum kükreyerek canlandı, neredeyse ağaç olayından sonra kaldığı yerden devam ediyordu.

"Seni tatmam gerek." Arkamda dizlerinin üzerine çöktü, kıcıımı tokatladı ve sağlıklı bir şekilde kavradı. Beni öne doğru itti ve merkezimi yalarken beni genişçe açtı. Titriyordum, adını inliyordum. O rüyadan çok daha iyi hissettiriyordu. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden çok daha iyiydi.

Popomu ona doğru ittim ve o da kıvrımlarımı emdi. Dili klitorisimle oynadı, ta ki onu da emene kadar, emişi titreştirdi. Patlamalar halinde inledim, döndüm. Elini kık yanağımın üzerine kaydırды ve başparmağını arasına soktu. Pedi hafifçe büzülmüş deliğimin üzerinde gezdirdi ve garip bir heyecan beni yakaladı. Yine de daha ileri gitmedi. Ayağa kalktı ve beni çevirdi, sonra yatağa doğru itti.

Saçları dağınıktı ve bakışlarını çıplak bedenimde gezdirirken gözleri kapalıydı. Dizlerimin düşmesine izin verdim ve parmaklarımı aralarına sokarak ıslaklığımı okşadım.

Pantolonunu çözüp o koca sikini serbest bırakacağını sandım ama elimi savurup hevesle eğilmeden önce kendini düzeltti. Parmaklarını içime soktu ve klitorisimi emdi. Boşta kalan eliyle

Uzandı ve göğsümü ovdu, hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde meme ucumla oynadı. Daireler, halkalar ve küçük çimdikler. Ağzının verdiği zevki arttırdı. Beni kendimden geçirdi.

Eline doğru eğildim, kalçalarımı ağzına doğru salladım. İşim bitene kadar onu tutmak için saçlarını sert bir şekilde kavradım.

Hırladı ve daha sert, daha hızlı çalıştı. Bedenim eridi ve sonra yıpranmaya başladı. Zevk beni doldurdu, odayı ve diğer her şeyi engelledi. Her şey sıkıştı ve sonra kırıldım, kalın, baş döndürücü bir ham his patlamasıyla geldim.

Ellerini yanlarımdan aşağı kaydırды ama yukarı itmedi. Amıma kondurduğu öpücükler yumuşadı. Diliyle okşayarak beni hoş bir ürpertiye boğdu. Biraz eğildi, dizlerimi yukarı itti ve daha da aşağıya, o yasak deliğin üzerine doğru yaladı. Gıdıklanma beni kıvrandırdı ve beni oraya götürmesinin acı verip vermeyeceğini ya da zevkli olup olmayacağını merak ettim. Ne tür sapkınlıklarım olabileceğini merak ettim. Böyle bir yerde bunu yapmamak imkânsızdı.

Acaba hep aynı türden düşüncelere sahipti de bunları keşfetmesine hiç izin vermemiş miydi?

Bacaklarımı itti ve ayağa kalkarak kolunun tersiyle ağzını sildi. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı bu bile seksiydi.

"Biraz uyu," diye bağırdı dönmeden önce. "Ve sabah pişman olduğunda bana mızımızlanma."

Bununla birlikte, kapıyı itti ve arkasından çekerek kapattı. Anahtar döndü.

Hızlı kişilik değişimine hafifçe güldüm. Adam açıkça uyarılmışlığıyla savaşıyordu. Benden hoşlanmıyor olabilirdi ama açıkça beni becermek istiyordu. Sadece hayvanlarımız değildi, yoksa neden külotumu almıştı? Aynı gemideydik. Ve bu orgazmdan aldığım inanılmaz keyfi mahvetmek istemediğim için, bununla yarınlılgilenecektim.

Hayvanımı ön plana çektim, alanı paylaştık. Uyuşuk bir şekilde geriniyormuş gibi bir his verdi ve ben de yatağın başına doğru süründüm.

Kahretsin, bu erkek çok alfa, hayvanım mırıldandı. Hakimiyetini göstermesine bayılıyorum. Çok fazla gücü var. Yavrularımız için iyi bir koruma olacak.

Eyvah. Böyle bir şey olmayacak. Kendimi yorganın içine soktum ve aydınlık geceye baktım. Yakında ay kaybolacaktı ve ben

mum yakma konusunda daha iyi olmalıyız. Aslında bize dokunmasına izin vermemeliyiz. Eğlenceli, kabul ediyorum, ama muhtemelen bizim için kötü bitecek.

Muhtemelen. Canavarından edindiğim izlenime göre adam lanetten önceki eylemleri için büyük bir suçluluk duyuyor. Kendini bu yarı hayata kefaret olarak teslim etmiş. Görevine bağlı ama başkalarını da bu sefalete sürüklemek istemiyor. Canavarının, adamı kurtarman için sana ihtiyacı var. Adamın kendini kurtarması gerektiğini ima ettim. Bu pek iyi gitmedi.

Tüm bunları ne zaman konuştunuz? Tüm bunlar hakkında nasıl konuştunuz?

Biz konuşmadık. İletişim kurmanın pek çok yolu vardır; konuşmak bunlardan sadece biridir. Öğrenmen gerek.

Gözlerimi devirmiştım. Daha yer değiştirmemiştım bile. Hayvanımı sadece bir gündür hissediyor ve tanıyordum. Şekil değiştiren olmak hakkında nasıl bir şey bilebilirdim ki?

Yine de bıraktım. Çok uykum vardı.

Adamı kurtar.

Bu benim uzmanlık alanım değildi. Ve yapsam bile, hastalıktan ölenlere yardım edemezdım.

Hayır, önce insanları kurtarmanın bir yolunu bulmalıyđım. Hayvanımla aynı fikirdeydim-Nyfain'in kendini kurtarması gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım, son derece rahatlamıştım. Tanrı yardımcım olsun, kendimi gerçekten iyi hissediyordum.

Zihnim ağaç olayına geri döndü. Genelde insanların kontrolümü elimden almasına izin vermezdim. Eski sevgilimle, ellerimin bağlanmasını hiç istememiştım. Savunmasızlığım konusunda ona güvenmemiştim.

Ama daha önce Nyfain ile... Ona tamamen güvenmiştim. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Yine de korkmak yerine, inanılmaz derecede tahrik olmuşum. Ona hiç düşünmeden güvenmiştim.

Broody McFuckery gibi davrandığında hâlâ karşı çıkıyordum ama beni koruyabileceğine inanıyordum. Bunu istediğine inanıyordum. Hatta iblislerle birlikte bana karşı sahiplenici davranması hoşuma bile gidiyordu.

Beni etkilemeye başlamıştı. Lanet olsun. Everlass'a yardım etmesine izin vermemeliydim. Derimin altına kurt düşürmüştü ve şimdi de iltihaplanmaya başlıyordu. Bu iyi bir şey olamazdı.

Adamı kurtarın. Krallığı kurtarın.

Erkekler neden bu kadar kırılabilir? Gözlerim kapanırken düşündüm.

Çünkü bize içeri dalıp lanet olası günü kurtarmak için yer açıyor, hayvanım da katıldı.

Haklıydı.

OceanofPDF.com

"S Canlı ol, sevgilim. Yapacak çok şey var."

Hadriel ertesi sabah beni normalden daha erken karşıladı, aynı garip uşak kıyafetini giymişti ama biraz yağlanmıştı bıyıklarının sıvamıştı. Bu yeniydi. Onu işaret ettim. "Neden?"

"Ah evet." Hafifçe dokundu. "Saçma, değil mi? Dünkü kıl payı kurtuluştan sonra, kötü bir şekilde öne çıkma çabalarımı artırsam iyi olur diye düşündüm. Bu akşamki partide bunu giymeyi ve iblislerin beni aptal yerine koymasına izin vermeyi planlıyorum. Bunu yapmaya bayılırlar. Onların ellerinde acı çekmemek için ödediğimiz bedel bu."

"Ama onların elinde acı çekiyorsun."

"Evet, ama sonsuza kadar değil, anlıyor musun? Oh..." Boynumdaki izleri fark edince durakladı. "Seni... ısırdı mı?"

Yüzüm ısındı. Dün gecenin etkilerini bu sabah banyodan sonra aynada görmüştüm. "Evet. Görünüşe göre morluk yeterli değilmiş."

"Az önce seni boynundan mı ısırdı, yoksa... belki omzundan da?"

"Neden?" Diğer elimle omzumu kapattım. "Bunu o yapmadı. boğazımı sıkmak gibi değildi. Bu... farklı bir şeydi."

"Cinsel, evet, tabii ki. Ama aynı zamanda ısırdı mı- İşte, bir bakayım." Gömleğimin boynunu biraz çekerek omzumla boynumun birleştiği yere baktı.

Ellerine vurdum.

Hadriel ısrar edince Leala, "Sadece boyun," dedi.

"Ah. Şey. Bu çok garip." Bana bir gülümseme verdi. "Ezik bir sapkınlık, değil mi?"

Her neyse. Yemek yedin mi?"

"Banyosundan önce ona bir tepsi getirdim," dedi Leala, dönüp ellerini kavuşturarak. Bileklerinde kızgın kırmızı yaralar vardı. Dün gece kesinlikle çok meşgul olmuştu.

"Merak ettim... bilirsiniz..." Parmağımı kasıklarımın etrafında dolaştırdım. "Salon. Kadın sakalı için. Ama belki iblis kısmı için değil. Belki sadece biraz düzeltebilirim? Sadece... temizlik ve... bir şeylere... ulaşma kolaylığı için." Yüzümü buruşturdum ve yüzüm alev alev yandı.

Leala gülümsemesini gizlemek için yüzünü eğdi.

Hadriel başını eğdi ve dilini gıdıkladı. "Ah, çok tatlısın, değil mi?"

En son ne zaman etrafımızda utangaç biri oldu, Leala?" "Uzun zamandır," diye cevap verdi kız ağırbaşlı bir tavırla.

Yüzümün ısınmaya devam etmesini engellemek için gözlerimi devirdim.

"Pekâlâ." Hadriel omzumu sıktı. "Bunu kesinlikle araştıracağız. Ama şimdilik yapmamız gereken bir sürü başka şey var. Önce terzilerle tanışmamız gerekiyor." Beni dışarı çıkardı. "Seni uyarıyorum. İçlerinden biri çok tatlı. Çok profesyonel. Diğeri ise tam bir bok çuvalı. Bu berbat herife katlanmak çok zor. Ama yaptığı işte inanılmaz ve bu yüzden ona katlanmak zorundayız. Ona zarar vermemeye çalışın."



T

İki saat sonra, orta yaşlı bir terzinin dağınık çalışma odasında duruyordum. Etrafımda bir kumaş kaosu dönüyordu, direklerden sarkıyor, masalardan aşağı kayıyor, rüzgarda uçuşuyordu

Serin havayı içeri alan iki açık pencerenin yanında. Üzerine tünediğim kaidenin dibinde, yerde bir iğne yastığı duruyordu. Bej zemine karşı parlak kırmızı renkte olan bu iğne yastığı, açıklayamadığım nedenlerden dolayı bakışlarımı üzerine çekiyordu. İğneler garip açılarla dışarı çıkmış, başlarındaki küçük boncukların her biri farklı renkteydi. Dikişçi ara sıra ayağıyla itiyor ya da tekmeliyordu, orada olduğundan bile habersizdi. Bu odadaki diğer her şey gibi bir kenara bırakılmış ve unutulmuştu, gerektiğinde kullanılıyor ya da hiç kullanılmıyordu. Bu kalenin etrafında kümelenen köyler için bir metafor gibiydi. Ya da belki de bütün krallığımızın.

Burası ölçüm trenindeki ikinci durağımdı. Bundan önce, üçüncü kattaki çok temiz ve düzenli bir çalışma odasıydım.

Yasak Ahşap. O odada her bir kumaş parçası özenle katlanmış ve yerine yerleştirilmişti. Her yüksüğün bir evi vardı. Her ölçü dikkatlice ölçülmüş ve derhal kaydedilmişti. Hızlı ve verimli olmuştu ve bu ikinci ziyaretin bir anlamı olduğunu düşünmemiştim. Ama görünüşe göre terzi, hoş bir mizaca ve rahat bir gülümsemeye sahip tombul ve yaşlı bir kadın, sıkıcı iş kıyafetlerinde mükemmeldi ve eksantrik terzi modaya uygun kıyafetler dikeyordu. Leala ve Hadriel her ikisine de ihtiyacım olduğunu düşündüler, ancak modaya uygun kıyafetleri nerede giyeceğimi düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geceleri iblislerin etrafında geçit töreni yapmamın imkanı yoktu. Bu ihtiyacım olmayan bir sürü dramdı.

Terzi beni saatlerdir ölçüyormuş gibi görünüyordu. Durup durup aynı ölçümleri iki ya da daha fazla kez yaptı. Görünüşe göre, çalışırken çeşitli giysileri hayal ediyordu ve her giysinin kendi ölçü setine ihtiyacı vardı. Hâlâ hayatta olmasına şaşmamalı.

Bir noktada Hadriel onun için ölçülerimi yazmayı teklif etti. İşte o zaman kişiliğinin tüm ağırlığını hissettim.

"Bu benim sürecim, seni ekşi suratlı pislik. Beni rahat bırak!" Pek sevilmemesinin bir nedeni vardı, bu açıktı.

Hadriel'in kendi kendine kıkırdaması üzerine, dikişçinin suratına bir yumruk atma zahmetine girmedim.

"Bu akşam everlass'ı kurutmam gerekecek," dedim zihnimi dolaştırırken. "Birinin Nyfain'e hatırlatması gerek."

Terzi Cecil irkilerek nefesini içine çekti. "Senin gibi aşağılık bir cadaloz, efendisine kendi adıyla hitap etmeye nasıl cüret eder? Onun en değerli eşyalarıyla hiç uğraşmamalısın!"

"Bana bir daha cadaloz dersin fasulye torbanı yumruklarım," diye cevap verdim.

Yavaşça başını kaldırıp bana baktı, bakışlarımı karşıladı ve aynı yavaşlıkla tekrar aşağıya baktı. Mesaj iletildi, mesaj açıkça alındı. İtiraz etmeyi bıraktı.

Sonra: "Yeni bir ilham geldi!" diye bağırdı. "Yeniden başlamalıyım. Her şeyi yanlış yapıyordum!"

Neyse ki ikinci seferde daha hızlı çalıştı ama yine de oradan çıkmamız bir saat daha sürdü.

Dışarı çıkarken Hadriel, "Onu hiç bu kadar hızlı çalışırken görmemişim," dedi. Bir sonraki işim bana yeniden düzenleyebileceğim bir bahçe bulmaktı. "I

Yani, başlangıçta kesinlikle çok zaman kaybetti ama siz onu tehdit ettikten sonra gerçekten yolunu bulmuş gibi görünüyordu."

"Ve şimdi onu acele ettirmek için ne gerektiğini biliyoruz," dedim.

"Ölçümler için geri dönmek zorunda kalmamalısınız. Bir kez yönünü bulduğunda, genellikle bir şeyler üretmeye başlar. Bazen o yönün ona gelmesi sonsuza kadar sürer. Peki, tamam, aklındaki bahçe nerede?"

Onu bulmak için, ne yazık ki yanmış ve kahverengiye dönmüş, bakımını yapacak bir ekipten yoksun dış arazide dolaşmam gerekti. Bahçe ekibine sormayı düşündüm ama onlara ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. Eğer bir dirgen kullanabiliyorlarsa, muhtemelen uzun süre dayanamamışlardı.

Kule odamı gördüm ve o tarafa yöneldim. "Hemen şurada."

Ama öyle değildi. Önümüzde sarmaşıklarla kaplı tuğla bir duvar yükseliyordu.

"Hayır, bunu seçemezsin." Kalenin duvarıyla karşılaştığımda Hadriel başını salladı.

Diğer tarafa döndüm ve aynı şeyi buldum. Yukarıya bir bakış doğru yerde olduğumu doğruladı. Aşağıya baktığım için bahçenin duvarla çevrili olduğunu fark etmemiştim. Aşırı otların arasında gizlenmiş olmalıydı, bu da aşırı otların olduğu anlamına geliyordu.

"Gördün mü?" Hadriel dedi ki. "İçeri girmenin bir yolu yok. Sen ne yapıyorsun?"

Duvarın dikenli sarmaşıklardan arınmış bir kısmını buldum ve parmaklarımı kenarına dolayarak atladım. Kendimi yukarı çektim ve bacağımı üzerinden attım, kontrolden çıkmış bir böğürtlen çalısının dikenlerinden baldırıma saplanan bir ısırık acısıyla ödüllendirildim. Dişlerimin arasından hava emerek kendimi toparladım ve bitki örtüsüyle yüzleşerek oturdum.

"Vay anasını, burası çok kötü durumda." Kulenin penceresine baktım, aşağıya bakarak yerleşim planına dair hafızama erişiyordum. "Eğer düşersem, Hadriel... birine söyle."

"Oraya çıkmamalısın. O bahçeye girmek yasak!"

"Nyfain herhangi bir bahçenin yasak olduğundan bahsetmedi." "Bu bahsedilmesi gereken bir şey değil!"

Bu onu daha çekici hale getirdi.

Dengemi bulmak için bir an durdum ve tuğla duvarın tepesine doğru yürüdüm. Sol tarafımda bir gül yığını ve dikenli bir çalılık vardı.

sarmaşıklar vardı. Bu sarmaşıkların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hepsini kesmeyi planlıyordum.

"Bahçe aletlerine ihtiyacım olacak Hadriel," diye seslendim. İnanılmaz derecede endişeli bir şekilde neredeyse zıplayarak yanıma geldi. Bu bahçe muhtemelen bir zamanlar kraliyet ailesine aitti, onların özel alanlarıydı. Bunu tarih kitaplarında okumuştum. Ama tahmin edin ne oldu? Kraliyet ailesinin hepsi ölmüştü ve kral da berbattı. Yönetimi devraldığım için hiç de kötü hissetmezdim.

Kale duvarına yakın taraftaki devasa bitki örtüsü uzun ve kırılğan yabani otlara dönüştü. Ot ya da bir çeşit ürün yetiştirmek için kullanılmış olması gereken sıraların içine ve üstüne doluşmuşlardı. Toprağın nasıl olduğunu merak ettim. Döndüm ve kendimi aşağı indirdim.

"Geri dön," diye seslendi Hadriel. "Cidden, dışarı çık. Bu berbat bir fikir."

"Burası sadece bir bahçe Hadriel."

"Burası kraliçenin bahçesi!" diye cevap verdi. "Kraliçenin kendi bahçesi."

"O zaman muhtemelen burayı eski ihtişamına kavuşturmamı isterdi." Alanın içinde dolaştım, yabani ot ya da başka türlü tanımlayabildiğim bitkilerin envanterini çıkardım. Tanımadığım herhangi bir şey için kütüphaneyi kontrol etmem gerekecekti.

"Kral bunu yasakladı. Everlass dışında kimsenin toprakların herhangi bir kısmına dokunmasını yasakladı. Bunun kraliçenin görevi olduğunu, toprakların yönetiminin kraliçeye ait olduğunu ve kraliçe olmadan toprakların da olamayacağını söyledi."

"Verdiği korkunç kararlarla hepimizi nasıl bir duruma soktuğuna bir bakın. Ayrıca, o öldü Hadriel. Onun kraliyet kararnameleri ya da her neyse artık hiçbir şey ifade etmiyor."

Eğildim ve ellerimi toprağın içine soktum. Bir şey parmağımı sıyırdı ve yüzümü buruşturarak parmağımı çıkarıp baktım. Bir damla kan aktı ve gülümsedim. Kanı toprağa geri verdim.

"Görüyor musun?" Hâlâ duvarın diğer tarafında olmasına rağmen parmağımı kaldırdım. "İlk kanı o akıttı. Beni seçti. Şimdi ona vermem gereken tek şey ter ve gözyaşı, sonra her şey hazır olacak."

"Ne zamandan beri bir savaşçı gibi konuşuyorsun? Onlar bitki, Finley. Hemen çık oradan!"

"Hayır." Alanı ölçüp biçmeye devam ettim, kafamda ilk olarak ne yapmam gerektiğini ve bunu başarmak için hangi araçlara ihtiyacım olduğunu hesapladım. Yardım edebilecek kimse var mı diye merak ettim.

"Tamam, ama beni dinle Finley." Hadriel'in sesi duvara dayanmış gibi çıkıyordu. "Kral o yasayı çıkardı çünkü prensin ejderha kanından bir soylu kadınla evlenmesini ve onu kraliçe yapmasını istiyordu. Ya da en azından bekleyen bir kraliçe."

"Ve istediğini elde edemeyince iblislerle bir anlaşma yaptı ve işte buradayız. Biliyorum."

Konuşmaya devam ediyordu ama ben pek dinlemiyordum. Arazinin geri kalanına açılan bir kapı olmamasına rağmen, kule odamdan fark etmediğim hoş bir veranda vardı. Kalenin yan tarafındaki bir çift büyük cam kapıya açılıyordu. Ötesinde karanlık bekliyordu.

Kraliyet ailesi orada yaşamış.

Hayretler içinde verandaya çıktım.

"Hayır, ama... Kral, kraliçenin ölümünden prensi sorumlu tuttu. Prens aşk için evlenmeye çalışınca kraliçenin kalbi kırılmış ve ölmüş. Söylenen buydu. Cenaze töreni prensi ve iblisleri geri getirdi ve kral onu buraya hapsetti."

Kraliçenin kendisi de bu kapılardan geçip bu avluya çıkmıştı. Artık çürümeye yüz tutmuş bu ahşap sandalyeleri kendisinin ya da bahçıvanının el emeğini seyretmek için kullanırdı. Belki de güzel günlerde burada kahvaltı eder ya da öğle yemeği yer, güzelliğin tadını çıkarırdı. Belki de kral delirmeden önce birbirlerini seviyor ve bunu burada kutluyorlardı.

Hayır, muhtemelen değil. Kraliyet aşkı bulamadı.

Belki de seksi bir bahçıvanı düşünerek kendini biraz sevmişti.

Gözlerimi parıltıdan koruyarak cama yaklaştım.

"O ve prens arasında çok sıkı bir bağ vardı," diye seslendi Hadriel, ben odaya bakmaya çalışırken sesi mesafeliydi.

Çocukken kraliyet sarayında olduğumu hayal ederek oynadığım onca oyuna rağmen, bunun gerçekten olacağına hiç inanmamıştım. Ve şimdi, dünya boka sardıktan sonra, burada kraliçenin özel avlusunda duruyordum. Bu aklımı başımdan alıyordu.

Camdan bir şey göremiyordum ama merak içimde bir delik açıyordu. Kapıları denedim, kilitli olacaklarını düşündüm. Diğer tarafı kontrol etmek için kalenin içinden geçmenin yolunu bulabilir miyim? Nyfain'in bir iskelet anahtarı vardı-eğer birini baştan çıkarmak için bir neden varsa...

Kolu çektim. Hiçbir şey olmadı. Bir itme de aynı sonucu verdi. Uzaklaşırken elimi sürükledim ve cam kapaktan ayrıldı.

Diğer tarafa.

Donup kaldım. Sürgülü cam. Hiç böyle bir şey görmemiştim! Ama bu kapılar kadar büyük tek bir cam bölme de görmemiştim. Para mucizeler yarattı.

Biraz daha açtım.

"Finley?" Hadriel seslendi. "Finley, düştün mü? Neler oluyor?" "İyiyim," diye seslendim, biraz sessiz, kapıyı çekerek açtım.

"Oraya burnunu sokma. Efendi olanlar için kendini suçluyor ve o bahçe onun sevdiği bir şeyin kalıntıları. Rahatsız edilmesini istemeyecektir."

Ötesindeki karanlık boşluğa doğru ilerlerken sözleri etrafımda akıyordu ve onu duyabiliyor olmama rağmen *dinlemiyordum*.

Kapının yanındaki küçük masanın etrafına iki kumaş sandalye ve bir kanepe yerleştirilmişti. Muhtemelen çay içmek için bir yer. Parlak yüzeyde tek bir toz zerresi bile yoktu, sanki bu oda hâlâ rutin olarak temizleniyordu. Zemin, neredeyse tüm evimi kaplayacak büyüklükte devasa bir halıyla sıvanmıştı. Sağ tarafımda parşömenlerden arındırılmış küçük bir masa, diğer tarafta da büyük bir ayna duruyordu. Diğer mobilyalar da yerlerini almıştı ama ben odadaki en tuhaf şeye doğru süründüm. Gerçek zeminden bir şekilde -belli ki sihirli bir şekilde- bir gül ağacı çıkmıştı! Sanki zemin toprakmış gibi. Yapraklarının kahverengileri ve sarıları arasındaki farklar ve ölümler kırılma şekli dışında neredeyse sahte görünüyordu. Dallarını kırıldand, gülleri koyu kahverengiydi ve birkaçı dışında solmuştu. Berbat bir durumdaydı.

Nedense beni etkiledi. Kollarımı sıvayıp onu yeniden hayata döndürmek istedim. Ama ahşap zeminde büyümesinin yanı sıra tekinsiz bir şey vardı, bu yüzden bir tür sihirli hatırlama büyüsünü ya da başka bir şeyi bozmamak için onu yalnız bıraktım.

Bunun yerine, doymuş tonlardan ve cesur dekorasyon seçimlerinden kesinlikle keyif alarak ilerlemeye devam ettim. Duvara dekoratif bir kılıç ve kalkan bile asmıştı. Tam gönlüme göre bir kadın.

Açık bir kapı, içinde bir yatak bulunan bir odaya ve banyo odası gibi görünen başka bir küçük odaya açılıyordu. Yatak uzaktaki duvara yaslanmıştı, altın ve fildişiyle süslenmiş kocaman, kanopili bir şeydi. Buradaki gardırobun da tozu alınmıştı, her şey temiz ve yerli yerindeydi.

Böyle bir şıklık içinde, böyle odalarda yaşadığınızı hayal edin. Benim yetiştirilme tarzım ve sosyal statümdeki biri için inanılır gibi değildi ama

kesinlikle hayatımın rüyasını görüyor olacaktım. Hayali seyircilerim, her sözüme asılan bir grup hayali hizmetçiye ve hayran bekleyen hanımlara dönüşmek üzereydi. Bu kız için artık soytarı düşünceleri yok.

Dışarı çıkarken, metal bir çınlama duydum. Kilitteki bir anahtar gibi!

Kalbim hızlandı ve cam kapıya doğru acele ettim. Daha fazla uzaklaşmadan kapı açıldı. Nyfain kapı aralığını doldurdu ve beni hemen gördü. O altın bakışları şüphe ve öfkeyle doluydu.

Hadriel'in söylediği her şey sonunda kök saldı.

Cenaze töreni prensi geri getirdi ve iblislerle kral onu buraya hapsetti.

O ve prens arasında çok sıkı bir bağ vardı.

Usta kendini suçluyor...

"Oh, kutsal tanrıça, asla olmaz. Prens sensin," dedim aceleyle nefesimi bırakırken, içimde o kadar çok duygu savaşıyordu ki hiçbirleriyle ne yapacağımı bilmiyordum. Heyecan, keder, inançsızlık... Nereye ineceğimi bilmiyordum.

Bu duygusal fırtınanın diğer tarafında, bunun tamamen mantıklı olduğu bilgisi yer alıyordu. *Elbette* o prensti. Deli kral oğlunu burada tutmak için hepimizi lanetlemişti. İblis kral onu lanetle kilitlediği için öldüremedi. Yine de. Nyfain aynı şekilde iyileşmiyordu, bu yüzden başka birinin ya da bir şeyin onu öldürmesi daha kolay olurdu. Ama bu henüz gerçekleşmedi. Yani iblisler onu kırmaya çalışıyordu.

Bunu nasıl kaçırmış olabilirim?

Prens.

Siktiğimin prensi!

Neden adını bilmiyordum? Ama bilmiyordum. Kraliçenin adını bile bilmiyordum. Tüm bunlar hafızamdaki çatlaklardan düşmüştü. Konuyla ilgisi yoktu. Yine de, benim bir ahmak olduğumu düşünmüş olmalı. Cahil, alçakgönüllü bir halktan biri.

Elimin tersini yüzümde gezdirdim.

Hatıralar beynimin içine itildi. Safir gökyüzünü yaran o görkemli ejderha. Parıldayan altın pullar, tereyağı sarısı güneşi yakalayıp fırlatıyor.

"Ama senin ejderhan donuk siyah, altın rengi değil-"

Bana doğru koştı. Dönüp bir çıkışa doğru koşmalıydım ya da belki cenin pozisyonunda kıvrılmalıydım ya da en azından bıçağımı çıkarıp onu bıçaklamaya çalışmalıydım ama olduğum yerde donup kalmakla meşguldüm. Geçmiş ile şimdi ve burada savaşıyordu. Onunla ilgili gökyüzündeki anılarım, önümdeki bu yaralı adamla savaşıyordu. Çocukken onunla ilgili hayaller kurardım. En iyi arkadaş olmak isterdim. Sonra büyüdüm ve hepimiz onun öldüğüne inansak da yatağına girmenin hayalini kurdum. Bir erkek olarak neye benzediğini bilmiyordum ama umurumda da değildi. O kükreme. O ejderha. Gökyüzündeki o zahmetsiz süzülüğü. Krallığın gururu olmuştu. Vahşi ve güçlü. Tahtı ele geçirecek ve hepimizi yüceltecekti - köyümdeki yaşlılar böyle söylemişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırladı, gül ağacının yanında durarak. "Babamın yıkılmış krallığına mı bakıyorsun?"

Bitkiye kaşlarımı çattım. "Sanırım benzetmelerinde biraz aşırıya kaçıyorsun..."

Alaycı bir şekilde güldü ve sert bir bakışla beni yerime mıhladı. "Doğru, en az onlar kadar cahilsin. Hayvanınız, şekil değiştirenler, ejderha sarayı hakkında hiçbir fikriniz yok..."

Acı omurgamı diken diken etti. Başarısız topraklarında sinsice dolaşan bir canavar olarak bile köyümüze dikkat etmemiştı. Biz onun için bir hiçtik. Artık ben de bir hiçtim.

Ama daha bitirmemişti. Elini gül ağacının üzerinde gezdirdi. "Annemin en sevdiği bitki gül ağacıydı. Kendisini temsil ettiğini düşünürdü. Vahşi doğada gelişmesine izin verildiğinde vahşi ve güzeldi, kokusu tatlıydı ama keskin bir ısırtığı vardı. Sonra buraya getirildi ve kral ona bir gül ağacına davrandığı gibi davrandı. Budanmış. Şekillendirildi. Yetiştirildi. Kalbi vahşiydi, hatta şiddetliydi ama bunu ifade edemiyordu."

Parmaklarını cama vurdu. Bakışlarında şiddet vardı. Birden emin olamayarak bir adım geri attım.

"Babam bana onun öldürülmesindeki rolümü hatırlatmak istedi," dedi ve sözlerini çarpıtan acıyı duyabiliyordum. "Bu gül ağacı iblisler tarafından büyülendi ve yere gömüldü. Krallığa bağlı. Her yıl biraz daha solduğunu ve öldüğünü görüyorum. Sonunda hepimiz onunla birlikte öleceğiz. Bu geçişi olabildiğince kolaylaştırmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Belki seni buraya getirmenin yardımı olur diye düşündüm. Köyünüzün everlass'lı bir şey için kullandığını biliyordum ve ölüm hızınız diğerlerine göre daha yavaştı. Dalında hala çiçek açmış güller var. Sadece bir tanesi

makul derecede sağlıklı görünüyor. Uzaktan izliyordum. Sadece nasıl idare ettiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ne?" Ağzımdan kaçırđım. "Ama sen dedin ki-"

"Yalan söyledim. İyi bir adam olmadığımı sana daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor?" Avını ölçüp biçen bir avcı gibi yavaşça bana doğru yaklaştı. "Kokun beynime kazındı. Kraliyet Ormanı'na koştüğün o ilk gece, yetişkin bir ejderhadan daha cesur olan genç, cesur şey, onu hafızama işledim. Benden kaçmadın Finley. Gitmene izin verdim. Öldürmek için çok gençtin. Üzerinde everlass kokusu aldım ve onunla ne yaptığını bilmek istedim. Sen gittikten sonra tarlayı ziyaret ettim ve yolunun kokusunu aldım. Gittiğin yerde budama yaptığını fark ettim. Her bitkiden sadece bir yaprak koparmış, bitkileri sağlıklı tutmak için acele etmemiştin. Çalmaya gelmiş olsan da o tarlaya gözün gibi bakıyordun."

Her seferinde yavaş bir adım atarak yaklaştı, büyük omuzları sallanıyordu, cüssesi benimkini gölgede bırakıyordu. Varlığı heybetliydi.

Yutkundum. "Herkes böyle hasat yapmayı bilir."

Başını iki yana salladı. "Olmadığını biliyorsun. Özellikle de cesur, küçük, kaç yaşında, on dört mü? On beş mi?"

"On dört," diye fısıldadım.

"Evet. İlk vardiya mümkün olmadan önce. Hayvanının kokusunu almadım ya da seni kovalarken hissetmedim. Ormanı çevreleyen büyü o anda geçemeyeceğim kadar güçlüydü ama buna gerek yoktu. Seni daha fazla araştıramadan ormana geri döndün. Benim haberim olmadan asla girmedin ama seni asla yakalayamadım. O huş ağacını büyületene kadar olmazdı. Sen sinsi küçük bir şeysin."

"Ben sadece ailemi hayatta tutmaya çalışıyordum."

Önümde durdu. "En son bıçağını bıraktığında seni hissettim. Hayvanını hissettim. Bizi çağırıyordu. Şüphelenmişim ama ancak o zaman içinde ne olduğunu anladım. Gücünü." Yaklaştı, tüm alanı kapladı. Beni içine hapsetti. "Söyle bana, hayvanın ilk uyandığında ne hissettin?"

"Heyecanlı.

Korkmuş." "Ve?"

Bir elini yüzümün her iki yanına koydu. Sıcaklığı tenime işledi ve beni sıvı hale getirdi. Bedenimin yüzde ellisi kalp atışı gibiydi.

"Tahrik oldum," diye fısıldadım.

Onun gücü içime aktı, hayvanım tarafından yakalandı ve Hadriell'i kurtarmak için yaptığımız gibi onu geri beslemeden önce bir anlığına tutuldu. O kas gücüydü; ben ise incelik. Birlikte birini kelimenin tam anlamıyla ölümün kıyısından çekip almıştık. Ama bu kez, aramızdaki bağla birlikte şiddetli bir uyarılma da gelmişti.

Nefes nefese kalmıştım, göğüslerim her nefeste bir yükselip bir alçalıyordu. Bakışları çıplak bedenimi okşar gibi önümde gezindi. Hayvanım içime ateş pompaladı. Aramızdaki güç erimiş hale geldi.

Çaresiz, acı dolu bir inilti dudaklarımı araladı. Sanki elinde değilmiş gibi, neredeyse fark edilmeyecek şekilde biraz eğildi. Sanki arzusuna karşı mücadele ediyordu. Aramızdaki hava gerildi ve oda yok oldu. Tek bildiğim o, ben ve onun vücudunun benimkini doldurması için duyduğum bitmek bilmeyen susuzluktu. Kaslarının beni yatağa itmesi ve sikiğinin dünyayı doldurması.

Nefes aldı, beni içine çekti. "Tanrıça beni yere serdi Finley, seni öyle bir sikmek istiyorum ki adını unutacaksın. O tatlı amcığa sahip olmak ve seni zevkle yok etmek istiyorum."

Yeterince hava alamıyor gibiydim. Kalçalarımın arasından ıslaklık fışkırıyordu. "Ama bunu yaparsam," diye devam etti, "bu senin sonun olur.

"Ama bunu yaparsam" diye devam etti.

nedenini açıkladı. Ben paylaşmam. Ne geçmiş hayatımda, ne de şimdi. Seni aldığımda, başka kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Hayatını kaybedeceksin. Bana."

Sözleri tenimde gezinerek beni ürpertti. Gözleri beni hipnotize etti ve büyük bir parçam söylediği gibi yapmasını istedi. Sözünü yerine getirmesini ve beni arzusuyla damgalamasını istiyordum.

Ama cidden, aklımı mı kaçırmıştım? Tamamen delirmiş miydim?

O lanet bir prensti. Ben ne olacaktım, onun yan parçası mı? Çünkü hiçbir şekilde bu hikâyenin kahramanı değildim. Hiçbir yerden gelen bir hiçtim. Onun yıkımı için bir yemdim. Bekarlığına bir son. Peki ya teslim olursam? Dünyanın en büyük engeline takılırdım.

Beni buraya hapsedtiğinden bahsetmiyorum bile. Bana birçok kez yalan söyledi. Beni buraya getirdi ve tehlikeye atmaya zorladı. Ben ve başka kimse. Diğerleri gibi benimle ormanda buluşabilirdi. Beni buna sürüklemesi için hiçbir sebep yoktu. Şimdi kafamı ve geleceğimi karıştırıyordu. *Hayatımla*.

Beni etkilemesine izin verdiğim için aptalın tekiydim. Buraya nasıl geldiğimi unutmama izin verdiğim için.

Ondan uzak durmamı istedi. Ben de öyle yaptım. Bir evim vardı ve oradaki iblisler beni umursamıyordu. Diğer muhbirlerine yaptığı gibi benimle de Yasak Orman'da buluşabilir, iksirin tarifini alabilir ve hayatına devam edebilirdi. İblisler beni istemiyordu. *Onu* istiyorlardı.

Adam kendini kurtarabilirdi. Yapacak başka işlerim vardı.

Aklımın son kırıntısıyla kollarının altından sıyrılıp kapıya doğru fırladım. Umarım kalenin bu bölgesi labirent değildir ve beni kovalarsa yolumu bulabilirdim.

OceanofPDF.com

"**B** lanet olası zenciler!" Hadriel nihayet benimle kulede buluştuğunda haykırdı. Döndüğümde Leala buradaydı, birkaç külot katlayıp dolaba yerleştiriyordu. Bu dantelli iç çamaşırlarını katlamasını izlemek garipti. Onu çabucak kovaladım ve anahtarı geride bırakmaya zorladım.

"Koşup ona o odada olduğumu söyledin mi?" Burada giydiğim kıyafetleri bulmak için gardıroba bakarak talepte bulundum. Onun kıyafetleriyle kalmamın imkânı yoktu. Nasıl geldiysem öyle gidecektim ama bu sefer kendi özgür irademle olacaktı.

"Hayır! Sadece bana cevap vermediğin zaman onu bulmaya çalıştım. Seni öldürmek için orada her ne halt varsa içine düşmenden korktum. O zamana kadar seni çoktan bulmuştu. Kraliçenin odasına girecek kadar delirdin mi sen?"

"Evet. Pek çok şey için deliriyorum. Bu korkunç kalede bu kadar uzun süre kaldığım için. Ona karşı yumuşak bir nokta geliştirmek gibi. Daha güçlü olmamak ve kafamı onun etrafında tutmamak gibi."

"Sen ne..."

Geldiğim kıyafeti bulup çabucak üzerimi değiştirdim, sonra bıçağımı ve bulduğum küçük sırt çantasını alıp mumlarla ve yanmasını umduğum bir sopayla doldurdum. En azından koşup ailemi kontrol etmem gerektiğinde kullanabileceğim bir panik çantası hazırlama öngörüsüne erkenden sahip olmuşum. Bu, everlass tarlasına gitmeden önceydi. Onu daha iyi tanımadan önceydi.

Tanrı yardımcım olsun, inanılmaz derecede aptaldım. Kapıya doğru atıldım.

"Neredesin... Ah tanrıça, seni şeytani cadaloz, şimdi ne oluyor?"

Kapıyı çekip kapattım ve kilitledim. Kendimi biraz kötü hissediyordum ama koşup Nyfain'e nereye gittiğimi söyleme riskini göze alamazdım. Bir saat kadar sonra Nyfain everlassla ilgilenmek için beni almaya gelecekti. O zaman Hadriel'i serbest bırakabilirdi ve ben de çoktan gitmiş olurum.

"Ne yapıyorsun?" Hadriel kapıdan seslendi. "Tamam, bahçeyi al! Belli ki efendi seni daha önce bulduğunda öldürmemiş, o yüzden belki de umurunda değildir. Ben bile..."

Ben aceleyle merdivenlerden inerken sesi kayboldu. Bir sonraki sahanlıkta, önlüklü ve pembe yanaklı bir kadın gördüm. Bana hoş bir gülümseme verdi. Aptal gibi el salladım ve yoluma devam ettim. Birinci katta her şey sessizdi. İnsanlar muhtemelen hobileriyle uğraşıyor ya da o gece gerçekleşecek partiye hazırlanıyorlardı. Bu mekândaki personel en iyi ihtimalle seyrektiler. İblislerin yıllarca umursayan herkesi öldürmesinden sonra böyle olduğu açıktı.

İçimi bir öfke kapladı ama bunu görmezden geldim ve kendimi ön kapıdan dışarı attım. Burada olanlar benim sorunum değildi. Nyfain prensti; o halledebilirdi. Benim görevim iyileştirmekti, iblislerle güreşmek değil.

Hiç vakit kaybetmeden merdivenlerden inip, çoktan toprak ve yabani otlara dönüşmüş olan ön bahçeyi koşarak geçtim. Yasak Orman'a ulaşır ulaşmaz, hayvanımın yüzeye çıkmasına izin verdim.

Ne yaptın? Ağaçların arasından ilerlerken bana sordu.

Yapmak zorunda olduğum şey. Onun bir prens olduğunu biliyor muydun? O bir alfa.

Evet. Bir alfa prensi. O lanet bir prens!

Memelerini yavaşlat. Kalp krizi geçireceksin.

Bir an durdum ve gözlerimi kapattım. Bir canavarın pençesinde ve aklımı kaçırarak kadar korkmuş olsam bile, Nyfain'in o ilk gece izlediği yola dikkat etmiştim. Hadriel'i kurtarmak için yaptığımız çılgınca koşuşturmadan biraz daha fazla şey öğrenmiştim. Benim için bu kadarı yeterliydi. Bu yerde her zaman yolumu bulabilmişim.

Nereye gidiyoruz? diye sordu hayvanım.

Bir adın var mı?

Finley, biz aynı kişiyiz.

Biliyorum. Ama bir adın var mı?

Finley.

Bir an bekledim. Ne oldu?

Benim adım Finley, seni serseri biblo. Aynı lanet bedendeyiz, bu yüzden aynı lanet isme sahibiz. Nereye gidiyoruz?

Benden daha tuzlu olmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama yanıldığımı kanıtlıyorsun. Yoluma bir gölet çıkana kadar sağa saptım. Fokurduyor ve köpürüyordu; gübre, bir haftalık balık ve osuruk gibi kokuyordu. Ortasından grimsi bir buhar yükseliyordu. Eve gidiyoruz. Ben bir prensle takılacak türden biri değilim.

Ama sen kesinlikle bir alfabla takılacak türden birisin. Bunu biliyorum çünkü ben de o alfabla takılmak istiyorum ve o da bunu kabul etti.

Sosyal hiyerarşiyi anlamıyorsun.

Gerçek sıralamanın güç ve hünere dayalı olduğunu anlamıyorsunuz.

Göletin etrafından dolaşan bir patika bulana kadar doğuya doğru koştum ve oradan güneye doğru ilerledim. Çıkarken biraz daha camgöbeği yaprağı almam gerekecekti. Onları saklayacak iyi bir yerim yoktu ama idare etmek zorundalardı. Nyfain kızdıysa gidip bir keçiyi patlatabilirdi.

Bu alfanın ilgisini çekmediğini düşündüm, boyumun iki katı yükseklikteki bir uçurumun kenarında durdum. Kaya dik ve parlaktı. İpsiz tırmanmamın imkânı yoktu. Nyfain'in bu konuda çalıştığını hatırlamıyordum. Belli ki rotadan biraz sapmışım.

Uçurumun yüzü sol taraftaki ağaçların arkasına doğru eğildi ve ben de o yöne doğru ilerledim.

Sana öyle olduğunu söyledim, diye cevap verdi.

Tamam, alfanın arkasındaki adam ilgilenmiyordu. Beni uyardı. Defalarca. Ne zaman birbirimizin yanında olsak, beni defolup gitmem için uyardı.

Çünkü seni korumaya çalışıyor. Alfalar böyle yapar. Ona istediğini yapacağını söylemek sana kalmış. Ve senin istediğin de onun beynini dağıtmak. Sonra da bebekler yapıp bu krallığı yeniden doldurmak.

Büyük tanrıça, bu biraz fazla oldu.

Arazinin tekrar ne zaman düzleşeceğini merak ediyordum. Gölgeler uzamaya başlamıştı. Ağaçlar yüzünden ormanda alacakaranlık daha erken gelirdi. Şimdiye kadar biraz daha ilerlemeyi umuyordum. Belki de bir gün bekleyip daha erken başlamalıyım.

Ama en azından canavarın beni öldürmeye niyetli olmadığını biliyordum. Bu üzerimdeki baskıyı büyük ölçüde azalttı. Eğer beni kurtarırsa, kaçmak için bir şansım daha olacaktı. Olacağını biliyordum.

Bir adam seni mahvedeceğini söylediğinde, en iyisi dinlemek ve hemen siktirip gitmektir, diye düşündüm sonunda yükselişin etrafından dolaşıp tekrar yola koyulurken. *Bir saniye sürdü ama sonunda dinledim. Kendimi mahvetmek için bir sürü başka fırsatım var, onun yardımına ihtiyacım yok.*

Seni ancak sen izin verirsen mahvedebilir. Biz bundan daha güçlüyüz. Ben bundan daha güçlüyüm. Eğer zayıf hissedersen, seni güçlü yaparım. Şekil değiştirenlerin gücü budur: iki ruh birlikte çalışır. Mükemmel bir şekilde senkronize olmuş bir çiftleşmede, dört tane vardır. İblis kral bile böyle güçlü bir çifti yıkamaz.

İblis kral bütün bir krallığı yerle bir etmişti. Burayı avucunun içinde tutuyordu. Ama tartışmak istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

Dakikalar çoğalarak bir saate dönüştü. Güneş resmen gökyüzünden çekilmiş, ardında yoğun, siyah bir gece bırakmıştı. Sopayı, karanlığın içinde ilerleyen ve ardından közler saçan bir tür meşaleye dönüştürmüştüm. Duman izleri gözlerimi yakıyordu. Yılmadan hayvan yollarında koşmaya ve hareket seslerini dinlemeye devam ettim. Yaratıkların bu ormanda geceleri ne zaman ortaya çıkma eğiliminde olduklarını bilmiyordum ama onlara bulaşmak istemediğimi biliyordum. Canavar beni öldürmezdi ama alaycı dehşet kuşunun bunu deneyeceğini düşünmezdim ve yalnız da değildi. Buradan çıkmak için savaşmam gerekebilirdi. Nyfain sağ olsun, yine de yardım aldım: İki numaralı Finley beni güç ve kuvvetle dolduracak ya da işler kötüye gittiğinde kontrolü ele alacaktı.

Nyfain'den uzaklaştığımıza göre oyunun adı her zaman iletişimi sürdürmek olacak, diye düşündüm yolda bir çatal görerek. Devasa bir ağaç, ötesindeki tarlaya doğru nöbet tutuyordu. Kendime engel olamayarak hızla o tarafa doğru koştum. Everlass, aşırı büyümüş ve vahşi.

Yani Nyfain hepsiyle ilgilenmedi. Muhtemelen ilgilenemezdi de. O zaman neden kaleye yakın olanları seçtiği anlaşılıyordu -görevi buydu sanırım- ama neden köyümüze yakın, neredeyse krallığının sınırında olana hiç dikkat etmemişti?

"Benden habersiz hiç içeri girmedin ama seni asla yakalayamadım," demişti.

Bu yüzden mi o alanı bakımlı tutuyordu? Bunu bana yardım etmek için mi yapmıştı?

Birden nefes almak zorlaştı.

Eve doğru döndüm ve hayvanım bana enerji akıttı. Neredeyse neden kendi enerji ve güç depolarına sahip olduğunu soracaktım ama havamda değildim. Onunla ilgili, benimle ilgili, muhtemelen dönüşüm geçirene kadar hiçbir anlam ifade etmeyecek pek çok şey vardı. Şimdilik, sadece yardımı alıp yoluma devam edecektim.

Zayıf, parıldayan ışıklardan oluşan bir örtü siyah tepeyi kaplıyordu; önemli olan tek yıldız, yolumu bulmak için sık sık kullandığım Güney Işığı'ydı. Şimdi de onu kullandım, köklere ve sarmaşıklara ulaşmaktan kaçınırken olabildiğince hızlı hareket ettim.

Bir hırıltı dikkatimi çekti, sola doğru uzaklaştı. Korku kanıma karıştı. Bu

Nyfain'in sesi değildi. Yasak Orman'ın yaratıkları dışarıdaydı. Beynimi zorladım. Şatodaki herhangi biri diğer şekil değiştirenlerin şekil değiştirme yeteneklerini koruduklarına dair bir şey söylemiş miydi? Eğer Nyfain dönüşebiliyorsa, o zaman muhtemelen tek kişi o değildi. Belki de orman gerçekten de tehlikeli değildi.

Hepsi. Belki de sadece atalarının topraklarını koruyan bir grup muhafızdı.

Nyfain'in terörün alaycı kuşuna saldırması dışında.

Sonra tekrar, peşimden geliyordu. Belki de kızgın bir köylüydü?

Hayır, Nyfain'in sağlam ve kaslı vücudundaki yara izlerini görmezden gelemezdim. Yıllarca süren sürekli savaştan bahsediyorlardı. Eğer ormandaki yaratıklar onun canavar formuna bunu yapabildiyse, benim şekil değiştirmeden ne şansım olabilirdi ki?

Kanıma pompalanan korkuyu bastırmak için çok fazla.

Pekâlâ millet, şimdi sessiz olacağız. Ayaklarımızı yavaşlatalım ve dikkatli adımlar atalım. Peki üzerimizdeki bu spot ışığı konusunda ne yapacağız?

Sen neden bahsediyorsun? diye sordu hayvanım. İnsan çok korktuğunda kendine has özelliklerini nasıl açıklardı?

Ağaçların arasında yankılanan bir çığlık dikkatimi çekti. Sanki her yerden ve hiçbir yerden geliyormuş gibiydi. Bir kükreme, sanki bir tür zombi kurttan geliyormuş gibi çarpık bir ulumaya dönüştü.

Hep zombilerin gerçek olmadığını duymuştum. Kamp ateşi etrafında çocukları korkutmak için uydurulmuş bir hikâye olduklarını. Ayrıca kimsenin yer değiştiremediğini ve canavarın boynunda lanet asılı kırık bir prens yerine gecenin bir yaratığı olduğunu da duymuştum. Artık akranlarıma pek güvenim kalmamıştı.

Bir kök ayakkabımı yakaladı ve kırılğan bir eğrelti otunun içine daldım. Dizlerim yeri sıyırdı ve ışığım kurumuş ot kümesinin içine yuvarlandı.

"Lanet olsun," diye ısırdım, olabildiğince hızlı kalktım ve hızla büyüyen alevlerin üzerine basmaya çalıştım. Yerde hızla ilerledi ve bir ağacı yalayarak yayıldı. Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek üzerine bastım. Gecenin yaratıklarının beni bulması için bir işaret yaratmıştım.

Koş, dedi hayvanım.

İki kere söylemene gerek yoktu.

Ben daha dönmeden alevler söndü ve sanki ahşap ateşe dayanıklıymış gibi söndü.

Büyü mü? Etrafta dolanmadan sordum.

Burası doğru yer değil.

Yok artık, ha? Benim için başka hangi inanılmaz bariz gözlemlerin var?

Eşanlamlılar sözlüğü kullanabilirsin.

Kapa çeneni, diye içimden homurdandım, şimdi etrafımda tanıdık şeyler görüyordum. Tepesi yıpranmış uzun ve ince çalı, tepesinde kel bir nokta olan söğüt... Evime çok yakındım. *Artık uzak değil.*

İnsana benzer bir çığlık kanımı dondurdu. Bir tür hırıltılı iniltiyle son buldu, benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksekti.

Zombiler gerçek olmasa iyi olur millet, yoksa hayatımın geri kalanında kâbuslar göreceğim.

Kiminle konuştuğunu düşündüğün konusunda endişelenmeye başlıyorum, hayvan düşüncem içime güç pompalıyor. Değiştirme ihtiyacı beni pençelerine almadan önce bu eşleşmenin ne kadarını ele geçirebileceğimi göreceğim. Sıkı tutun.

Neye sıkıca tutunayım?

Lanet olsun, o kalenin basitliği seni yıpratıyor.

Bu bir deyim. Sen öğrendiğin için biliyorum.

Varlığı beni iterek kenara itti ve sonra uzuvlarımı ele geçirmeye başladı. Kokunun karmaşıklığı beni aşırı yükledi, ta ki ben daha geriye çekilip onun halletmesine izin verene kadar. Hızımız dramatik bir şekilde arttı. Daha fazla kontrolü ele alarak devam etti. İyi tanımadığı bir bedenle çalışmaya çalışıyordu -kafamın karıştığını hissedebiliyordum. Tenimizdeki kaşıntıyı ve bir patlamaya dönüşmeye hazır güç pompalamasını hissettim. Saçlarım karıncalanmaya başladı ve sırtım bıçak saplanıyormuş gibi hissetti. Yine de karanlık geri çekildi.

Etrafımızda şekiller belirdi, çoğunlukla siyahlar, beyazlar ve sarılar.

Bu... yaklaştık... zorlayabildiğim kadar, diye düşündü ve mücadele ettiğini hissedebiliyordum.

Hiç vakit kaybetmeden hızlandı, dört ayak üzerinde olmayı tercih etse bile adımları hafif ve çevikti. Benim tökezleyebileceğim köklerin üzerinden atladı ve bizi ele verecek kırılğan çalılardan ya da çatırdayan dallardan kaçındı.

Elim cebime uzandı ve çakıyı çıkardı. İçimizde adrenalin patlaması yaşanırken bıçağı açtı. Bir şey geliyordu.

"Ha-ha-ha!" Yüz yıl sigara içtikten ve bataklık balçığında boğulduktan sonra bir erkeğin sesine benziyordu. "Ha-ha-ha!"

Gülmüyordu. Varlık, sanki birisini hem insan olduğuna hem de neşeli vakit geçirdiğine inandırmaya çalışıyormuş gibi bu sözleri söylüyordu.

İşte başlıyoruz.

İlerideki bir ağacın arkasından belirgin bir insan şekli çıktı. Üzerinde deliklerle dolu yıpranmış giysiler vardı ve kafa derisinin bir kısmı çürümüştü. Çıkıntılı dişler ağzını dolduruyordu ve çenesi yerinden çıkmış gibiydi.

İşte senin zombin, dedi hayvanım, yaklaşırken biraz yavaşlayarak. Keşke dört ayağım ve pençelerim olsaydı. Bu çok daha kolay olurdu. Sürmene yardım etmen gerekebilir.

Karanlık biraz bastırdı, etrafımızdaki şekiller bulanıklaştı.

Bu bir dybbuk, bahse girerim, dedim, kafamda şeytani yaratıkların görüntüleri dolaşıyordu. Güya günahkârların bedenine girmiş iblislermiş. Ben on beş yaşlarındayken bir tanesi köyümüze gelmişti. Beceriksizdi. Bununla başa çıkabilirim.

Okumuşluğunuzla dalga geçtiğim için özür dilerim. Bu onu telafi eder.

Elimde bıçakla ona doğru koştum. Yaklaştığımda bana doğru hamle yaptı ve ben de kolunun altından eğildim, artık hareket edebildiğim güç ve hız beni heyecanlandırmıştı. Onu karnından bıçakladım. Zar zor fark etti. Gerçi bunu bekliyordum. Bu yaratıklar bir insanın hissedebileceği şekilde acı hissedemezlerdi. Yine de bedenleri ölebilirdi.

Keşke hançerim yanımda olsaydı.

Bacağına bir darbe indirdim, hemen ardından böbreğine bir bıçak sapladım ve sonra iki elimi kullanarak bıçağı kafatasının tabanına sapladım. Bu onu kan kaybından ölene kadar etkisiz hale getirecekti ki bu da çabucak olacaktı.

Köpek benzeri iri bir yaratık saldırmadan önce sağ taraftan bir hırlama sesi duyuldu. Benim yarımından daha büyüktü, arkasında ivme ve kas gücü vardı. Yere düştüm, yüzükoyun yatan bedenimin üzerinden geçmesini bekledim ve yaylarım varmış gibi fırladım. Tuzlu tavrım bir yana, bu içimdeki hayvan durumuna alışabilirdim. Köpek yaratık yere indi ve hareket etmemi beklemediği için biraz tökezledi. Sırtından dalga gibi kaburgalı bir yüzgeç yükseliyordu, her kaburganın tepesinde bir sivri uç vardı. Gözleri yeşil renkte parlıyordu ve kocaman köpek dişlerinden salyalar akıyordu. Kötü yetiştirilmiş bir cehennem köpeği mi? Okuduğum kitapların hiçbirinde böyle bir şey görmemiştim.

Dört ayağa ve pençelere ihtiyacım var! diye düşündü hayvanım, hayal kırıklığı içimizde dönüp duruyordu.

Evet, ikimiz de yaptık, çünkü bu şeyi aptal bir çakıyla halledemezdik.

Bir ağacın etrafından dolandım ve alçak bir dala atladım. Ağırlığım altında inledi ama tutundu. Yaratık hırlayarak tekrar peşimden fırladı. Yüreğim kudurmuşçasına kendimi başka bir dala çektim ve hayatımızı ellerime alarak komşu ağacın kalın bir dalına atladım. Kollarımı ona doladım ama bacaklarım aşağıdaki açık alana savruldu.

Yaratık ayağa fırladı ve sallanan botumu kaptı. Onu yolumdan çektim ve kendimi yukarı kaldırarak sandığa doğru yalpaladım.

Şimdi ne olacak? diye sordu hayvanım.

Şimdi ben bunu çözerken sen de benim küçük tuhaflıklarımı anlıyormuş gibi yap.

Bununla birlikte, her zamanki iç diyaloguma başladım.

Bu üzücü bir başarı, millet. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum, diye düşündüm, bölgeyi ölçüp biçerek. Buradan uzağa giden, çoğunlukla temiz ve oldukça geniş bir patika vardı. Sık sık ormana girdiğim patika ile kesişiyor olmalıydı.

Bir baykuş uzaktan öttü, eski dostum Geveze Kathy. Ormanda başka bir şeyin dolaştığı belliydi. Bir parçam onun Nyfain olduğunu umuyordu. Çoğum ise bunun muhtemelen iblislerin bu ormanda serbest bıraktığı başka bir korkunç şey olduğunu fark etti. Buradan çıkmam gerekiyordu. Ama o köpek şey kesinlikle rüzgâr gibi koşabiliyordu. Onu yenemezdik, bu yüzden öldürmek zorundaydım.

Tam altımda bekliyordu, hâlâ ağaca nasıl tırmanılacağını öğrenmeyi düşünüyormuş gibi yukarı bakıyordu. Onu yakalamıştım.

Harika, olağanüstü bir fikri varmış gibi görünüyor. Ona bu tehlikeli hamleyi yapma pratiği kazandırmanın için teşekkürler, korkunç yaban domuzu

Mümkün.

Buna katlanmak gerçekten zor. Hayvanımın sesi acı çekmiş gibiydi.

Bu benim sürecim, dedim başka bir dalın üzerine çıkıp gövdenin etrafında dolanırken. Aşağıdaki dala doğru alçaldım. Yaratık benimle birlikte hareket etti, kemikleri ezmek için yapılmış çenesinden tükürük damlıyordu. Kaslı göğsünden alçak bir inilti yankılandı.

Kararlılıkla yaratığın üzerine tünedim, bıçağım hafifçe titreyen elimdeydi. Üzerine atlamam ve bıçağımı savunmasız bir noktaya saplamam gerekiyordu. Bunu daha önce başka hayvanlarda da yapmıştım ama bu yüzgeç işi zorlaştıracaktı. Kafasının yakınına nişan almam gerekecekti ve o ucun dişleri vardı. Yine de başka bir fikrim yoktu. Burada beklemek bir seçenek değildi. Yaratık herkesi varlığımdan haberdar ediyordu ve daha becerikli bir canavar gelirse buraya çıkıp beni yakalayabilirdi. Kaçmak da bir seçenek değildi. Eğer şimdi aşağı düşersem, yaratık yoldan çekilir ve beni parçalar.

Kahretsin, bu berbat, diye düşündüm ve yüzüm ona doğru eğilecek şekilde eğildim. Kendini hazırladı, hırıltısı giderek yükseliyordu. Bıçaklı elimi aşağı salladım. Beklerken titriyordu, her an sıçramaya hazırdı.

"Hadi, seni piç, gel ve beni al," dedim, biraz daha alçalarak.

Ayağım kaydı ve dala doğru düştüm, bacağım sarktı ve karnım yere değdi. Yaratık zıplarken ayağa kalkmak için çabaladım.

Şimdi ya da asla, millet!

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! diye cevap verdi hayvanım.

Çok geç kalmıştım. O çeneler yüzümden bir adım uzaklaşana kadar bekledim ve sonra yuvarlanarak ona doğru düştüm. Yaratık yere çarptı ama zamanında hareket edemedi. Başının üstüne yuvarlandım, iki elimle bıçağın kabzasını tuttum ve aşağı doğru ittim. Bıçağı yüzgecinin dibine, kürek kemiklerinin arasına sapladım.

Uludu ve kolumu yakalayarak kopardı. İçimde kabarcıklı bir acı hissettim ama bırakmadım. Bıçağı o şeyi benimle birlikte aşağı çekmek için kullandım. Yüzüme saldırdı, gücü azalmaya başlamıştı. Isırığı savuşturdum ve bıçağı çekerek o şeyin boğazına sapladım ve yukarı doğru ittim. Ön pençeleriyle bacaklarımı sıyırdı ve keşke Nyfain'in derilerini giyseydim diye düşündüm. Üzerime kan yağdı ama devam ettim. Bocaladı ve sonra yere düştü, gerçekten çok ağırdı.

Zor nefes alarak altından çıktım. Kolum acı içinde zonkluyordu ve bacaklarım dağlanmış gibi hissediyordu ama Hannon'un daha önce iyileştirmedığı bir şey değildi. Sadece ona ulaşmam gerekiyordu.

Hayvanımı tekrar merkeze çekerek liderliği onun almasına izin verdim. Onun gücü acıyı biraz dindirdi ve patika boyunca topallayarak koşmaya başladık. Tanıdık yerler görüldüğünde içimden rahat bir nefes aldım. Eve yaklaşmıştık.

Hızlıca yolumu değiştirdim, biraz geriye gittim ve aceleyle camgöbeği tarlasına gittim. Hannon'da son hasadımdan biraz kalmıştı ama hepsini almak istemedim. Tanrıça bu ısırlıklar ve yaralar için birazına ihtiyacım olacağını biliyordu.

Huş ağacı önümde yükseliyordu ve bu manzara karşısında gülümsedim - ta ki huş ağacının çalkalanma eğilimini hatırlayana kadar.

"Oh kahretsın-"

Artık çok geçti. Sallandı ve sallandı, dalları inledi ve yaprakları sallandı. Bu ormandaki tüm meraklı yaratıkları da çağırabilirdi.

Sırt çantama, sığdırabildiğim kadar çok cam yaprağı doldurdum. Bu malzemeden zaten rahatsız olacaklardı, bu yüzden normalden daha fazlasını sokarak onları gerçekten kızdırabilirdim.

Huş ağacının sallanmasına aldırmadan etrafından dolaşp bölgeden uzaklaştım. Bacaklarımda ve parmaklarımda ağrılar zonkluyordu ve yaralarımın kan damlıyordu. Bazı şeytani yaratıklar kanla beslenirdi ama düzenli bir vampir gibi damardan değil. Hayır, etlerini parçalamayı ve kurbanlarının vücutlarını yalamayı severlerdi. Eğer bu ormandaysalar, aslında onları çağırıyordum.

Acıya karşı dişlerimi sıkarak yoluma *devam ederken, ormanda bu kadar çok yaratığın dolaştığını hiç duymamıştım*, diye düşündüm. *Hiç bu kadar çok yaratıkla karşılaşmamıştım.*

Hayvanım hiçbir şey söylemedi, sadece kontrolün çoğunu tekrar üstlendi ve ayaklarımızı bir diğerinin önünde ilerletmeye devam etti.

Yolun yarısında garip bir koku dikkatimi çekti. Biraz misk gibi, iblis gibi, ama güçlü kükürt tonları da var. Önce sağdan geldi, sonra soldan.

Bu koku havada mı asılı duruyor yoksa? Hayvanım hızlanırken düşündüm. Benim kavrayabileceğimden çok daha fazla karmaşıklığı kataloglayacağını biliyordum.

Hayır.

Detay vermesini bekledim ama onun yerine yavaşladı.

Ne yapıyoruz biz? Ben sordum.

Etrafımızı sarmış durumdalar. Bir grup insanla konuşmadan ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Henüz hızlarını ya da çevikliklerini söyleyemem.

Yolumuza devam ettik, artık daha yavaşlık ve koku gittikçe güçleniyordu. Sağdan. Soldan. Arkadan bir koku. Sonra içlerinden biri önümdeki patikada belirdi. Günah kadar çirkindi ve tek bir bakış, kitaplarımın hiçbirinde yer almadığını anlamam için yeterliydi.

Yüzü bir insan iskeletinin parodisi gibiydi; gözler için büyük, grileşmiş oyuklar, burun için bir delik ve geniş, dudaksız bir sırtış vardı. Tel tel sarı yelesi, ön bacakları arka bacaklarından daha uzun olduğu için sırtında oluşan büyük bir kambura kadar uzanıyordu ve arkasında küçük bir kuyruk vardı. Neredeyse köpek yaratığı kadar büyüktü ama daha cılızdı. Ancak ön bacaklarının ters çevrilebilir bir başparmağı vardı. Muhtemelen yakalayabiliyordu.

Etrafımdaki ağaçların ve yeşilliklerin arasından daha fazlası çıktı ve hayvanımın uyardığı gibi beni çevreledi. Toplamda beş tane. Ben izlerken, sivri dişlerinden siyah çamur damlıyordu. Öndeki parmak uçlarını çamurun içinde gezdirdi.

Bu muhtemelen iyi bir şey değil, diye düşündüm içimden. Bu muhtemelen rakibi etkisiz hale getirmek için tasarlanmış bir kimyasaldı, zehir gibi.

Sözümü geri alıyorum. Bu kadar çok okumandan hoşlanmıyorum.

Devam edin ve görünmez izleyicilerimle konuşun. Deneme zamanlarında her zaman heyecanlı olurlar. Bu korkuya yardımcı olur.

Keşke insan partnerimizi seçebilseydik.

Derin nefesler aldım, şimdi liderlik ediyordum. Hayvanım ve ben kimin ne zaman dizginleri eline alacağı konusunda daha iyi anlaşıyor gibiydik. Yine de keşke bu anı seçseydi diye düşündüm.

Daha derin nefesler alarak kanıma çok ihtiyacım olan oksijeni gönderdim. Hayvanımın gücü bana güç ve hız veriyordu. Acıyı biraz azaltıyordu. Yine de yeterli değildi. Bu tehlikeli olacaktı.

"Konuşabiliyor musun?" Sordum, çünkü bu harika bir oyalama tekniği idi. "Beni liderinize götürün."

Öndeki dişlerini gıcırdattı ve *nack-nack-nack* diye bir ses çıkardı. Diğerinin çıkardığı "ha-ha-ha" sesinden biraz daha iyiydi ama o kadar da değil. Çenesinden aşağı çamur sızıyordu.

"Peki, tamam," dedim usulca, sınırlarını test ederek. Yavaşça ileri doğru yürüdüm. Yaratıkların düzeni hemen değişti, benimle birlikte hareket ederek beni sıkıştırmaya devam ettiler. Az önce onları çemberi daraltmaları için cesaretlendirmiştım.

Bunun için bir şey yok o zaman.

Yan taraftakine doğru koşarak hücum ettim. Şaşırtıcı bir şekilde geri çekildi ve aramızda boşluk yarattı. Eskiden önümde ve arkamda olanlar beni kuşatarak içeri daldılar. Hemen yönümü değiştirdim ve durum için çok küçük olan bıçağımı sağa doğru savurdum. Bıçak boş havada süzüldü. Yaratık hızla içeri girdi ve bana doğru hamle yaptı. Sendeleyerek geri çekildim ama dönerken bıçağımı çıkardım. Bıçak, pençelerini sırtıma geçirmeyi planlayanın kaburgalarına battı.

Kemikli omzundan tutup öne doğru çekerek, "Em bakalım, sikik herif," dedim. Dengesini kaybederek tepindi. Arkasına geçtim ve diğerlerinin yeniden şekillenmesini izleyerek herhangi bir bölgeye hızlıca üç kez sapladım.

Sence bu piçler ne kadar akıllıdır? Ben de öyle düşünmüştüm.

Belli ki sürü hayvanları ve av avlamakta çok iyiler. Ayrıca seni açıkça hafife almışlar.

Evet. Ben de öyle düşünüyordum. Balls.

Nefes nefese, ölmekte olanı kalkan olarak kullanmaya niyetlendim ama bacakları tutmadı. Yere yığıldı, ölmemişti ama benim süper kullanışlı kalkanım olmaya da istekli değildi.

Beni kafeslemek için etrafımdan dolanmaya çalıştılar ama ben geri geri giderek onları önde tuttum. Arkadan daha fazla koku aldım.

Sakın söyleme.

Hayvanım arkamızda üç tane olduğunu söyledi. İyi bir yırtıcıdırlar.

Ve ben ciddi bir ava dönüşüyordum.

Yön değiştirmeye çalıştım ama onlar da benimle birlikte yön değiştirdi. Döndüm ve koşmaya başladım ama biri ağaçların arasından atlayıp beni durdurdu. Arkamdakiler yaklaştı.

Yine de önümdekine saldırarak ilerlemeye devam ettim. Neredeyse bitmek üzereyken arkamı döndüm ve arkamda hızla yaklaştığını hissettiğim bir tanesine vurdum. Nasıl çalıştıklarını biliyordum ve tehlike hissim de buna bağlıydı, İki Numaralı Finley'den bahsetmiyorum bile. Yan taraftaki yaratıklar içeri girdi. Şimdi arkamda olana bir yumruk atmak için döndüm, ancak ilkine bir yumruk daha atmak için geri döndüm. Bir adım gerimdeydiler, bu harikaydı ama bıçağın tek bir darbesiyle yere düşmüyorlardı. Sayılarını azaltmıyordum.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu ve yaralı sağ elim artık bıçağı tutmuyordu. Sol elimle o kadar iyi değildim.

Bir kez daha onlarla yüzleştim, bir alternatif aradım. Bir yol bulmaya çalıştım. Muhtemelen bulamayacağımı biliyordum. Kaleyi o şekilde terk etmek hayatımın son hatasıydı.

OceanofPDF.com

Kendimi tekrar saldırmaya hazırlıyordum ki bir şey orta yerimden çekiştirdi, sanki biri yay kirişini koparıyormuş gibi. Güç içimde titreşti, hayvanım tarafından yakalandı ve tutuldu.

Hayatta kal, dedi. Alfa geliyor.

Heyecan, rahatlama ve umut içimde kaynıyordu. Havayı içime çektim ve kendimi dengeledim. Taze gücün nabzı acımın bir kısmını engelledi, ben de bıçağımı daha güçlü olan sağ elime aktardım. Çam ve leylak ile bir tutam hanımeli kokusu bana ulaştı, Nyfain sessizce yaklaşıyordu. Saldırganları şaşırtmayı hedefliyordu.

Sağımdaki yaratık yavaşça, temkinli bir şekilde ilerledi. Yerimde durdum. Eğer ona doğru gidersem, karşı taraftaki de bana yaklaşacaktı. Diğer tarafa gidersem, diğerleri daha da sıkılaşacaktı.

İlerlemesi yavaşladı. Sonra daha da yavaşladı. Arkamdan hızlı bir hareket hissettim ve tam önümdekini bıçaklamak için ileri atıldım. Sağ taraftaki hareketlenince döndüm. Kararmış parmak uçları son saniyede pençeye dönüşerek koluma yöneldi.

Nyfain'in devasa canavarı ağaçların arasında patladı. Kaçarken bir adama dönüştü ve parmakları havada savrulmayı bitirdiği anda bana ulaştı. Beni güçlü kollarıyla kavradı ve yaratığa sırtını göstererek döndü. Darbe indiğinde nefes alışını duydum, gerildiğini hissettim.

"Hayır, Nyfain-!"

Beni fırlattı ve yaratıkların daralan çemberinin üzerine fırlattı. Yana düştüm ve yuvarlandım, yaralarım feryat ediyordu ve vücudumun her yerinde yeni çürükler oluşuyordu. Yaratıklar o içeri girerken

canavara dönüştü. Bir başka darbe, güçlü ayağının pullarını zararsızca sıyırdı. Bir tanesinin üzerinde tepinerek onu dümdüz etti. Sonra bir başkası, tüm yaratıklar uygun bir şekilde birbirine yakındı ve onu alt etmesi kolaydı. Yine de bunu çabucak anladılar ve çevrelerini genişlettiler.

Döndü ve kuyruğuyla bir tanesine vurdu. Yaratık bir ağaç gövdesine çarptı ve yere yuvarlandı. Tekrar döndü ve arka ayağıyla tekme atıp pençelerini sonuncusunun yüzüne geçirmeden önce iki tane daha yakaladı.

Birkaç dakika içinde her şey bitmiş, tüm yaratıklar ezilmiş, ağaçlara çarpmış ya da yüzleri ve göğüslerinin yarısı kaybolmuştu.

Yere düştü ve bana doğru koşarak yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

"Finley, iyi misin? Tanrım, Finley." Sanki yalvarıyor gibiydi.

Beni yere yatırdı ve ellerini göğsümde gezdirerek en çok kanın kaynağını aradı.

"Hayır, sorun değil." Sağlam kolumu ona doğru salladım. "Sadece birkaç çizik ve ısırık. Sorun değil. Hannon beni hemen iyileştirecek-"

"Isırıkları zehirlidir. Seni almalıyız-"

Kolumu tuttuğunda irkildim. "Onlardan değildi. Yüzgeçli bir zebani şeyinden oldu. Ama onlardan biri seni tırmaladı. Ne kadar zehirli?"

"Sorun yok, benim için endişelenme." Bacaklarımdaki çizikleri görebilmek için pantolonumu yırttı.

"*Ne kadar zehirli?*" Oturmak için acımı bastırarak talep ettim.

Bana bir baktı ve sonra iki kez baktı. Bakışları bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Acele et," dedim onu iterek ve ayakta durmaya çalışarak.

Bir kolunu bacaklarımdan altından, diğerini sırtımdan geçirdikten sonra ayağa kalktı ve beni göğsüne yasladı. "Seni oraya kadar götürebileceğim kadar götüreceğim. Zehir etkisini gösterdiğinde, yolun geri kalanını kendi başınıza tamamlamanız gerekecek. Her zamanki cam ve bandajlar var-"

Hayvanımı yukarı çektim ve Nyfain'in ejderhasından aldığı güce sahip oldum. Sahip olduğum tüm korku ve aciliyetle, tüm irademle, "Beni köyüme götür, *hemen!*" dedim.

Hayvanı yüzeye doğru kükredi. Güç, ona ne yapması gerektiğini söyleyen birini geri iterek tepkisini yönlendirdi. Benim hayvanım onu karşılamak için oradaydı; demir, ateş, tuz ve inatçılık.

"Yap şunu," dedik. "*Şimdi!*"

Onunla savaşıırken kasları patladı ve sonra döndü. Kontrolün kimde olduğunu bilmiyordum, hayvanımda mı bende mi ve bu pek de umurumda değildi. Sadece güvenli bir yere gitmesine ihtiyacım vardı.

"Bırak yürüyeyim. Beni taşımana gerek yok," dedim omzuna dokunarak.

"Zorlama," diye homurdandı.

Doğru. Savaşımı seç.

"Endişelenecek başka yaratıklar var mı?" Koşmaya başladığında sordum.

"Hayır. Orman çoğunlukla temiz. Size daha erken ulaşabilirdim ama yaratıklar yolumu kesmeye devam etti, sanki size ulaşmamı kasten engelliyorlarmış gibi."

"Her zaman bu kadar çok mu olur?"

"İblis krallığından bizimkine, lanetin büyüünden güç alan bir geçit var. Dolunaydan sonraki ilk gün, gücüm düştüğünde, normalden daha fazla yarattığı içeri alıyorlar. Elbette beni öldürmeye çalışıyor. Teselli ödülü ise çirkinliğim. Çocukların taş topladığı gibi yara izi topluyorum. Ama sonunda... bunu başarmış olabilir."

"O hiçbir şeyi halledemedi. Seni düzeltebilirim. Birçok krallıkta çocukların deniz kabuğu topladığını biliyor muydunuz, çünkü bizim gibi ağaçlarla çevrili değiller. Bu güzel olmaz mıydı?"

"Doğanın nimetlerini toplamak yerine ölü deniz canlılarının evlerini mi topluyorlar?"

Birkaç kez göz kırptım. "Yine de bu evler gerçekten çok güzel. Ve deniz canlıları artık onları kullanmıyor, yani..."

"Dikkat dağıtma teknikleriniz üzerinde çalışmanız gerekiyor."

"Eğer dikkatiniz dağılmadıysa sorabilirim... ne kadar acıyor?"

"Orospu çocuğu gibi, aslında. Ama sen olsaydın acıyacağı kadar değil."

Birden tılandım, ne diyeceğimi bilemedim. Bunu neden söylediğini bilmeden. Doğru olup olmadığını bilmeden.

Tahtanın kenarında durdu. "Biraz güce ihtiyacım var."

"Tabii, evet, Saltier Finley'e sorayım..."

Daha fazla güce ihtiyacım var.

Yani teknik olarak bir soru değildi.

"Onu hâlâ bastırıyor musun?" diye sordu, içimden ona doğru bir güç dalgası akarken, benden ve hayvanımdan bir parçayı da beraberinde taşıyordu. Aramızdaki güçlü bağın hissiyle iç çektim. Zevk almak için tehlikeli bir duyguydu. Dersimi hiç öğrenemedim mi?

"Hayır, ama... güç kaynağını o idare ediyor çünkü işin mekaniğinden anlıyor gibi görünüyor, ben anlamıyorum."

Bariyerden geçti ve tekrar gerildiğini hissettim. "Seninle karşıya geçmek daha kolay."

Hızlı adımlarla devam etti, ağaçlık ve ona sırtını dayamış evler arasında yürüyordu. Dolambaçlı bir yol izlediğini fark ettim, iblislerin gezinme, uzanma ya da oral seks yapma/verme alışkanlıklarının olduğu bölgeden geçmemeye dikkat ettiği belliydi. Geçtiğimiz evler, iblislerle düzenli olarak uğraşmayan insanlara aitti ve çoğunun pencereleri karanlıktı. Bu yol aşinalık ve pratikten bahsediyordu.

"Yine yalan söylüyordun," dedim yaklaşırken, "ormana gitmemi beklemek yerine beni kontrol etmeye geldiğin konusunda."

"Yalan söylemekten çok atlamak, ama evet. On sekiz yaşına bastığından beri zaman zaman, son birkaç yıldır da daha sık ziyaret ettim."

"Nasıl bilemem? Nasıl olur da bu köyde garip bir adamın dolaştığını hiç duymadım?"

"Çünkü karanlıktı ve iblisler gelip gidiyordu. Tanımadıkları başka bir yüzü neden umursasınlar ki? Yine de görünmemeye dikkat ettim."

"Neden geldin?"

"Merak. Önce everlass'ı, sonra da köyünüzün azalan ölüm oranı muammasını merak ettim ama bağlantıyı kuracak kadar zeki değildim. Birinin yardım etmek için bir iksir geliştirmesi imkansız görünüyordu. Belki de sayınız kırmızı çizgiye kadar düşmüştür diye merak ettim."

"Ama madem buralardaydınız, nasıl oldu da hayvanım daha yeni öne çıktı?"

"Şekil değiştirenler maksimum güçlerine yirmi beş yaşında ulaşırlar. Sen yirmi üç yaşındasın, değil mi? Hâlâ geliyorsun."

"Kaç yaşındasın sen?"

Sonunda benim şeridime ulaştı, yukarı doğru ilerlerken gölgelere yapıştı. "Yirmi beş yaşında zaman benim için dondu. Röntgencilik ve geceleri yere bağlı savaşlar dışındaki tüm deneyimler durdu. Kayda değer hiçbir deneyimim, öğrenecek yeni bir şeyim ve beni canlandıracak ya da olgunlaşmama yardımcı olacak yeni bir toplumum olmadı. Balın içindeki bir sinek gibi kapana kısılmış, gelişmekte olan bir şekil değiştiren yetişkinim."

İçimde bir şeyler kıpırdandı ve dedim ki, "Kendimi aynı anda hem yaşlı hem de genç hissediyorum. Çocukluğum hızla paniğe, hastalığa ve çekişmeye dönüştü. Tehlike beni çok çabuk olgunlaşmaya zorladı. Sadece on altı yılda iki hayat yaşamış gibi hissediyorum."

"Bu çok garip, bu şekilde oldu. Köylerde zaman ilerlerken kalede zamanın durması."

Ailemin evinin kapısında durdu ve beni yavaşça yere bıraktı. Dengesi bozuldu ve tökezleyerek kapının pervazına çarptı. Elini tahtaya dayadı ve doğruldu.

"Beni bir daha göreceğini sanmıyorum Finley," dedi, gözleri yüzümü süzerken. "Sen inanılmaz bir kadınsın. Parlak bir geleceğin var. Bu lanet seni hayatta kalacağın bir hayata hazırladı." Durdu, yutkundu ve sonra ekledi, "İblis kral güzelliği sever. Onu ganimet gibi toplar. İnsanlara gelince, sarayının etrafında dolaşmalarını ve konukları için altın tepsiler dolusu yiyecek ve şarap taşımalarını sever. Bir anlaşma yap ve aileni buradan çıkar. Sadece o şiddetli kararlılığını sakla. Gücünüzü ve liderlik yeteneğinizi saklayın. Seni büyük yapan her şeyi sakla. Bu senin gücün dahilinde."

"Saçma sapan konuşmayı kes." Büyük omzunu tutup onu çevirmeden önce kapıya vurdum. Bu kez ön kolunu çerçeveye yasladı ve eğildi.

"Normalde sırtımı görmene izin vermezdim," diye mırıldandı. Biraz.

"Ne kadar zamanım var?" Kapıyı görebilmem için yeterli ışık yoktu. Açıkça yara.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Zehirlerini hiç hissetmedim. Bazı antiserumlarımız var ama onlarca yıllık. Hâlâ işe yaradığından şüpheliyim. Beni iyileştirecek bir şey yok Finley. Bırak gideyim. Lütfen, sonunda gitmeme izin ver."

Onu döndürmeden önce kapıya tekrar vurdum. Yüzüne bir tokat attım. Gözleri alev alev parladı. Güzeldi. Öfke iyiydi.

"Bunu düzelteceğim, beni duyuyor musun? Kütüphanemizde zehirler üzerine bir kitap var. Çoğunlukla ağaçlarla ilgili ama aynı zamanda bir sürü doğal zehirden de bahsediyor. İşte bu-"

Kapı açıldı, içeriden gelen ışık gözlerimi kısmama neden oldu. Hannon inanmayan gözlerle orada duruyordu.

Bir adım öne çıktım ve onun da suratına bir tokat attım. Hayalet olmadığımı anlasın diye.

"Bu adam benim hayatımı kurtarıırken yaralandı. Onun üzerinde çalışmalıyım, sonra da sen benim üzerimde çalışmalısın."

Hannon beni öne doğru çekip sıkıca sarıldı, titriyordu.

"Zamanımız yok Hannon," diye hırıldadım.

Yaralarımı hızla değerlendirmeden önce beni itti. "Ne kadar kötü?" "Ben mi? Çok kötü değil. Bekleyebilirim."

Başını salladı ve arkama baktı. Gözleri büyüdü ve ben de bakışlarını takip ettim. Nyfain'in sırtını görünce irkilerek nefesimi içime çektim. Pençe izleri simsiyahtı, etrafındaki deri yırtık ve kabarıktı ve yaradan siyah çizgiler uzanıyordu.

Bakışlarım başka bir yaraya kaydı; kürek kemiklerinden başlayıp sırtının ortasına kadar inen kaba yara izleri her iki yanından aşağı doğru uzanıyordu. Bu yaralar eskiydi, derisi neredeyse balmumuydu ve bronzlaşmış sırtından daha açık renkteydi. Bahse girerim on altı yaşındaydı. Kanatları kırıldıktan sonra oluşan yara izlerine benziyorlardı. Belli ki bana sırtını göstermek istememesinin nedeni buydu. Lanetin hayvanına yaptıklarından utanıyordu. Ona.

Kalbim daraldı. Gözlerimden yaşlar aktı. Hayvanımı çok az tanıyordum ve onun bu şekilde incinmesinden nefret ederdim. Bu, birinin iki kolumu birden kesmesi gibi bir şey olurdu.

Her seferinde bir şey. Bunu iyileştiremezdim. Zehirden dolayı ona olanları iyileştirebilirdim.

Umarım.

"Acele et," dedi Hannon, beni yolumdan itip Nyfain'e uzanarak. "Her şey yoluna girecek. Şimdi sakın ol."

Nyfain'i koridorda yürütürken Hannon'a, "Onu yatağıma yatır," dedim. Hareketleri yavaştı ve omuzları çökmüştü. "Kütüphaneye girip bunun ne tür bir zehir olduğunu anlamaya çalışmam gerek."

Dash ve Sable iri gözlerle odalarından çıkarken Nyfain, "Bir Fah Rahlen'in zehri," dedi.

"Finley!" dediler aynı anda, bana sarılmak için öne atıldılar ve bunu yaparken Nyfain'e de sarıldılar.

"İblis Kral'ın sapkınların ruhlarından ve kendi büyüünün özel bir karışımından yarattığı bir yaratık," dedi. "Zehir pek bilinmiyor."

"Sen de kimsenin everlass ile nasıl çalışılacağını bilmediğini düşünüyordun. Ve yine de..." Kapıdan öksürük sesleri gelirken onunla birlikte kapıya doğru ilerledik.

Babamın yatak odası. "Her seferinde bir şey," dedim kendime, nefes almayı hatırlayarak. "Her seferinde bir kişiye yardım et."

"Zavallı Finley," dedi Nyfain, dili sürçerek. "Dünya senin omuzlarında."

Nyfain'i yüzüstü yatırırken Hannon'a, "Kütüphaneye girmem gerekiyor," diye tekrarladım.

"Hmm, senin gibi kokuyor," diye mırıldandı Nyfain. "Bu kokuyu nerede olsa tanırım."

"Kim bu adam, Finley?" Sable sordu.

"Uzun hikâye-"

"Canavardan önce sahip olduğun ağaçlarla ilgili kitabı arıyorsun-" Hannon'un sözleri bir duygu seli içinde kesildi. Nyfain'in üzerinden gözleriyle karşılaştım. Omuz silkti. "Dışarıda konuştuğunuzu duydum. Kapıyı açmadan önce sen olduğundan emin olmak istedim. Canavarın bizim için gelebileceğinden endişeleniyorduk."

"Evet, tabii ki. Ve evet, o kitap."

Tekrar omuz silkti. "Geri almaya cesaret edemedim. Senin ortaya çıkıp bunu benim için yapacağını umuyordum."

Elimi omzuna koydum. "Tanrı seni korusun Hannon. Nerede o?"

"Bıraktığın yerde. Kapının yanındaki masada."

Belli ki kaçırmışım, baktığımdan değil.

"İşte!" Dash elinde üç kalın cilt, ağırlığın altında debelenerek odaya koştu. "Hannon, Sable ve ben araştırma yapıyorduk. Diğerleri sana yardımcı olmaz ama bunlar olabilir. Farklı krallıklar hakkında ve bir tanesi de iblis krallığı hakkında. Hannon hiç kan görmedi ve canavarın izlerini gördü, bu yüzden seni iblis krala geri götürüyor olabileceğini düşündük. Seni kurtaracaktık."

Hannon bana çaresiz bir bakış attı. "Bir şekilde yardım etmeye çalışmadan edemezdik."

"Gerçek cesaret," diye mırıldandı Nyfain yastığıma doğru.

"Evet, elbette." Hannon'a kaşlarımı çattım. "Ver şunu bana Dash. Hafızamı tazeleyeyim. Okumayalı uzun zaman oldu. Ve işte. Biraz camgöbeği yaprağım var. Gidip onları yerleştirebilir misin? Onlara ihtiyacım olacak."

Tüm yaprakları çıkardım ve iblis krallığı hakkında bilgi içeren cildi aldım, okumak için mumun yanına sokuldum. Şeytani yaratıklarla ilgili bölümü bulmam hiç zaman almadı. Birkaç yıl önce bunlarla biraz ilgilendiğimi hatırlıyordum. Yine de şüphelendiğim gibi, kitapta bu özel kötü türden bahsedilmiyordu.

"Zehir türü..." Zehirlerle ilgili bilgilerin ağaçlarla ilgili gerçeklerin arasına serpiştirildiğini bilerek ağaç kitabına göz gezdirdim. Amaç, bunun zararsız bir kitap olduğu yanılsamasını vermektir. Aslında huş ağacı hakkında bilgi edinmek için bakmıştım ama neyse.

Nyfain'in hasta yatağına dönerek başının yanına oturdum. Hannon sırtını temizlemeye çalışıyordu ve Dash'in dışarıdan yeni getirdiği çocuklar da onu izliyordu.

"Bana zehirden bahset," dedim kitabın içeriğine yeniden aşına olurken. Keşke kaçırıldığım gece bu kitabı karıştırmayı seçseydim ve gerçekten bir şeyler öğrenecek kadar uyanık kalsaydım, bir avantajım olurdu. "Hatırlayabildiğin her ayrıntı. Renkleri zaten biliyorum."

Nyfain elinden geleni yaptı ama fazla bir şey değildi. Bildiklerini sıralarken kelimeleri giderek daha da bulanıklaştı.

Hannon uzandı ve göz kapaklarını açtı. "Gözler berrak, kan çanağı değil." Elinin tersini Nyfain'in alnına koydu. "Yüksek ateş. Dash, dışarı çık ve kovadan biraz soğuk su getir. Sable, biraz bandaj getir."

Dash koridorda koştu, ayakları tüy gibi hafifti. Bu çocuktan mükemmel bir casus olurdu. Ya da hırsız.

"O ölemez," dedim ağaç-kesesi-zehir kitabının sayfalarını hızla karıştırırken, zaten hiçbir cevap bulamayacağımı biliyordum. "Hannon, o ölemez."

"Ondan hoşlanıyor musun? Onunla nerede tanıştınız? Nerelerdeydin?"

Pençe izlerine krem sürdü. Nyfain sarsıldı, gözleri hızla açıldı ve hemen beni buldu. Bir an sonra tekrar kapandılar.

"Ondan hoşlanmıyorum. Ya da en azından... Bu biraz karışık. Sadece... O ölemez.

Geleceğimiz buna bağlı."

Hannon işine geri dönmeden önce bir an beni inceledi. Dash elinde kovayla geldi ve Sable Nyfain'in başına oturdu. Bezi içine daldırdı ve nazikçe alnına uyguladı.

"Aileniz son derece becerikli prenses," diye mırıldandı Nyfain.

"Sizinle alay mı ediyor?" Sable kaşlarını çatarak bezi aldı.

"Sable, bir hastanın yanındayken onu yargılamak sana düşmez," dedi Hannon düz bir sesle. "Bunu yalnızca tanrıça yapabilir."

"Devam et ve beni yargıla, Sable," dedi Nyfain. "Kız kardeşin yargılıyor."

Zehirleri inceleyerek onları engelledim. Hiçbir şey Fah Rahlen zehrinin özelliklerine tam olarak uymuyordu, gerçi bu çok da önemli değildi.

Sürpriz. Kitapta doğal zehirler anlatılıyordu.

"O yaratıklar yaratıldı," dedim usulca. "Sable, Dash'in bunu yapmasına izin ver.

Buraya gel ve bir şeyler yazmaya hazır ol." "Elinde ne var?" Hannon sordu.

"Bu yaratıklar yaratıldı. Onlar kötülük ve çöpün bir karışımı, bilmiyorum. Zehirleri doğadan gelmiyor. Tek bir şey değil, birden fazla şeyin bir araya gelmesinden oluşuyor ve bu nedenle doğru panzehiri elde etmek için çeşitli bileşenleri karıştırmam gerekiyor." Hannon'a elimi salladım. "Mantıklı, söz veriyorum. Sadece üzerinde çalışmaya başlamam gerekiyor. Riskli... ama yanlış yaparsam zaten ölecekti."

"İşte ruh bu," diye mırıldandı Nyfain, ellerini yastığı kavramak için yukarı kaldırırken.

Sable'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Ondan hoşlanıyorum Finley," diye fısıldadı.

"Bir tek sen varsın," dedi. "Yanmıyor. Sanki sırtıma batıyormuş gibi hissediyorum. Sanki omurgamda cızırdıyor."

Başımı salladım ve işe koyuldum.



F

On beş dakika sonra, Nyfain'in inanılmaz acısıyla ilgili birkaç ayrıntıyla birlikte Sable'la dışarıdaydım. Elinde bir kâğıt vardı ve benim derme çatma ilacımın malzemelerini okumaya hazırdı.

iyileştirici iksir, ama listeye ihtiyacım yoktu. Neye ihtiyacım olduğunu *hissettim*.

Kalabalık everlass'ı aynen bıraktığım gibi buldum. Aslında onu daha önce hiç kullanmamıştım. Bir süre ona baktım.

"Ama Finley-"

"Biliyorum, Dash. Biliyorum. Sadece..."

Bunu açıklayamazdım. Bu duygunun doğruluğunu kelimelere dökemedim. Bu fikir çılgıncaydı. Riskliydi. Ama bir şey doğru hissettiriyordu.

Bu bitki çok güçlü olduğu için zehir görevi görebiliyordu. Vücuda saldırıyordu. Ama ya bu sadece savaştık kadar güçlü bir rahatsızlığı olmadığında gerçekleşiyorsa? Eti ve kanı yiyip bitiren bir zehirle dozlanmış birinin sistemine girerse ne yapardı?

Everlass'ın ana amacı iyileştirmekti. Bazen yeterli olmuyordu, bu yüzden birileri onu daha güçlü hale getirmenin bir yolunu bulmuştu. Talihsiz

Çok fazla kalabalık everlass kullanmanın ya da yeterince büyük bir işte kullanmamanın yan etkileri... ölümdü.

Bu, geldikleri kadar büyük bir işti.

"Tanrıça bana yardım et." Gözlerimi kapattım ve ellerimi bitkinin üzerinde gezdirdim. "Burada yardıma ihtiyacım var. O sizden biri. Ne kadar kullanmalıyım?"

Parmak uçlarımı yapraklarında gezdirdim. Sonra altına, gövdesine. İçime yumuşak bir his doldu. Huzurlu, neredeyse.

Nyfain'in söylediği şarkıyı hatırladım.

Vakit kaybetmeden eve koştum ve başının yanına çömeldim. Titriyordu ve ter içindeydi. Hannon suratsız görünüyordu. Bu çok kötüye işaretti.

"Nyfain." Elimi yara izleriyle kaplı çıplak omzuna koydum.

Sarsıldı. "Finley," diye nefes aldı.

"O şarkıyı söylemeni istiyorum. Everlass şarkısı, hatırladın mı? Hasat yaparken? O şarkıyı benim için söylemeni istiyorum."

Dudakları zar zor kımıldadı. Sesi önce titrek çıktı ama o güzel senfoninin içinde yükselip alçaldıkça güçlendi.

"Ne kadar kötü?" Hannon'a sordum. "Ölüme ne kadar yakın?"

Başını yavaşça salladı. Hannon tam olarak bilmiyordu ama durum hiç de iyi görünmüyordu.

"Bu zehir ne kadar agresif?" Ben sordum.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Nyfain. "Çabuk ve korkunç bir şekilde öldürmek için yapılmış."

Üzerine eğildim, tam yüzünün önüne geldim. "Korkunç ve saldırgan bir zehirle ne kadar kalabalık bir everlass bitkisinin kullanılacağını biliyor musun? Annen bundan hiç bahsetti mi?"

Dudakları yüce bir gülümsemeye dönüştü, öyle dolgun ve yumuşaktı ki. Onları hissettiğimi hatırladım. Öpücüğünün telaşını.

Sesi bir fısıltıdan çok daha fazlası olmasa da gürlüyordu. Sanki oraya bağlanmış gibi göğsümde hissedebiliyordum. "Bunu kendi başına anladın, değil mi?"

"Haklıyım o zaman." Bir nefes verdim. Sonra Sable'ı işaret ettim. "Git o şarkıyı kalabalık everlass fabrikasına söyle."

"Sen çok zeki bir kızsın Finley," diye devam etti Nyfain, elini uzatarak. Onu tuttum - dokunmak için çok sıcaktı. Ateşi yükseliyordu. "Bunca zamandır birilerinin size gizlice aile sırlarımızı verdiğinden şüpheleniyordum. Mantıksız bir düşünce ama yine de..."

Hannon, "Ateşi yüzünden sayıklamaya başladı," diye uyardı. "Eğer bir şey yapacaksanız, şimdi yapın."

"Ama işte buradayım, beni kurtaracak tedaviyi bulmanı izliyorum. Sana söylemeyecektim. Çoğunlukla ayrıntıları bilmediğim için, ama aynı zamanda annem sırrı bana aktardığı için ve ben de sadece ejderha iseler soyuma söylemeye yemin ettiğim için. İnanılır gibi değil. Ejderhalarla perilerin hayal bile edemeyeceği şeyler yapacaksın."

Elini sıktım. "Kaç yaprak?"

"Bunun için muhtemelen iki tane. Ama çok huysuz bir bitkiniz olması ihtimaline karşı bir taneyle başlayın."

Elini sıktım ve karşılık verdim, tüm alışverişimiz boyunca gözlerini bir kez bile açmadığını geç de olsa fark ettim.

Dışarıda, Sable bitkiye mükemmel bir soprano ile şarkı söylüyordu. Bunu yaparken farkında olmadan yapraklarla oynuyordu ve Nyfain'in annesinin bir zamanlar yaptığı bir şeyi yaptığı düşüncesiyle sırtıtmaktan kendimi alamadım. Keşke onun annesini tanıyabilseydim. Ya da onun insanlarını.

Bir kraliçeyi tanımanın saçmalığını başka bir zaman düşünürdüm.

"Teşekkürler." Yanına eğildim ve sonra durakladım. Ona sormamıştım önce kurutulmaları gerekip gerekmediğini. Zaten onları kurutacak zamanım da yoktu.

Daha sağlıklı olanlardan birini kopardım çünkü solan yaprakların daha da öngörülemez olduğunu biliyordum. Eğer yeterince kullanmazsam, her zaman daha fazlasını ekleyebilirdim. Çok fazla olursa küreğe uzanmam gerekirdi.

"İşte bir şey yok," dedim, herhangi bir rahatsızlık için yapabileceğim gibi everlass üzerinde çalıştım, sadece şimdi diğer bitkileri ekledim. Dışarıda, temiz havada odaklanarak çalıştım.

Dash arka kapıdan, "O kötü biri, Finley," dedi. Yaklaştığını duymamıştım. "Hannon çok az zamanın olduğunu söylüyor."

"Amcıklar," diye mırıldandım. Açık ateşin üzerinde çalışıyordum. Bu sıcak olacaktı. Bir çay bardağı aldım ve içindekileri doldurdum.

Odama döndüğümde, Nyfain ellerini yatağın kenarlarına açmış inliyordu, parmaklarının arkası yere dayanmıştı. Zehrin siyahı neredeyse sırtına kadar sürünmüş ve omuzlarında ilerliyordu. Başını bir fırın gibi hissediyordu.

"Birkaç bandaj yapıştırın; sırt üstü dönüp oturması gerekiyor." Panzehiri (umarım) masanın üzerine koydum ve Hannon'a bandajlar konusunda yardım etmek için acele ettim. Nyfain'in yaralarını kapattıktan sonra

bacaklarını yere indirdi ve sonra Hannon'ın onu nazikçe kaldırmasına yardım etmek için hayvanımın gücünü çekti.

"Ne zamandan beri bu kadar güçlüsün?" Hannon sordu.

"Çok fazla gelişme oldu. Şimdi zamanı değil. Ayrıca, kaledeki insanların hayvan kostümleri giydiğini ve- Boş ver. Şimdi kesinlikle zamanı değil."

Kolum ağrıyor ve bacaklarım yanıyordu ama acıyı görmezden geldim. Nyfain'i sırt üstü yatırdık ama oturmak için uyanmadı. Gözleri dalgalandı ve inledi.

"Tamam, her şey yoluna girecek. İşte başlıyoruz." Onu ayağa kaldırdım ve bacağımı arkasındaki yatağa doğru salladım. Yatak başlığına yaslandım ve ürkmüş Hannon'dan onu bana yaslamasına yardım etmesini istedim. Elimi uzattım ve Sable kupayı bana verdi.

"Hâlâ çok sıcak," diye mırıldandım, sonra bir saniyeliğine üfledim.

Nyfain inledi ve eli kupayı tutan koluma doğru geldi. "Hayır, hayır. Biri kolunu tutsun!"

Hannon uzandı ve onu aldı, aşağıda tuttu. Nyfain'in diğer eli yukarı geldi, arıyordu. Zar zor "Finley" dediğini duydum.

"Tamam, yeterince zaman geçti." Kulağına doğru eğildim. "Bunu içmelisin, Nyfain." Komutu, ellerini sıkmanın zihinsel eşdeğerini yapan hayvanımın gücüyle aşıladım. "İç bunu, Nyfain."

Sable yatağına oturup bakmak için eğildiğinde, "Gözleri dalgalanıyor," dedi.

Başını hafifçe kaldırdı. Hannon iki elini de yakaladığından emin olmak için eğildi. Fincanı hizalamak ve biraz eğmek için Nyfain'in yüzünün etrafına baktım.

Hannon, "Top sür," dedi. "Sable, çabuk sil."

"Bu karışımı ağzınızdan uzak tutun," dedim, hayvanımın gücü hâlâ sesimdeydi. Bütün kardeşlerim dondu kaldı. "Kusura bakmayın. Sonra açıklarım. Hadi Nyfain, daha fazlasına ihtiyacın var."

Ona iksiri azar azar yedirdim ve çoğunu içtiğinden emin oldum. Sonra bir süre bekledim.

"Çoğu panzehir az miktarda sıvıdır," dedim, bildiklerimi ve az önce okuduklarımı gözden geçirerek. "Bir şişe kadar. Ama bu tedavi konsantre değil. Ben de yeterince kullanmamış olabilirim."

Hannon, "Eğer bir işe yarama umudu varsa, mutlaka bir şeyler yapacaktır," dedi. "Yaptığın everlass iksirin babam üzerinde işe yaraması sadece saatler sürer."

"Biliyorum, biliyorum." İçimi çektim ve Nyfain'in saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Sanırım şimdi bekleyip hayatlarımızın neye dönüşeceğini göreceğiz."

OceanofPDF.com

T İki saat sonra, Sable'ın bandajlarla kaplı yatağında oturmuş, Nyfain'in kıvranışına ve çırpınışına bakıyordum. Yumrukları sıkıldı ve çözüldü. Başı bir o yana bir bu yana dönüyordu.

diğerini. İnledi, alnı ve sırtı terden sırılsıklam olmuştu.

Evden ayrıldığım andan döndüğüm ana kadar aileme tüm hikâyeyi anlatmıştım, sadece birkaç şeyi atlamıştım. Nyfain'in önemli biri olduğunu öğrenmişlerdi ama onun bir prens olduğunu bilmiyorlardı. Onun hayatta kalan ve krallığın kaderini omuzlarına yükleyen bir soylu olduğunu sanıyorlardı. Umarım onlar da benim kadar saftır. Kabuslar şatosunu bilseler de, bu kabusların doğası hakkında ayrıntıya girmediğim açıktı. Ne de olsa çocuklar oradaydı. Ama genel resmi anladılar. Hannon'un köyümüzü istila eden iblisler hakkındaki bilgisi sayesinde noktaları birleştirdiğinden emindim.

Bitirdiğimde Sable, "Ama neden acı içinde?" diye sordu.

Soru beni şaşırttı. "Çünkü annesini öldürdüğünü ve krallığını korumada başarısız olduğunu düşünüyor."

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Annesiyle ilgili o şey çok saçma. Kadınlar kırık kalplerden ölmez. Bu sadece insanların, kadınların *gerçekte* maruz kaldıkları ihmal ve kötü muameleyi gizlemek için söyledikleri bir şey. Ama annesinin kendini bir gül ağacı gibi gördüğünü söyledin. Gül ağaçları kimseye boyun eğmez. Onları kesip öldürebilirsiniz, öldürdüğünüzü düşünürsünüz ve yeni bir filiz çıkarıp ölümden geri dönerler. Gül ağaçları boğuldukları ve su ve güneş ışığı gibi sevdikleri şeylerden koparıldıkları için ölürler. Eminim babanın hatasıdır. Baba oğlunu geri getirmek için onu öldürdü ve sonra da tuzağa düşürdü. Yanıldığımı sen söyle."

Hannon, "Çok fazla gizem romanı okuyorsun," diye mırıldandı.

"Dash'in aptal resimli romanlarından daha iyi," dedi ve Dash ona bir yastık fırlattı. "*Her neyse*, hayır, babasının ona yaptıklarından bahsetmiyordum. Bu çok açık. Demek istediğim, neden vücudunun her yerinde sıyrıklar falan var? Savaşçılar hep böyle mi görünür?"

Soğuk bir bal kadar yavaş hareket eden Nyfain'i, kanepede uyuyan Sable'ı ve odada sadece o ve beni izlerken daha fazla zaman geçti. Yatakta daha fazla kıpırdanma oldu. Yine yüzüstü yatıyordu ve ben kendimi sırtından aşağıya doğru uzanan kalın girintilere bakarken buldum. Etini kesen zikzaklara.

"Yasak Orman'da gerçekten neden devriye geziyorsun?" Yumuşak bir sesle, eğilip o geniş yara izlerinden birini takip ederek söyledim. Titredi ve biraz inledi, sonra sakinleşti.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm, yara izinin altından başlayıp tekrar üstünden geçtim. Derin bir nefes aldı ve yüzünü bana doğru çevirdi, gözleri dalgalanıyordu. Nedense bu onu rahatlatıyor gibiydi.

"Çünkü hepimizi koruyorsun, değil mi? Bu senin görevin." Zehirden kaynaklanan siyah çizgilerin derisinden uzaklaşmasını inceledim. Kalabalık everlass işe yarıyordu. Eğer bu çizgiler bir buçuk saat içinde neredeyse kaybolmazsa, ona iksirden biraz daha verecektim.

Yıllar öncesini düşündüm. O zamanlar, inkübilerden daha vahşi ziyaretçilerimiz vardı. O yaratıklar kasabada terör estirmiş ve bulabildikleri herkesi öldürmüşlerdi. Yaşadığımız korku ve paniği hatırladım. Ailem, eve girerlerse diye, tehdit geçene kadar yatağın altına saklanmamızı istemişti. Kapıları kilitlemek ve panjurları kapatmak konusunda çok titizdik.

Zamanla bu tehdit azaldı. En son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum.

Şimdi bunun Nyfain sayesinde olduğunu anladım. Belli ki dik bir öğrenme eğrisinden geçmişti ve şimdi her gece ormanda devriye geziyor, vahşi yaratıkları köylere ulaşmadan öldürüyordu.

"İblis kral seninle bir oyun oynuyor, değil mi?" Dağınık saçlarını yüksek alnından düzelterek sordum. "Senin köylere girememeni ama yarattıklarının girebilmesini sağladı. En azından başlangıçta. Oyun şu ki, onlar köylere girip insanları avlamadan önce onları bulup öldürmeniz gerekiyor. Sizin insanlarınızı."

Ne yapışkan bir yılan. Hayır, İblis Kral'a yılan demek yılanlara kötülük etmektir.

"Keşke sana yardım edebilseydim." Güçlü çenesini ve sonra dolgun, biçimli dudaklarının kenarındaki yara izini takip ettim. "Keşke yer değiştirip sana yardım edebilseydim. Hayvanımın buna çok sevineceğini biliyorum."

Gözleri çırpınarak açıldı. Kukuletalı ve uykulu ama açık.

İçimi bir heyecan dalgası kapladı. Başına biraz daha yaklaştım. "Hey," diye fısıldadım, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. "Nasılsın? hissediyor musun?"

Bana en yakın elini açtı ve biraz bana doğru hareket ettirdi. Başparmağımla arkasını okşayarak aldım.

"Bir ağrı kesici everlass'ı bozar mı?" Diğer elimi başına koyup alnını hafifçe okşayarak sordum. "Bazı şeyleri çözebilirim ama gerisi deneme yanılma yöntemi. Şu anda seninle deneyip her şeyi berbat etmek istemem."

"Lütfen." Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. Normalden daha tırmalayıcıydı.

"Su, değil mi? Suya ihtiyacın var mı?" Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama eli beni sıkıca tuttu, hâlâ inanılmaz güçlüydü.

"Benimle kal," diye homurdandı.

Elini avuçladım. "Elbette yapacağım. Daha fazla seruma ihtiyacın olup olmadığını görmek için seni izliyorum. Seni bundan kurtaracağız, tamam mı? Başka bir gün savaşmak için yaşayacaksın."

"Lütfen. Konuşmaya devam edin. Hâlâ bu dünyanın bir parçası olduğumu bilmeme yardımcı oluyor. Diğer taraf beni emiyor. Teslim olmak için can atıyorum. Ama senin için, çoktan teslim olmuşum. Son on altı yıl tam bir sefaletti. Her gün bir öncekinden daha kötüydü. Çok yoruldu, Finley. Bu kâbustan çok yoruldu."

Korku kalbimi delip geçti. Elini kendi ellerimin arasında sıktım.

"Daha fazla everlass, o zaman? Şimdi daha fazlasına mı ihtiyacın var? Annene aile sırrını açıklamayacağına dair söz verdiğini biliyorum ve iyileştiğinde bu konuda kesinlikle tartışacağız, ama şu anda sana yardım etmeme yardım etmelisin, tamam mı? Bu kadar genç ölmeni istemezdi. Onun ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğünü biliyorum ama Sable bir şey söyledi ve ben de bunu düşünüyordum. Annen seni severdi. Senin mutlu olmanı isterdi. Evini özlerdi." -Söylediklerinden bu kısmı çıkarıyordum.

-"ve gittiğin için sana kızmazdı. Deli bir kocayla sevgisiz bir evlilik yaptı ve atalarının dilini konuşmasına bile izin verilmedi. Neden senin için bunu istesin ki? Yani, bak.

Bana. Ben bu köydeki diğer kadınlar gibi değilim. Vahşiyim, avlanırım, risk alırım ve eve kan revan içinde dönerim. Fırfırlı güzel elbiseler ya da kasabanın yakışıklısının benimle evlenmek isteyip istememesi umurumda değil..."

Eli benimkini sıktı ve vücudu gerildi. Yavaş bir nefes verdim ve sırtındaki çizgileri tekrar kontrol ettim. Hâlâ gerilemeye devam ediyorlardı. Belki de bunu yaparken sadece birkaç acı sarsıntısı vardı.

Konuşmaya devam ettim.

"Çocukluğumdan beri böyleyim. İnsanlar anneme Hannon'la bu kadar çok takılmama izin vermemesi gerektiğini söylerdi. Onu kötü etkilediğimi, çünkü onun nazik, kibar ve sevimli biri olduğunu söylerlerdi. Ama o bir kaya kadar inatçı olabiliyordu. Bu evi o yönetiyordu. Kimsenin beni korkutmasına izin vermezdi. Ne istersem giymeme izin verirdi. Saygılı olduğum sürece istediğimi yapmama izin verirdi. Doğru seçimleri yapmam için bana güvenirdi. Anneler böyle yapar, yol gösterirler. Güçlendirirler. Destek olurlar ve çocuklarını sevmekten asla vazgeçmezler. Asla. Bir gül ağacının oğluna vahşi ruhunu çok göreceğinden şüpheliyim."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Onu çok özlüyorum," diye itiraf ettim, öne doğru eğildim ve yanağımı başının yanındaki yastığa dayadım. "Onu kurtaramadım. Yok edici iksirin tarifi o zamanlar bu kadar iyi değildi. Zamanım tükendi. Ama ne var biliyor musun? Sonuçta bunun benim hatam olmadığını unutmamalıyım. Lanet ve hastalık onu öldürdü. O zaman yenemedim ama babam için zamanında yeneceğim. Yeneceğim. Bir başkasını daha kaybetmeyeceğim."

Yanağını okşadım, diğer elim hâlâ onunkinin üzerindeydi.

"Hannon'un benden daha iyi olduğu konusunda haklıydılar. Annem her zaman onsuz bir hiç olacağımı söylerdi. Avlanmaktan, balık tutmaktan ve erkeklerle birahane bira içmekten nefret eder. Hepsinin kalın kafalı maymunlar olduğunu düşünüyor. Belli ki haklı. Aslında şatodaki tüm hobi işlerini severdi. Muhtemelen çok güzel bir suluboya yapabilir. Dikiş ve iğne oyasında çok iyidir. Ve insanlara nasıl bakabildiğini gördün. O ve ben zıtların olabileceği kadar zıtız. Bu yüzden mükemmel bir takım olduk. Ben onun nefret ettiği her şeyde iyiyim, o da benim nefret ettiğim her şeyde iyi."

"Güçlü bir eşe ihtiyacı var," diye homurdandı Nyfain.

İrkildim. Sonra utanç içinde kızardım. Konuşmaya devam etmemi söylemişti, doğru, ama her kelimeyi incelediğini fark etmemiştim.

"Evet. Ama bu köyde hiç yok. Yani, bu doğru değil. Eminim güçlü kadınlar da vardır; ama onlar bu duruma karşı çıkmazlar. Hiç kimse

örneğin avlanmayı öğrenmek için bana yaklaştı. Sable hariç. Seninle tanışmadan önce ona tuzakları ve küçük av hayvanlarını öğretiyordum. Ama o da fırırlı elbiseleri ve güzel görünmeyi seviyor, bu yüzden tuhaflığını benden biraz daha iyi saklayabiliyor."

"Tuhaflığını seviyorum."

"Benim hiçbir şeyimi beğenmediğini sanıyordum." "Su, lütfen."

"Doğru. Evet, tabii ki." Ayağa kalkmak için kendimi geriye ittim ama bacaklarımdan biri uyuyakalmıştı. Bacağım tutmadı ve bir taş gibi düştüm, Sable'ın yatağının kenarına çarparak yere çakıldım. "Lanet olsun."

Sarsıldı ve sonra inledi, gözleri yatağın üzerinden bakmak için açıldı. "Ben iyiyim." Yatağa sürünürken ona baş parmağımla işaret ettim. "Her şey iyi."

Yatak odasının kapısı açıldı ve Hannon kan çanağına dönmüş yüzünü içeri uzattı. "Ne oldu?"

"Onun için suya ihtiyacım var. Bacağım uyuyakaldı ve başımın üzerine düştüm."

Gözlerini devirdi ve odanın öbür ucundaki su testisine doğru ilerledi. Onu aldı ve bir teneke bardağı doldurdu. Nyfain'e vermek için eğildiğinde, yatağa geri döndüm ve bacağımı yeniden hissetmeye başladım.

"Oturabilir misin, yoksa sana yardım edelim mi?" Hannon sordu.

Nyfain kendini kaldırmaya çalıştı ama kolları tutmadı ve tekrar yatağa düştü. "Bu yatak taş gibi sert."

"Kafanla aynı yoğunlukta o zaman," dedim istemeden. Hannon diğer tarafa geçip beni beklerken sırttı.

Yardım etmek için ayağa kalktığımda Nyfain, "Öldüğünde tanrıçanın sağ koluna oturacaksın Hannon," dedi. Görünmez iğneler bacağıma battı. "Hayatın boyunca böyle bir kız kardeşle uğraştığın için ölümdeki en büyük onuru hak ediyorsun."

Hannon'la birlikte onu çevirip ayağa kaldırırken, "Görünüşe göre kendini daha iyi hissediyorsun," diye homurdandım.

"Nasıl hissediyorsunuz?" Hannon tekrar hemşireye dönerek sordu. "Ağrınız azaldı mı?"

"Birazcık. Kemiklerimin derinliklerine işliyor ama artık zonklamıyor. Küçük mucizeler."

"Daha fazla iksire ihtiyacın var mı?" Hannon'dan bardağı alarak sordum. Nyfain'in beceriksiz eli bardağı almak için uzandı, ben de onu ittim. "Sonunda döneceksin. Sen sakat birisin, öyle davran."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Evet, hanımefendi."

İçindekileri içti ve son parçayı ağzının kenarından dışarı döktü. Hannon yumuşak bir sesle, "Şimdilik bu kadar yeter," dedi.

Bardağı yere koydum ve Nyfain'i tekrar ters çevirdik. Düzensiz bir öksürük çıkardı ve yastığı kavradı, ama yüzü hâlâ bana bakacak şekilde eğikti.

Hannon elini uzatarak, "Bana ihtiyacın olursa yan odadayım," dedi.

Bardağı onu bekleyen avucuna bıraktım. Başını salladı ve kapıdan çıktı.

"Onunla ne yapacak?" Nyfain biraz daha öksürdükten sonra inleyerek sordu.

"Neyle, fincanla mı?" Zayıf bir baş sallama aldım. "Yıka onu. Yukarıda bir tane daha var. O temizlendiğinde, ilkinin geri getirecek. Konu hastabakıcılık olunca temizliğe çok önem verir."

"Olması gerektiği gibi. Siz ikiniz iyi bir takım oluyorsunuz."

"Evet. Zor zamanlarda büyüdük, sırtımızı dayayabileceğimiz çok az insan vardı." "Hayır, şimdilik daha fazla iksir yok. Yine de gücünüzün bir kısmını kullanabilirim."

Hayvanımı dürttüm ve bir güç dalgası içimden Nyfain'e doğru aktı. Dalga geri döndüğünde onu şaşkınlıkla yakaladık ve ortama yayılıp derinlere indi. Şaşkın bir nefes aldım. Hâlâ Nyfain'e güç ya da belki büyü aracılığıyla bağlıymışım gibi hissediyordum. Ya da belki sadece hayvanlarımız, bilmiyordum. Onu tam olarak hissedemesem de özünü hissedebiliyordum. Onun heybetli varlığı içimde derinlere kök salıyordu. Bu muhtemelen rahatsız olmam ya da endişelenmem gereken bir şeydi ama şu anda sadece onun tekrar bir bütün olmasını istiyordum. Krallığın ona ihtiyacı vardı. İyileştiğinde yansımalarıyla ilgilenecektim.

İçimi çektim ve yanına çöktüm.

"Saçlarını kestirmelisin," dedim, başımı bu kez koluma yaslayıp parmaklarımla saçlarını döndürürken.

"Çok uzun zamandır dış görünüşüme önem vermiyordum. Etkileyecek kimse yoktu. En azından benim etkilemek *istediğim* kimse."

"Çok az teşekkür ederim." Yumuşak bir şekilde güldüm. "Bir zamanlar bir erkek arkadaşım vardı ve birkaç kez süslenmeye çalıştım. Kendimi seksi hissetmek ve onu tahrik etmek istedim."

"Ne oldu?"

"Bu konuda gerçekten tuhaflaştı. Beni *böyle* görünen insanların yanına götürmek istemediğini söyledi. Açıkta falan değildim. Onun sorununu anlayamadım. Beni terk ettiğinde her şeyi itiraf etti. Görünüşe göre onu *küçük* düşürmek için dış görünüşümü sergilediğimi düşünüyordu. Sanki beni hak etmiyormuş gibi. Sanırım daha uzun durabilmek için diz çökmemi istedi. O sırada kalbim kırılmıştı, bu yüzden ona yumruk atmam gerekirken atmadım..."

"Neden kendisinden daha çekici biriyle çıktığı için onu küçük görsün ki? Diğer erkeklerin onu tebrik etmek için sırtını sıvazlayacağını düşünürdüm."

"Bilmiyorum. Sadece Jedrek'le bir ilgisi olduğunu varsayabilirim, köydeki şu sik suratlıyla. Sanırım daha çok görünüşüm yüzünden benimle çiftleşmek istiyor. Muhtemelen bunu bir süredir düşünüyordur. Eminim dedikodular yaymış ya da eski sevgilime sataşmıştır. Erkeklerin egoları çok kırılgan. Alınma ama."

"Biri doğruyu her söylediğinde alınsaydım çok uzağa gidemezdim."

Güldüm ve parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Bütün bu 'güzel' olayı beni rahatsız ediyor. Herkesin bana yaptığı tek iltifat her zaman dış görünüşümle ilgili olmuştur. Olmam gereken tek şey bu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Görünüşümden çok daha fazlasıyım. Hepimiz öyleyiz. Bu köyde olabileceğim kadar bilgiliyim. Zekiyim, güçlüyüm ve problem çözme konusunda iyiyim. Cesaretim var - çoğunlukla. İnsanların kullandığı çeşitli iyileştirici ilaçlar yarattım, aile üyelerini hayatta tutandan bahsetmiyorum bile. Ama sadece güzel olduğum için övgü alıyorum. Sanki bu köyde, eğer güzelseniz, bir kadın için en yüksek başarı seviyesine ulaşmışsınız gibi geliyor - hiçbirimizin kontrol edemeyeceği bir şey. Bana verilen ve uğruna çalışmadığım ya da seçme şansımın olmadığı bir şey. Ve eğer güzel olarak algılanmıyorsanız ya da güzelliğinizi ön plana çıkarmıyorsanız, sürekli olarak daha iyi görünmek için kendinizi düzeltmeniz gerektiği söyleniyor-saç, makyaj, kıyafet, her neyse. Sanki başkaları bizi olduğumuz gibi beğenmediği için bir şekilde düzeltilmeye ihtiyacımız varmış gibi. Sanki kendimiz hakkında ne düşündüğümüzden çok başkalarının ne düşündüğünü önemsememiz gerekiyormuş gibi. Bu saçmalık."

Cevap vermedi. İçimi çektim.

"Nasıl görüldüğümle değil, ne *yaptığımla* tanınmak istiyorum. Başarılarımla övülmek istiyorum. Ama bu köyde sadece güzel ve kusurlarla dolu olduğumu hissediyorum. Ben sadece... Ben sadece daha fazlasını istiyorum, sanırım."

"Alacaksın," diye fısıldadı ve gücünün tükenmekte olduğunu söyleyebilirdim. Uykuya ihtiyacı vardı. "Sen büyük şeyler için yaratılmışsın Finley. Bu krallığın sana sağlayamayacağı şeyler. Bir gün kafesinde bir çatlak göreceksin ve uçacaksın."

OceanofPDF.com

gözlerimi kırıştıtararak açtım ve yönümü bulmak için bir an düşündüm. Güneş odamın havasında tembelce yüzen toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Tanıdık kokuları içime çektim, evde olduğum için mutluydum.

Tekrar. Ailemi görebildiğim için mutluyum.

Nyfain'in gözlerinin açık olduğunu ve bana baktığını fark etmem bir anımı aldı.

Ben.

Bir panik şoku nefesimi kesip sarsılmama neden oldu. görmeyen bakışlar. Sabahın erken saatlerinde Sable'ın yatağına girdiğim anla şu an arasında öldüğünü düşünüyordum. Yine de göz kırptı ve bakışlarına devam etti.

Yan yatıp ona bakarak rahatlamak için geri çekildim.

"Nasıl hissediyorsun?" Kemiklerim yorgun ve uzuvlarım ağrıyorken sordum. Dikişlere, merhemlere, bandajlara ve dinlenmeye ihtiyacım vardı ve sonuncusu hariç her şeyi almıştım.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Harika. Yine de neredeyse ölmüyordum. Çoğunlukla beni kurtardığın için."

"En başta kaçmanın sebebi bendim. Kaçmak zorunda kalmanın sebebi. Bu krallıkta kapana kısılmanın sebebi - devam etmeme gerek var mı? Ben hiçbir şeyi kurtarmadım."

"Suratsızlığın geri döndü. Kendini daha iyi hissediyor olmalısın." Esnedim ve sırtüstü yatarak gerindim.

"Ben oraya varmadan önce o yaratıklardan kaç tanesini öldürdün?"

Tekrar düşündüm. "Sanırım sadece bir tane. Diğerlerini çakıyla bıçakladım. Bu onları pek yavaşlatmamış gibi görünüyordu."

"Ve o sırada yaralıydınız?"

"Evet. Yüzgeçli cehennem köpeği beni yakaladı. Hiç hoş değildi. Sanırım yaban domuzlarıyla savaşmayı tercih ederim. En azından bir yüzgeçle bıçaklanma endişesi olmadan domuzların üzerine düşebilirsiniz."

"Ondan önce mi?"

"Bir dybbuk. O bir hiçti."

Başımı yana çevirip o güzel bakışlarla buluştum. Açık altın rengi çizgiler, odaya süzülen güneş ışığı tarafından vurgulanıyordu. Yabani saçları ve gevşek bukleleri keskin elmacık kemiklerini öne çıkarıyordu.

"Lanet ejderhanın pullarının rengini değiştirdi mi?" diye sordum.

"Evet."

"Gözlerin hep altın mıydı?"

"Hayır. Ama yakın. Hazel. Ama değişimi zorlamakla ilgili bir şey irislerimi yaktı. Ya da belki de lanetin içine işlemiş bir şeydir, beni kaybettiklerimi hatırlamaya zorluyordur. Sadece bir aynaya bakmam yeterli."

Başımı salladım ve sonra oturmaya çalıştım. İyi bir önlem için tekrar gerindim. "Daha fazla uyumalısın," dedi. "Berbat görünüyorsun."

Bacaklarımı kenara doğru salladım ve ayağa kalktım, pijama altlarım - dün kendimi yamaladıktan sonra yeni giymiştim - ayak bileklerime düştü. Üzerine eğildim ve parmaklarımı sırtında gezdirdim. Zehrin siyahlığı neredeyse tamamen gitmişti. Pençe izlerini örten bandajların bir kısmını kaldırdım. Kabarık pembe-kırmızı yaranın içinden sadece birkaç kararmış iplik geçiyordu.

"Normal everlass zehir konusunda pek bir şey yapmaz," dedim dudağımı ısırarak. "Daha sonra kalabalık bitkiden biraz daha şans vermemiz gerekebilir. Belki yarım yaprak ya da çeyrek yaprak. Birkaç saat içinde göreceğim. Zaten dinlenmen gerekecek."

"Kaleye geri dönmem gerek." Ayağa kalkmak için bir hamle yaptı.

Avuç içimi kürek kemiklerinin arasına koyarak onu sabit tuttum. "Evet, çünkü iblislerin seni böyle görmesine izin vermek *harika* bir fikir. İşini bitirmek kolay olur, Nyfain. Bu krallık buna izin veremez. Bir ya da iki gün dinleneceksin, sonra bakarız. Ağrın nasıl?"

"Benim şımartılmaya ihtiyacım yok prenses. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Yataktaki yüzüstü pozisyonundan beni görebilmesi için geri adım attım. Ellerimi kaldırdım. "Şu anda kiminle konuşuyorsun?" Göstermek için etrafıma bakındım. "Bu odada birilerinin senin saçmalıklarına inanacağını mı sanıyorsun?"

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sanırım sadece bir kişi." "Kim?"

Gülümsemesi daha da genişledi. O.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bandajını tekrar düzeltiltim ve yatağın kenarına yakın bir yere oturdum. "Tekrar deneyeceğim ve bu sefer işbirliği yapmayı deneyelim, olur mu? Zayıflığını biliyorum."

"Herkes benim zayıflığımı bilir-şüpheli, inatçı kadınlar."

O görmese de dudaklarımı "eziksin" ifadesiyle düzleştirdim. "Pek sayılmaz."

Parmağımı kanadındaki yara izlerinden birinin üstüne koydum ve hafifçe aşağı doğru kaydurdum. Titredi ve tüyleri diken diken oldu. Yastığı iki yumruğuyla kavradı ve yüzünü aşağı doğru çevirdi. Göğsünün derinliklerinden yumuşak bir inilti yükseldi.

Yastıktan boğuk bir ses geldi. "Hayır, prenses."

Yüzümde hınzır bir sırıtış hissettim. "Ağrın nasıl?" Parmağımı tekrar tepeye yerleştirip hafifçe bastırarak sordum.

Sırtındaki kaslar gerildi. Alt yarısı hareket ederek leğen kemiğini yatağın içine doğru itti.

Bu basit dokunuş onu sertleştirmek için yeterli miydi?

Göbeğim sıkılaştı. Bu düşünce bile beni ıslatmaya yetmişti.

Kapının kapalı olduğundan emin olmak için arkama baktım. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ama adam cehennem kadar seksi idi, yaraları ve her şeyiyle ve günlerdir bana işkence ediyordu. Küçük bir intikamı hak ediyordu. Zehir şimdilik kontrol altındaydı ve yaraları tahriş olursa bandajlar dökülen kanı tutacaktı. Ayrıca dinlenmek için bütün günü vardı.

Elimde değildi. Kötü tavrı ve asık suratıyla bile yardım edemezdi. En azından hayvanım gurur duyardı, yine de sahneyi kaçırmamasını istemediğim için ona uzanmadım.

Yorganı aşağı ittim ve kaslı poposunu ortaya çıkardım.

"Ejderhaların insan formundayken kanatları var mı?" Biraz okşadım. İnledi ve bunun yarı zevk, yarı acı olduğunu omuzları ve poposu bükülüp çarşaflarımın içine girerken anlayabiliyordum. "Bunu hiç okumadım."

"Hayır, yok," diye hırladı. "Yine de kanatların gidebileceği yerlerde pul şeritleri var. Kanatları sırtından koparıldığında vücudumdan da koparıldılar."

Avucumu yara izinin yanında, bandajların üzerinde düzleştirdim. "Ve şu pul şeridi..."

"İnanılmaz derecede erotik ve yasak."

"Neden yasak?" Sesim boğuk çıkıyordu. Elimi yukarı kaydırđım ve başparmağım la yara izinin üst kısmını sıyırdım.

Tekrar titredi. "Eşler için ayrılmıştır."

Dudaklarım biraz daha yukarı kıvrıldı. "Prenslere yasak olan ve sizin kesinlikle yaptığınız başka ne var?"

"O terazilere hiç kimse dokunmadı."

"Oops. Bu cevaplamadığın ikinci soru. Bilerek mi? Sanırım öyle." Başparmağımı tekrar üzerinde gezdirdim. Sonra aşağı, tüy kadar yumuşak, zar zor dokunarak.

"Oh tanrıça-Finley, lütfen... yapmamalısın-"

Kimseyi kandırmıyordu.

Başparmağının göt deliğimde gezindiğı anıyı hatırlayınca birkaç şey çok hızlı bir şekilde yerine oturdu.

"İblis kralın kalesinde ve köylerinde incubi ve succubi var.

-Çünkü o sapıkça cinsel şeylerin çoğu yasaktı, değil mi?"

Yara izini okşadım. Derin bir nefes aldı, omurgası eğildi ve leğen kemiğı öne doğru itilerek sert sikini yatağıma sürttü.

"Anal yok, seks partisi yok, kırbaçlama yok, kesinlikle, değil mi? Kimse bağlanmayacak mı? İtiraf etmeliyim ki, bağlanmaktan her zaman çekinmişimdir -kontrol sorunları- ama geçen gece ellerimi bağladığında, bundan hoşlandım. Beni bağlamana, gözlerimi bağlamana ve bana sahip olmana izin verirdim." Kalçaları öne doğru sarsıldı, belli ki bu görüntüden etkilenmişti. "Peki ya salonlar? Hiç onlardan birini ziyaret ettin mi? Lanetten önce bunlardan birini denedin mi? Kralın tüm krallığı tam olarak düzenleyebileceğini sanmıyorum, ama kesinlikle kaleyi kısıtlayabilir. Ya da en azından deneyebilir. Hürmetkar, onuruna düşkün evlat ülkenin kanunlarına uyuyor muydu?"

Cevap vermeyince, geçen geceki iyiliğ e karşılık verdim ve bir parmağımı çatlağında gezdirdim. "Eski sevgilim sakso çektirirken biraz kıcını gıdıklamaktan ve bazen de dürtmekten hoşlanırdı. Hiç denedin mi? Nasıl vurulacağını bildiğim çok hassas bir nokta var-"

"Benimle başka erkekler hakkında konuşma," diye homurdandı ve sıcaklık omurgamdan aşağı süzüldü. İçimdeki hayvanın kamburlaştığını ve mırıldandığını hissettim. Adamın alfa olması hoşuna gidiyordu.

"Hiç denedin mi?" Parmağımı yine o yara izi boyunca gezdirirken boğuk bir sesle sordum, hâlâ tüy kadar hafifti.

"Hayır..." Kalçalarını ileri doğru pompaladı. "Finley, lütfen."

"Hmm, yalvarıyorsun, Nyfain. Eminim Bay Büyük Kötü Alfa'nın yalvarmaması gerekirdi."

Dürtüyle öne doğru eğildim ve yara izinin üst kısmını yaladım.

Kalçaları sarsıldı. Uzun, acı dolu bir inilti çıkardı. "İyileştiğimde seni bir duvara çarpacağım ve tüm bunların bedelini ödeteceğim. Seni öyle bir sikeceğim ki adını bile hatırlayamayacaksın. Yaşadığın sürece başka bir erkeği asla istemeyeceksin."

Bu oynadığımız tehlikeli bir oyundu. Ne de olsa ejderhası beni ele geçirmek istiyordu. Kaybedersem, büyük kaybederdim.

Bazen kumar oynamak zorunda kalırsınız.

"Sakat biri için büyük laflar." Tekrar yaladım, sonra usulca öptüm, uzanıp diğer yarasını ovdum.

"Finley," diye iç geçirdi, kalçaları şimdi yatağımı sarsıyordu. "Önümde bacaklarını aç. Seni tatmama izin ver."

"Hayır. Sen yatağında boşalırken ben de kendimi parmaklayacağım." "Kızıştırdığım senin aminmiş gibi davranıyorum."

"İstedığın kadar rol yap, ama işimiz bittiğinde, o sıradan kızın seni hayal edebileceğin en garip şekilde onun için gelmeye zorladığını hep hatırlayacaksın."

İniltisi yine zevk ve işkenceydi ve serbest elimi belimin altına daldırırken güldüm. Bir parmağımı daldırmadan önce kaygan ıslaklığı hissettim. Diğer elimle yumuşakça ovuşturarak tenini yaladım.

"Hmm," dedi, sonra başını çevirip görüş alanının altına inen koluma baktı.

Ayağa kalktım, bir dizimi yatağın kenarına koydum ve parmaklarımı içime soktum, kolum her itişte zıplıyordu. Parmaklarımı çıkardım ve ona uzattım. Açgözlülükle emdi.

Kendimi onun önünde konumlandırmak, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amıma girmesine izin vermek istedim. Ama bu onun yaraları için biraz fazla hareket ve yırtılma olurdu ve ayrıca geçmişte ona erişmeme izin vermemişti ve bunu ona ödetmeye niyetliydim.

Elimi pantolonumun içine soktum ve tekrar sırtına doğru eğildim, yalayıp emdim, diğer yarasını ovdum. Kıcını kaldırdı ve aşağı uzanmaya çalıştı, çabayla titriyordu. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Çarşaflarını kirletebilmem için sikimi düzeltmem lazım."

Hınzırca sıırttım, vücudunun altına uzandım ve o kocaman, güzel siki kavradım. İçime çekme arzusuyla salyalarım akıyordu.

Rahatça gidebileceğimden daha uzağa ve sonra daha da aşağıya zorladım. Ama bu sefer öyle olmadı.

Sıkıca kavrayarak iki kez okşadım, göğsüne doğru ayarlamadan önce inlettim. Tekrar aşağı indi ve hemen itmeye başladı. Kapıyı kilitlemek için kısa bir ara verdim, sonra geri döndüm ve altımı indirdim. Ne diyebilirdim ki? Kendimi kontrol etme konusunda hiç iyi olmamıştım. Pozisyonuma devam ettim, iki parmağımı amıma daldırmadan önce kaygan kıvrımlarımın arasına sürttüm.

"Lanet olsun, Finley."

Ona nerede olduğumuzu hatırlatarak konuşmamıza devam ettim.

"Bunu daha önce denedin mi, Nyfain?" Parmağımı yara izinde biraz daha sertçe gezdirdim. "Hiç bir kadının kendini boşaltmasını izledin mi?"

"Hayır," diye hırıldadı, parmaklarımın çalışmasını izliyor, yatağıma doğru itiliyordu. "Seni becermem gerek Finley. Seni sikmeye çok ihtiyacım var."

"Hiç sikini bir kadının götünün derinliklerine soktun mu?"

"Siktir-" Gözlerini sıkarak kapattı, saf zevk yüzünden okunuyordu. Kudurmuş gibi kamburunu çıkardı -gözlerimi yakalayan ve onları hapseden büyük, güçlü hareketler. Vücudu acı içindeyken bile zarif bir akıcılıkla hareket ediyordu. Tam bir numuneydi. Güçlü. Çiğ. O kadar ateşliydi ki buna izin verilmemeliydi.

O ateşli teni okşadım. Parmaklarımı içime soktum. Keşke bir elim daha olsaydı da meme ucunu manipüle edebilseydim.

"Beni rüyada mı gördün, Nyfain?" Neredeyse beden dışı bir deneyim yaşayarak sordum. Nedense şu anda kontrolü elinde tutmak çok erotikti. Onunla alay etmek. Onunla oynamak. Rol değişiminin onu ihtiyaçtan çılgına çevirdiğini biliyordum. Ayağa kalkmak ve kontrolü geri almak istediğini biliyordum. Beni altına almak ve ıslak derinliklerimin derinliklerine dalmak için. İkimiz de tükenene ve sersemleyene kadar bana hükmetmek.

"Beni sikmeyi hayal ettin mi?" Onu tekrar yalayarak fısıldadım. "Geceleri rüya gördüm, gündüzleri hayal kurdum, elimi becerdim seni yeniden oynatarak

Bana doğru eğilip göğsünü ağzımın içine biraz daha sokmaya çalışıyordun. Ya da ben seni ağaca tutarken parmaklarıma karşı pompalaman. Sikim için yalvarıyordun."

Kıçı serbest kaldı ve sonra sıkılaştı. Yatak bunun gücüyle sarsıldı. Vücudum sarıldı ve o izlerken, altın bakışları parmaklarıma yapışmış, ıslaklığımla parlarken, onun itişleriyle aynı anda daldım.

Tekrar eğildim ve dilimle masaj yaparak bir parça deriyi emdim.

"Hayır... Yapamam... Bu... Sik *beni*!" Yatağa doğru kasıldı, her şey titriyordu.

Biraz daha hızlı çalıştım, yükseldim ve zevk arttıkça gözlerimi kapattım. Elimini ondan çektim ve gömleğimin altından göğsümün üzerinde gezdirdim. Bir meme ucunu cımbızladım ve orgazmım üzerime çaldı. Yumuşakça inledim, zevkten titriyordum.

İşim bittiğinde ağır ağır nefes alıyordum. Ter alnımı kaplamıştı.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve her ne kadar acı veriyor olsa da, bitirişimi izleyebilmek için ön kollarının üzerine yükseldiğini gördüm.

Gülümsedim ve birkaç kıyafet aldım. Üst çarşafı alt yarısının üzerine çevirmeden önce onları giydim.

"Ve şimdi ben kahvaltını yapıp seni kontrol etmeye gelene kadar o ıslak yerde yatacaksın. Bunu bana yaşattığın taşak maviliği nöbetlerinin intikamı olarak kabul et. Ya da onca zaman bir pislik olduğun için."

Pijama altımı yerden almak için eğildim ve o da uzanıp gömleğimi yakaladı. Beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma yapıştı. Şaşkınlıkla ağzımı açtım ve aceleyle diliyle ağzımı doldurdu, dalmadan önce dudaklarını yaladı. Tadı beni çılgına çevirdi. Dokunuşumuzun elektriği tenimde cızırdadı. Nabzım çırpındı.

Beni bıraktı ve ben sendeleyerek geri çekildim, dudaklarım karıncalanmış ve şişmişti. Daha yeni doruğa ulaşmış olmama rağmen vücudum kasılmaya başlamıştı bile.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki, tekrar uzanmadan önce kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Eğer yatağına boşalmamı istiyorsan prenses, ben kimim ki yuh diyeyim? Daha sonra yıkanmam gerekecek. Bana sünger banyosu yaptırmanı dört gözle bekleyeceğim. Ve hayır, seyahatlerimde görmeme rağmen o salonlardan birine gitmek de dahil olmak üzere pek çok şey yapmadım. Evet, hep istemişimdir. Evet, bana halktan birinin yorumunu verdiğinde mutlu bir son *isteyeceğim*."

"Hayal kurmaya devam edin, Sör Alpha."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım."



SONRA Kahvaltı, I kontrol edildi üzerinde benimBaba,
sadece için bulmak onun durum kötüye gidiyordu.
Hannon beni yatağının yanında karşıladı, yüzü asıktı.

A"Sadece birkaç gün oldu," dedim. "İksiri doğru karıştırdın mı?" "Dash her zaman yaptığın gibi yaptı. Bilirsin işte doğru yaptığina inanıyorum."

Başımı salladım, çünkü o biliyordu. Elimi yüzümde gezdirdim, içimde bir hüznün oluştuğunu hissettim. "Daha yaratıcı olmalıyım. Bir şeyler düşünmeliyim."

"Sen mucize yaratan biri değilsin Finley," dedi üzüntüyle. "Herkesi kurtaramazsın."

Deneyeceğimden emindim.

Her zamanki bitkilerin yanına bir sandalye koydum ve iblislerin büyüsunü düşünerek zihnimin dolaşmasına izin verdim. Ormanda karşılaştığım yaratıkları düşündüm. Nyfain'deki zehri düşündüm.

Kalabalık bir everlass bitkisi kullanmak sokağın aşağısındaki kadının kocasını öldürmüştü ama belki de iksiri çok güçlüydü. Ya da belki de tarifi kendisinin daha güçlü bir iyileştirici maddeye uyum sağlayacak şekilde değiştirilmesi gerekiyordu.

Adımı duyana kadar bahçede benimle birlikte birinin olduğunu fark etmemiştim. Ayrıca gözyaşlarım yüzümde aşağı akıyordu.

Eğer bir şeyler hızla değişmezse, bir ebeveynimi daha kaybetmek üzereydim.

Nyfain kolunu Hannon'ın omuzlarına dolamıştı ve Hannon'ın kolu da Nyfain'in beline dolanmış, ona destek oluyordu. Nyfain çok kısa bir eşofman giymiş ve kaslı fizliğini gösteren bir tişört giymemişti.

Yüzümdeki ıslaklığı sildim ve ayağa kalktım. "Ne oldu?"

"Yaralarına bir göz atın. Dikiş atılması gerekiyor ama önce zehrin gittiğinden emin olmalıyız."

Sandalyenin etrafından dolaştım ve sırtını sıvazladım, böylece Hannon ona doğru yürüyüp oturtacaktı. Adamlar yaklaştıkça Nyfain'in gözleri bana sabitlendi, sadece oturması gerektiğinde geri çekildi. Öne doğru eğildi, bandajlar çoktan çıkarılmıştı. Açıkta kalan pembe ette hiçbir siyah iplik yoktu. Hannon da her zamanki gibi iyi bir temizlik yapmıştı. Kir yoktu, kurumuş kan yoktu.

"Evet, o iyi." Elimi Nyfain'in omzuna koydum. Kasları sanki gevşiyormuş gibi avucumun altında biraz yumuşadı. "Bu işe bolca vaktimiz var, o yüzden iz bırakmamalılar."

Nyfain, "Dur tahmin edeyim, bitkilerle bir şekilde iyileşmeyi hızlandırmayı ya da yara izlerini düzeltmeyi başardın," dedi.

"İkisi de, evet. Üzerimde herhangi bir yara izi fark etmedin, değil mi?"

"Biri sağ göğsünün üstünde. Bir diğeri sol kalça yanağında-"

"Doğru, evet, tamam. Yeter," dedim.

Hannon'ın kaşları havaya kalktı ve yüzüm kızardı. O sıyrıklar Hannon'un onu tedavi etmesinin utancını çekmemi gerektirecek kadar kötü değildi. Belli ki Nyfain dikkatini vermişti.

"Peki... tamam." Parmaklarımı Nyfain'in derisine geçirdim. "Hannon'a diktirmedığım yerler hariç tabii ki."

"Onu kovaya götürelim, sen de yıkarsın," dedi Hannon, Nyfain'in yanına giderek. "Ondan sonra ona dikiş atacağım. Sonra da dinlenmesi gerek."

"Burada dinlenemem. Kaleye geri dönmem gerek. Ben-"

"Burada dinleneceksin çünkü sürünmek için çok uzak," dedim, ses tonum güçle doluydu ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Çenesinin kenarındaki damarın kızgınlıkla dans ettiğini görebiliyordum. Yorum yapmadı, bu da dediğimi yapacağı anlamına geliyordu.

"Ayrıca onu ben temizlemeyeceğim. Hemşire sensin Hannon. Sen yap. Babam için bir şeyler bulmam lazım."

"Finley, seninle konuşabilir miyim?" Hannon bana Nyfain'den uzaklaşmamı işaret etti.

"Ne var ne yok?" Biraz uzaklaşıp evin köşesini dönüp yan bahçeye girdiğimizde sordum.

Yumuşak bir sesle konuştu, gözleri değerlendiriyordu. "Normalde bir hastayı temizlemekten mutluluk duyarım, bildiğin gibi, düzgün yapıldığından emin olmak için. Ama daha önce senden yapmanı istedi ve şimdi bundan kurtulmaya çalışıyorsun. Birbirinizle oyun oynadığınız çok açık ve ben buna engel olmayı planlamıyorum."

"Ama-"

Elini kaldırdı. "Bence nereye varırsa varsın bu işi sonuna kadar götürmelisin."

"Bu ölüme yol açabilir Hannon."

"Dışarıdaki girişimlerinizin yarısından fazlası her zaman ölümle sonuçlanabilir. Bunlardan hiçbir zaman kaçınmadınız."

"Bu farklı."

Bir an için beni inceledi. "Güzel. Hayatında yeni bir şeye ihtiyacın var. Şimdi, onun üzerinde iyi ve kapsamlı bir iş yapmayı unutma." Nyfain'in salon hakkında söylediklerini düşününce tüylerim diken diken oldu. "Zehirle aşılannmış kirli pençelerin açtığı yaralar en önemli enfeksiyon kaynağıdır. Görünüşe göre acilen iyileşmesi gerekiyor. Her ne oyun oynuyorsanız

oyarken, önemli olan şeye konsantre olmalısın. Onun sağlığına. Bunu ilk sıraya koy."

Yavaşça nefes verdim ve başımı salladım, başımı sinirli bir şekilde sallamaktan başka bir şey yapmadım.

Hannon bir süre düşündükten sonra, "Gittiğinde onunla birlikte kaleye geri dönecek misin?" diye sordu.

Hayır kelimesi dilimin ucundaydı. Orada duruyordu, dünyaya fırlatılmaya hazırdı. Ama... gerçek şu ki... bilmiyordum. Köyde kalmak için birçok neden vardı ve şatoya gitmek için de birkaç neden vardı, çoğunlukla orada kullanabileceğim bahçe kaynaklarıyla ilgiliydi. Bu, hastalığa çare bulma çabalarımın gerçekten yardımcı olabilirdi, özellikle de kalabalık bir bitkinin kayıp halka olabileceği düşünülürse ve elimde fazla bitki yoktu.

Yine de tereddüt etmemin tek bir nedeni vardı: Arka bahçemde oturan, yara izleri ve mürekkeple kaplı, krallığını korumak için yardıma ihtiyacı olan o koca kas yığını. Bu yardımı sağlamak istiyordum ama geri kalanımı da ona vermeye karşı koyabilir miydim bilmiyordum.

H

annon ve ben Nyfain'i evin yan tarafında, su pompasına yakın bir açık hava tesisi olan küçük ahşap çamaşır kulübesine götürdük. İçeride için için yanan bir ateş dökme demir bir tencereyi ısıtıyordu.

"kova" derlerdi - suyla dolu. Zemin, çakıl üzerine yerleştirilmiş ahşap çitalardan oluşuyordu ve biraz drenaj sağlıyordu. Sabahları ateşi yakar, sırayla bulaşık yıkar ve ertesi sabaha kadar kömürlerin sönmesine izin verirdik. Günün bu noktasında, kor halinde parlıyorlardı ve su ılık olmaktan öteye gidemezdi.

Kapı aralığında durduk ve Nyfain'in iğrenç bir ses çıkarması ya da yorum yapması için durakladım. Krallığın gözden düşmesine rağmen o hâlâ bir prensti. Kapalı alanları olan bir kalede yaşıyordu. Benim yalnız kulemin bile güzel bir küveti olan bir tuvaleti vardı.

Onun yerine elini çerçeveye dayadı ve "O sandalyeye ihtiyacım olacak" dedi.

"Elbette." Hannon başını eğerek uzaklaştı ve bizi bir süre sessizlik içinde bıraktı.

"Daha ince şeylere alışkın olduğunuzu biliyorum," diye başladım. "Ama biz bunu kullanıyoruz."

"Bir krallık ancak en fakir insanı kadar iyidir," diye mırıldandı. "Annem bana hep bunu söylerdi. Şimdiye kadar bunun ciddiyetini hiç anlamamıştım."

Savunmaya geçtim. "Fazla bir şeyimiz yok ama yeterince var. Lanetten önce mutluluğu ve gülümsemeleri hatırlıyorum. Birbirlerine yardım eden komşular ve aylık ortak yemekler. Kötü hayatlarımız yoktu - sadece yan parçamız olan kaçırılanları koyabileceğimiz süslü küvetlerimiz ya da kulelerimiz yoktu. Hatta

Şimdi hepimiz elimizden geldiğince birbirimize destek oluyoruz. Bazı insanlar çok kötü ama yardım ediyorlar. Kimsenin aç kalmasına izin vermeyiz. Krallığınız bizim toplumumuza benzemekten çok daha kötüsünü yapabilir."

"Kesinlikle haklısınız. Öyle anlaşıldığı için özür dilerim. Saygısızlık etmek istemedim ama sanırım köyünüz kraliyet tarafından ihmal edildi. Halkınız vergi ödemek zorunda bırakılırken kendi hallerine terk edildi. Bakırlarınızın karşılığını alamadınız. İnsanlarına gerektiği gibi bakamamak krallık üzerinde kara bir leke yaratır, hepsi bu. Daha fazlasını almalıydınız."

"Buyurun." Hannon sandalyeyi sıkıştırdı ve tahta çıtaların üzerine koydu. Ateşi yakmak için eğildi ama ben elimle onu uzaklaştırdım.

"Bence misafirimiz soğuk bir banyodan daha fazla fayda sağlayacaktır."

Hannon suyu test etmeden önce yine de ateşi yaktı. Nyfain'e, "Burası yeterince sıcak. Ateşi yakmamı beklemeyi tercih edersen-"

"Hiç de değil," diye araya girdi Nyfain. "Finley bunun iyi olduğunu düşünüyor ve bu yüzden iyi olmalı."

Hannon'un bana attığı düz bakış, bunun oyunumuzun devamı olduğunu bildiğini ve hiç eğlenmediğini gösteriyordu. İyileşme söz konusu olduğunda herhangi bir maskaralıktan hoşlanmazdı. Yine de izin isteyip kapıyı arkamızdan kapattı. Nyfain kapıyı, kesişen yuvarlak dairelere oturan küçük tahta çiviyle "kilitledi".

Gözlerimi devirdim. "Dediğim gibi, hayal kurmaya devam *edin*, *majesteleri*."

"Hannon'a kim olduğumu söylemedin." Onu sandalyeye oturtmak için çabalarken yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Bir prens böyle bir yerde ne yapıyor olabilir?" "Dinlenmek. İyileşmek. Ateşli küçük bir fahişenin hayatını kurtarmasına izin vermek."

"Tart, değil mi?" Parmak uçlarımı suya daldırıp yüzüne sıçrattım.

Sırıtsı kıkırdamalara dönüştü.

"Gerçek prensin evimizde olması onları rahatsız edecektir."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Dönüştüğüm şeyden rahatsız olurlardı."

Eşofmanının belinden tutup çekiştirmeden önce neşesiz bir kahkaha attım. Kaldırmak için çabaladı, böylece bacaklarından çekip çıkarabildim. Yarı sert aleti bacağına doğru seğirdi ve parmaklarımı onun çevresine dolamak için duyduğum ani dürtüyü görmezden geldim.

"Eskiden ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yokken, ne hale geldiğin hakkında nasıl bir fikirleri olabilir ki?" Eşofmanımı kapının yanındaki rafın üzerine örterek söyledim. "Bildikleri kadarıyla tüm soylular mürekkeplenmiş ve yara izleriyle dolu olabilir. Temelde savaşta sertleşmişlerdir. Ama sizin de bana sık sık hatırlattığınız gibi, sizin konumunuzdaki biriyle bizim konumumuzdaki biri arasında çok belirgin sosyal farklılıklar var. Ben sadece... Prensın ilgisinin küçümseyici ışıltısını hissettiğim için ne kadar şanslı olduğumu duymak istemiyorum. Varlığınızla şereflendirildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu duymak. Çocuklardan birinin birilerine söyleyebileceğinden bahsetmiyorum bile ve köyün bunu bilmesine ihtiyacımız yok."

Elime bir sünger ve çok acıtan antiseptik bir serum alırken sessizce beni izledi. Daha hafif bir tür kullanabilir miydim? Muhtemelen. Ona yumuşak davranır mıydım? Kesinlikle hayır.

Süngerı ılık suya daldırırken Nyfain sessizce, "Artık rütbenin pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum," dedi. Sonra sabun taşına sürdüm ve Nyfain'in arkasında durdum. Artık zehir gittiğine göre, tehlikenin kanıtı da gitmişti. Pembe-kırmızı, yırtık pırtık derisine sabun sürmekten çekiniyordum. Nedense bu bana çok iğrenç geliyordu.

Onun yerine yanına gittim, omzundan başlayıp sırtına doğru ilerlemeye karar verdim.

"Alaycı bir şekilde bana prenses demekten ve sürekli olarak halktan biri olduğumu belirtmekten oldukça farklı bir fikir."

"Hepimiz eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmek zorundayız."

"Bu gerçek değil, *majesteleri*." Omzunu ovuşturdum, kolunu kaldırdım ve ovmaya başladım. "Bu lanet sona erdiğinde, her şey eski haline dönecek."

"Eğer lanet yıkılırsa, savaşa sürükleniriz. İblis kral bölgeyi ele geçirmeye çalışacak." Bana anlamlı bir bakış attı. "Yanımda durmaya çalışan herkes gibi ben de çabucak öldürüleceğim."

"Her zaman umut vardır."
"Öyle diyorsun."

"Buna inansen iyi edersin." Süngerı suya batırıp tekrar taşla sürerken elini omzuma dayadım. Bu kez yan tarafını yıkadım.

"Bu arada dün gece ormanda yaptığınız uçuştan inanılmaz etkilendim," dedi. "Öldürdüğünüz yaratıklar

birçok savaşta sertleşmiş adam. Fah Rahlen'in birçoğunu öldürdün ve yaraladın. *Hem de bir çakıyla.* Bu duyulmamış bir şey."

"Sen hariç."

"Canavar formumdaydım."

"Bundan bahsetmişken." Hiç beklemediğim bir öfkeyle kolunu bıraktım. Vücudu eğildi ama yüzünü buruşturarak kendini tuttu.

"Bir günlük kedi yavrusu kadar zayıfım," diye homurdandı.

Zehir buydu. Vücudu yakında toparlanacaktı. Yine de açıklama zahmetine girmedim. Bu onun inlemesini engellemeyecekti.

"Zehirli olduğunu bildiğin bir darbeyi almak için bir erkeğe dönüşürken aklından ne geçiyordu? Bu hayattan ve görevinden kaçmanın bir yolunu mu bulmaya çalışıyordun?"

"Darbeyi yemene ve kesinlikle ölmene izin vermemi mi tercih edersin? Dediğim gibi, kalede bir antiserumumuz var ama lanetten önce yapılmıştı. Hala işe yarayacağına dair çok az umudum vardı ve seni iyileştirmek için bitkileri doğru şekilde karıştırabileceğime dair daha az umudum vardı. Ölmüş olurdun."

"Demek istediğim, pullar saldırıyı engelleyeceğine göre neden ejderha formunda kalmadın?"

Raftan kil testi aldım ve diğer tarafına geçmeden önce yan tarafının sabunlu kısmına su döktüm. Sırtındaki yaralar kadar ön tarafına da hazır değildim.

"Ejderhalar yerde inanılmaz derecede becerikli değildir ve benim neredeyse hiç zamanım yoktu. Etrafınızda ne kadar sıkı toplandıklarını ve benim geldiğim açığı düşünürsek, ya yanlışlıkla üzerinize basacaktım ya da Fah Rahlen'in darbesi ben müdahale edemeden inecekti. Seni korumak aklıma gelen tek şeydi."

"Bir avamı kurtarmak için krallığı tehlikeye atman dışında." "Ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım."

Kalbim sıkışmıştı. Yan tarafını sabunlarken ve sürahiye doğru ilerlerken öfkeme hâkim olmakta zorlandım. "Neden benim için geldiğini bilmiyorum. Benden uzak durmaya çalışıyorsun. Senden uzak durmamı istiyorsun. Ve yine de özgür olmama izin vermek yerine beni takip ediyorsun."

"Güvenliğiniz konusunda endişeliydim. O ormanda seyahat etmek için ayın en kötü gecesi idi. Ve ayrıca..."

Sabunlanmış cildinin üzerine su dökerken bekledi. Sanki aniden bir şeye sinirlenmiş gibi burnundan nefes verdi.

"Sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz Finley," dedi sonunda.

Süngerini sabunladım ve tereddüt ettim. İğrenç bir yara ya da baştan çıkarıcı altın gözler, lezzetli, öpülesi dudaklar, müthiş bir gövde ve bu odadaki en büyük şey olma yolunda yavaş yavaş ivme kazanan bir sik.

Sırtına doğru adım attım.

"Size everlass ile çalışma konusunda muhtemelen sahip olmadığınız bilgiler sağlayabilirim. Örneğin, kalabalık bitkilerin bildiğinizden daha fazla kullanım alanı var."

"Ah evet, kalabalık everlass. Hayatını kurtarmama yardım edebilmem için bana o bilgiyi vermeyi nasıl reddettiğin hakkında konuşmamız gerekiyor. O konuya geleceğiz ama önce sağlıklı olmanı istiyorum ki sana sağlam bir dayak atabileyim."

"Dört gözle bekliyorum." Sesindeki muzipliği duyabiliyordum. "Belki birlikte baban gibi insanlara yardım edecek bir şey tasarlayabiliriz."

"Bunu şato yerine burada yaşayarak da yapabiliriz."

Omuzları kamburlaşmıştı ve bunun pençe izlerini ovaladığım için mi yoksa başka bir şey için mi olduğunu anlayamadım. Yine de ovalamaya devam ettim. Yapılması gerekiyordu.

"Evet. Yapabiliriz. Ve belki de yapmalıyız. Bence burada daha güvende olursunuz. Sizinle buluşup Kraliyet Ormanı'ndaki everlass alanına kadar eşlik edebilirim. İhtiyacınız olan her şeyi alıp buraya geri dönebilirsiniz. Güvenliğinizi garanti ederim."

"Kalabalık tesisi kullanırsam, geceleri gitmeme gerek kalmayabilir." "O zaman beni görmeyi tamamen bırakabilirsin."

Boğazımdaki ani yumruyu yuttum, ne söyleyeceğimden emin değildim. Ayrılırken planım buydu, değil mi? Uzaklaşmak. Biraz özgürlüğe kavuşmak. Öyleyse neden birdenbire bu fikirle ilgili panik ve gerginlik hissettim?

Hayvanım göğsümün içinde yuvarlanarak yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Nyfain'in ani gerginliğine bakılırsa, onun da hayvanıyla savaştığını hissediyordum. Onu geri çekilmeye zorluyordum.

Herkesin hayvanlarının alfaların yanında seks düşkünü deliler gibi davranıp davranmadığını sormak istedim. Farklı koşullar altında, tüm dişi hayvanlar onun dikkatini çekmek için savaşır mıydı?

Ama her şey normal olsaydı, şu anda burada olmazdı. Kendini bir barakada yıkanmaya ya da kalabalık bir odada uyumaya alçaltmazdı. Bana zaman ayırmazdı, bu kesin. Yasak Orman'da erkek kıyafetleri içinde dolaşan serseri bir kızdan çok daha fazla seçeneği olurdu. Bu yüzden sormaya zahmet etmedim. Beni yatıştırmak için yalan söylemesini istemiyordum ve kesinlikle gerçeği de istemiyordum.

Nyfain sessizliğin içinde, "Baban iyi değil," dedi.

Sürahiye uzanmadan önce sırtını ve belini temizledim. "Hayır. Durumu kötüye gidiyor. Fazla zamanı yok. Bu acıtacak." Yaraları yıkadıktan sonra, iyileşmesine yardımcı olacak ve yara izi kalma olasılığını büyük ölçüde azaltacak merhemi sürdüm. Dişlerinin arasından bir nefes çekti ve kasları dalgalandı.

"Bu yüzden mi ağlıyordun?" diye sordu hırlayarak, acıyla savaştığı belliydi.

"Evet. İksiri değiştirmek için seçenekler üzerinde düşünüyordum. Bu bir yan etkiydi."

Ben merhemi sürmeye devam ederken yumuşak bir sesle, "Sana elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi.

"Hayatın söz konusu olmadığında daha açık sözlü olacaksın, öyle mi?"

Şaka yapmak istemiştım ama bir suçlama olarak ortaya çıktı.

Derin bir nefes aldım, süngeri hazırladım ve önüne doğru ilerledim. Aleti yumuşamıştı, muhtemelen acının bir sonucuydu. Bu biraz yardımcı oldu. Ama sempati ve destekle dolu o güzel güneş gözleri neredeyse felaketim olacaktı. Neler yaşadığımı tam olarak biliyordu ve darbeyi hafifletmeye çalışıyordu.

"Dün geceyle ilgili olarak, seni hafife almışım," dedi.

Boynunu yıkadım ve göğüs kaslarına doğru indim, hareketlerim yavaşladı, gözlerim tüm o görkemli kaslarla ziyafet çekti. Yara izleri artık umurumda değildi. Dikkatimi dağıtmıyordu. Bazıları eski karalamalara benzeyen mürekkep girdapları hoşuma gitmişti.

Biraz daha yaklaştım, nefesim daha sığıdı. Avuç içleri bacaklarımla dış tarafını buldu.

"Senin gibi everlass ile nasıl çalışılacağını bilmiyorum. Annemin sahip olduğu dokunuş bende yok. Senin sahip olduğun. Sadece temel bilgileri biliyorum. Kalabalık bir everlass bitkisiyle hiç çalışmadım çünkü bu karışımı içen kişi için muhtemelen ölüm anlamına gelirdi. Bu yüzden size antiserum tarifinden bahsedemem, değil mi? İşe yarayabileceğini söyleseydim, çok güçlü bir şey yaratabilir ve beni öldürebilirdiniz. Bu sende bir iz bıraktı, bırakacağını biliyordum. Ve şimdi elimde kanıt var, babanın kötüleşen sağlığının senin suçun olmamasına rağmen sana nasıl eziyet ettiğini görüyorum. Ölümümün vicdanını sıplatmasını istemedim. Buna hiç gerek yoktu. Bu yüzden bundan bahsetmedim."

"Annenle ilgili şu şey..." "Yalan söyledim. Çok safsın."

"Ama beni hafife aldın."

"Belli ki. Bundan bahsedip seni uyarabilir ve on dakika düşünmekten kurtarabilirdim." Güldü, daha çok kendi kendine gülüyor gibiydi. "Bitkiler konusunda tanıdığım herkesten daha keskinsin. Ve ben en iyilerini tanıdım. Cevapları sadece akıl yürütme değil, *hissetme* yeteneğın de olağanüstü. Eskiden olsa nereden geldiğının bir önemi olmazdı, bu yeteneğınle öne çıkardım. Tüm ailenizin itibarını yükseltirdiniz."

"Eskiden olsa, en iyi iksirleri ortaya çıkarmam için bir neden olmazdı. Yani hayır, göze çarpmazdım."

Ben göğsüne su dökerken başını kaldırdı. Ellerini gömleğimin altına daldırdı ve yan taraflarımdaki tene doğru kaydıldı.

"Her yerde göze çarparsınız."

Bakışlarımdın yüzünün düzlemleri ve açıları üzerinde gezinmesine izin verdim. Yakışıklılığının ciddiyeti, ışıldayan gözleri ve yumuşak gülümsemesiyle yumuşamıştı. Artık yara izlerini zar zor görüyor, onun yerine içindeki adama bakıyordum. Gerçeğı kendimden daha fazla saklayamazdım; onu tanıdıkça, pürüzleri ve her şeyiyle ondan daha çok hoşlanıyordum. Büyüyen kişiliğini, kötü ruh hallerini ve tutku patlamalarını seviyordum. Düşünceliliğini ve koruyuculuğunu sevdim. Sahipleniciliğı bile içimdeki yangını körüklüyordu.

İçimdeki hayvan bu son düşünceyle mırıldandı çünkü onun bize hükmetmesinden hoşlanıyordu. Bizi esir aldığında ve daha fazlası için yalvarana kadar zevk verdiğiinde.

Ama böyle olması gerekmiyordu. Bunu biliyordum. Bunun asla yürümeyeceğini biliyordum.

Ama bu ona bu banyoda mutlu bir son veremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Elbette yapmayacağımı söylemişim, ama neyse ki kına yakacak bir tipe benzemiyordu.

Süngerı tekrar ıslattım ve yavaşça sağ bacağıyla ilgilendim, önce dışını sonra içini yıkadım. Neredeyse taşaklarına dokunana kadar yavaş daireler çizdim, gittikçe yükseldim. Nefes alış verişı derinleşti, ağırlaştı. Suyu döktüm, bu sırada üzerime sıçradı ve beyaz gömleğim transparan hale geldi. Aynı şeyi bir sonraki bacak için de yaptım, yavaş hareketlerimle onu kışkırttım. Suyu döktüm, sabunu duruladım ve iç uyluğunu usulca öptüm. Sonra diğerine geçtim, tenini emmeden önce dilimi takip ettim.

Nefesini içine çekti. Uzanıp ellerimi ıslattım ve sabun taşını ovarak avuç içlerimi ıslattım. Bakışlarını yakaladım, gözleri kapüşonluydu ve alev alev yanıyordu, sonra ellerimi sikinin yanlarında gezdirdim ve aşağıya inerek taşaklarını topladım.

Ben masaj yaparken inledi, aşağı uzandı ve parmaklarını saçlarıma doladı. Yumuşak bir çekiştirme hissettim ve hayvani duygularım yüzeye çıktı. Onu geri çekilmeye zorladım. Bizi çok ileri gitmeye zorlayacaktı. Onu amımla becermeyecektim. Hayır, onun yerine ağzımla yapacaktım. Sertleştirecek, derinleştirecek ve gücü dişlerimin arasında tutarak kendimi tatmin edecektim. En fazla bu kadar ileri gidebilirdik.

Bir elimin parmaklarını şaftının etrafına sardım ve diğer elimle taşaklarına masaj yapmaya devam ettim. Elimi pompaladım ve tüy kadar yumuşak teninden zevk alarak masaj yaptım. Parmağımı precum'un boncuklandığı ucunun üzerinde gezdirdim. Köpükleri tekrar aşağıya akıttım, şimdi daha hızlı pompalıyor, kalçalarının eğilip geri çekildiğini görüyordum. Saçlarımdaki parmakları yumruğa dönüştü. Beni sıkıca tuttu ve ben de o tutuşun içinde inledim.

Nefesi hızlı geliyordu. Benimki daha hızlıydı. Seksim şişti, çok ıslaktı, onun için çok çaresizdim.

Bekleyemezdim. Bunu yavaş yapamazdım. Bu beni öldürüyordu.

Sürahiyi üzerine koydum, sabunu yıkadım ve ağzımla sikine saldırdım. Onu emmeden önce ucunu yaladım, gidebildiğim kadar derine götürdüm. Dizlerimin üzerinde yükseldim, daha da yaklaştım. Elimi pompaladım ve ağzımla takip ettim, başımı her sallayışında büyük horozunun daha fazlasını aldım. Bana izin verdi, yumruğunu gösteriş için saçlarıma koydu.

Gösteri istemiyordum. Sert bir yüz sikişi istiyordum.

Bir çatlak açarak hayvanımın ateşinin beni doldurmasına izin verdim. Gücü yettiğinde içeri süzüldü, gücü titreşiyordu ama kontrol hâlâ bendeydi.

Yine de Nyfain'in ejderhasının baş döndürücü dalgası cevap verdi, güç beni doldurdu. Ağzımı Nyfain'in sikinden ayırdım ve gözlerimi kapatarak o yoğun mutluluk dalgasını içime çektim. Bizi birbirimize bağlıyordu; baharatlı, tatlı ve çok seksiydi.

"Evet, Nyfain," diye inledim, hâlâ elimle onu pompalıyordum. Onun üstüne tırmanmak ve o sikiş üzerine batmak istiyordum.

Başımı daha sert kavradı ve aşağı doğru itti. Kalçalarını yukarı itip sikinin başıyla dudaklarımı ayırırken hayvanım coşkuyla homurdandı. Şaftını dişlerimle yumuşakça sıyırdım. Arzuyla hırladı ve beni başka bir güç dalgasıyla doldurdu. Sonra saçlarımı çekerek

derinlere. Gözlerim yaşardı ve bir elimle taşaklarını bir sevgilinin okşamasından daha sıkı kavradım. Diğer elimin tırnakları kalçasına batıyordu.

Bu pek doğru değil, hayvanım hayal kırıklığı içinde ağladı, yine de beni teşvik etti. Vermek zorunda olduğu her şeyi alarak ve daha fazlası için yalvararak pervasızca horozunun üzerinde sallandım. Aşağı uzandım ve klitorisime masaj yapmadan önce parmaklarımı ıslak amımda gezdirdim.

Amımıza girmesi gerek, yüzümüze değil. Savaşmalıyız, değerini kanıtlamak için bize hükmetmeye zorlamalıyız ve başkasına göstermeyeceği bir tutkuyla bizimle çiftleşmeli. Bu adam bir sikin nereye gitmesi gerektiğini bilmiyor mu? Ejderhası yardım edebilir.

Şşş.

Hareketleri daha da sarsıldı. Sertleşti. Aleti boğazımı parçaladı. Çenem taşaklarına çarpıyordu. Şiddetli, sert ve acımasızdı ve ben bunun için buradaydım. Tam da istediğim şeydi.

Parmağım klitorisimde gezinmeye devam etti, vücudumu sarıyordu ve tükürüğüm onun sikini yıkadı ve taşaklarının etrafında birikti. Kalçaları sıkılaştı ve eli saçlarımı çekti ve sonra inleyerek ağzımı doldurdu. Boşalması boğazımdan aşağı kaydı ve hepsini yutabilmek için geri çekildim. Genelde yutmazdım ama onunlayken... Sadece yutmak istiyordum. Bunların hiçbirini düşünülmemişti. İki gün önce biri bana kabaca gırtlığının sikilmesini ve bir erkeğin orgazmını ağzıma almak isteyip istemediğimi sorsaydı muhtemelen geri çekilirdim, ama burada, o anda... Kahretsin *evet*.

Ayağa kalkmam için saçımı çekti ve ben de irkildim. Ağzını dudaklarıma yapıştırdı, görünüşe göre dudaklarımda tuzunun tadını almaktan hiç endişe duymuyordu, sonra pantolonumu indirdi ve parmaklarını külotumun içine soktu. Kaygan ıslaklığım onu inletti.

"Benim için gel, bebeğim," diye yumuşakça homurdandı, iki parmağını soktu ve başparmağıyla klitorisimi çalıştırdı. "Benim için gel."

Beni öptü ve ben onun büyük omuzlarını kavradım ve kendimi dudaklarında kaybettim. Ellerin ustaca hareketinde. Parmaklarını daha hızlı pompalarken ağzına doğru inledim. Diğer elini enseme doladı ve dilimi ağzına çekip kendi diliyle yuvarlarken öpüşmemizi derinleştirdi. Öpücüğü derin, tutkulu ve lezzetliydi ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayak parmaklarımı kıvrıran bir orgazmı tavana çarpmıştım.

Ağzının içine doğru haykırdım, geri çekilmeye çalıştım. Bana izin vermedi, alt dudağımı dişlerken beni bitirdi. Ona karşı eridim, dizlerimin bağı çözüldü. Kemiksizce iki yana açılmış dudaklarının arasına kaymadan önce beni yakaladı.

dizlerimin üzerine çöktü ve popomu kalçasına doğru yönlendirdi. Tutuşu gevşedi ve öpücüğü değişti, artık tatlıydı. Sanki henüz gitmemi istemiyormuş gibi oyalanıyordu.

Sonunu beğendim ama hâlâ yanlış yaptığını düşünüyorum, diye mırıldandı hayvanım huysuzca.

Gülümsedim ve onu aşağı ittim. Nyfain'in ejderhasının bir yankısı içimde titreşti, ta ki bu his kaybolana kadar. O da aynı şekilde sinirlenmiş görünüyordu.

"Hayvanımı hissedebiliyor musun?" Nyfain'e kollarımı onun etrafından çekerek sordum. "Yani... onun varlığından daha fazlasını. Onun ruh halini hissedebiliyor musun?"

Kollarını bana dolayarak beni tutmaya çalıştı.

"Bırak beni," diye fısıldadım, sonra bir öpücük daha kaptım. Kalbimin birazcık sızdığını hissettim.

Gözlerim birden açıldı ve kucağından sendeleyerek ayrıldım. Hayır, kalp sızması olayına hayır. Adamdan hoşlandığımı itiraf etmek bir şeydi, ama kalpleri sızlatmak ve bunun ne anlama gelebileceği tamamen başka bir şeydi. Derin duygular besleyebileceğim biri değildi. Kalbimi ona kaptırmayı göze alamazdım, kendimi ona kaptırmayı göze alabileceğimden daha fazla.

Bakışları bir avcı gibi beni takip etti. Yüzünü buruşturarak sandalyeye yaslandı.

"Bunların hiçbirisi için enerjin yok. Yapmamalıydım..." Sürahiye alıp suyla doldurdum ve arkasına doğru yürüdüm.

"Bana şimdiye kadar yaptığım en iyi oral seksi mi yaptın?" diye sordu hafifçe. Tüylerim diken diken oldu ve orta yerimi ısıtan gurura karşı dişlerimi sıktım. "Krallıkların hiçbirindeki hiçbir seks salonunun seninle kıyaslanamayacağını mı gösterdin?"

"Pohpohlanmaya ihtiyacım yok. Bu bir daha olmayacak."

"Verdiğin sözlere bayılıyorum. Onları yerine getirmenize yardımcı olmak için verdiğiniz mücadeleyi daha da tatlı kılıyor."

Yani o bir böbürleniciydi. Lanet olsun.

Pençe yaralarının üzerine su döktüm, sırtından sadece küçük bir kan lekesi akıyordu. Aşırıya kaçmamıştı. Çabuk iyileştiklerinden emin olmak için biraz daha merhem ekledim.

"Hayvanınıza gelince, onu sizin benimkini hissettiğinizden daha iyi hissedebiliyorum. Yine de sadece ruh halinin izlerini hissedebiliyorum. Sadece duyguların bir şekilde yükseldiğinde. Bu yetenek muhtemelen lanet tarafından bastırıldı."

"Yani eskiden bu normal miydi?"

"Bir dereceye kadar," dedi belli belirsiz.

Her şeyi kaldırdım ve bir kurulama bezi getirdim. "Bir dereceye kadar" ne demek? Ne dereceye kadar? Bizimle nasıl bir ilişkisi var?"

Ben onu kurularken sandalyenin arkasını destek olarak kullanarak ayağa kalktı. "Bütün bu sorular." Sesi sinirli geliyordu. "İyi okumadın mı? Bu konuda kitaplar var."

"Şekil değiştirenlerin tarihi, hayvan türleri ve nadirlikleri hakkında kitaplar var, bunun gibi şeyler. Gerçi bunların hepsi lanetten önceydi. O yazarlar insanların bir şekil değiştiren olmanın temellerini bildiğini varsayıyordu. Bu konuda hiç kitap yok."

"Kütüphanemde, belki."

"Doğru. Pekala. *Birisi* bana kütüphanesine girme izni vermedi." "Evet.

Çünkü *birisi* ben ona bilgi veremedi kaçtı." "Güzel. Bana everlass tarlalarına kadar eşlik etmeye geldiğinde

Sorularıyla sizi rahatsız etmemem için bunu açıklayan bir kitap getirebilir misiniz?"

"Peki onu nasıl taşıyacağımı sanıyorsun? Yere bağlı ejderhalar için sırt çantası dikmiyorlar."

"Ağzında taşı."

"Ve tükürüğümle sırlıslık olma riskini mi alayım? Eğer bir kitaba göz atmak istiyorsanız, şatoya geri dönmeniz gerekecek."

Sinirle ofladım ve bir elimi kalçama dayadım. Beni geri dönmeye zorlamak yerine, cezbetmeye çalışıyordu. Ve oraya gittiğimde, bir nefeste amımı yalamak istediğini ve bir sonraki nefeste beni odama kilitlemek istediğini söylemeye geri dönecekti.

Gözlerimi devirdim ve kapıya yöneldim. "Kendini eve at. Daha da iyisi, daha önce yapmayı planladığın gibi sürünerek şatoya geri dön. Belki alçakgönüllü olmak üzerine bir ders sana iyi gelir."

"Alçakgönüllü olmak konusunda bir sürü ders aldım. Senden kesinlikle bir şey istemiyorum *prenses*. Ve eğer bana yardım etmezseniz-"

Tehdidini iletemeden kapıyı arkamdan kapattım. O imkansızdı. *İmkânsız!* Bir deriyi paylaşan iki zıt kutup gibiydi - gel buraya, git buradan. Gerçi bu belki de bir ejderhayla aynı teni paylaşmanın doğal bir sonucuydu.

Yine de bunu söylemesini isterdim. Ya da kendini açıklamaya çalışmasını. Bu tüm şekil değiştirenlerin tarzı olamazdı. Sadece olamazdı. Eğer öyle olsaydı, seks partileri iblislerin ev sahipliğinden daha kötü olurdu ve ben

Eskiden böyle bir şey olmadığından oldukça eminim. Burada kesinlikle bir şey kaçıırıyordum.

Hadriel'in bana söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Ya da gerçekten bu konuda bir kitap olup olmadığını.

Elbette, herhangi bir onay almak istiyorsam kaleye geri dönmek zorundaydım ve geri döndüğümde muhtemelen her şey bitmiş olacaktı. Bir daha kaçmam mümkün olmazdı.

OceanofPDF.com

T

Ertesi sabah pencereye bakarak uyandım ve garip bir melankoli duygusu hissettiğimde şaşırdım. Bunun için bir sebep yoktu. Aslında gerçekten harika bir akşam geçirmiştım.

Hannon Nyfain'i yıkama kulübesinden kurtardı.

Nyfain ben babam için iksir hazırlarken beni izlemişti, sonra da kolum ve bacaklarımın iyileşmesi gerektiğinden hem onun hem de kendim için iyileştirici iksir hazırlamıştım. Sonra Hannon akşam yemeğİ için güveç yaptı ve hepimiz küçük masanın etrafında toplanıp ailece yemek yedik, Nyfain hiç de endişeli ya da keyifsiz görünmüyordu. Aslında oldukça rahat görünüyordu. Yemekten sonra Nyfain ve Sable bildikleri bir şarkıyı bulmuş ve iki usta gibi uyum sağlayarak hepimize serenat yapmışlardı.

Yatma vakti gelmişti.

Gözlerimin bir an için kapanmasına izin verdim, dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

Yatma vakti tamamen sıradan geçmişti ve ben buna bayılmıştım. Gerçekten buna ihtiyacım vardı. Cinsel karmaşa ya da sınırların zorlanması yoktu. Hayvanımla savaşmak ya da çizgiyi korumak konusunda endişelenmek yoktu. Sadece... doğaldı. Normaldi.

Hep birlikte oturma odasında oturmuş, Nyfain'in akşam yemeğine ya da temizliğe yardım etmememizi telafî etmek için bize hazırlama nezaketini gösterdiği çayı yudumluyorduk. Reddedecektim ama Hannon Nyfain'in vücudunu dinç tutmak için biraz hareket etmesi gerektiğini söyledi. Çay yapmak zararsız bir işti. Tatlar biraz tuhaftı ama hayatı boyunca hizmetkârlarla çalışmış bir adamdan ne beklenebilirdi ki?

Kendimizi son derece rahatlamış hissederek hepimiz yatağa gittik. Sable kanepede uyudu ve ben de Nyfain'in bandajları hâlâ üzerindeyken sırt üstü yatağıma yerleşmesine yardım ettim. Bunu yaptıktan sonra kendi pijamalarımı giymek için odaya geçtim.

"Gözlerimi kapatmamı ister misin?" diye sordu, sesi alçak ve yumuşaktı.

Mum ışığı keskin elmacık kemiklerine vuruyor, gözlerine gölge düşürüyordu. Omuz silktim, çünkü beni izlediğini düşünmek beni rahatsız etmiyordu ve odada Sable varken yapabileceğim gibi üstümü değiştirmeye başladım. Gözlerini göremesem de her hareketimi izlediğini, eşyalarımı yerleştirmemi ve Sable'ın yatağına doğru ilerlememi izlediğini hissedebiliyordum.

Yerleştikten sonra yüzü bana dönük bir şekilde yattı.

"Acı çekiyor musun?" Sessizliğin içinde sordum.

"Hiç de değil," diye mırıldandı. "Senin ilaçların benimkileri utandırıyor. Neredeyse yüzde yüz iyileştim."

"Pek değil. Düz bir çizgide zar zor yürüyebiliyorsun. O zehir sisteminize çok zarar vermiş. Yine de en azından tehlikeyi atlattın. İyileşeceksin. Sadece dinlenmeye ihtiyacın var."

"Biliyorum." Ben yatağa girip yastığımı kabartıp battaniyenin altına girerken bir an durakladı. Yüzümü ona dönerek yan yattım.

"Sen kızmadan sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır," dedim dürüstçe, kıkırdayarak.

Başını salladı ama yine de aklından geçenleri söyledi.

"Benim için inanılmaz güzelsin ve sadece görünüşünü ya da vücudunu kastetmiyorum. Ruhuna kadar güzelsin. Kim olduğun konusunda çok dürüstsün. Düşüncelerin ve duyguların konusunda çok özgürsün. Büyürken etrafımdaki herkes korumacıydı. Çok kapalıydı. Ama sen... sende bu ilahi ışık var. Bu saf dürüstlük ve iyilik. Bu, everlass çalıştığınızda ortaya çıkıyor ve iyileştirici armağanlarınızda parlıyor. Düşünceli ifadelerin çok hoş çünkü o büyük beyninin içindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Çok zeki ve yeteneklisin Finley. Hayatta kalma becerin çok güçlü ve inatçı. Sana hayranım. Ama en önemlisi, ateşini ve tutkunu seviyorum. Başkalarının sana kim olduğunu dikte etmesine izin vermemeni seviyorum. Sana hükmetmeye çalıştığımda, daha iyi ve daha güçlü olmam için bana meydan okuyarak geri çekilmeni seviyorum. Bu tahrik edici ama aynı zamanda... Bu sadece... Sen mükemmelsin. Keşke bir şair olsaydım da bunu düzgünce ifade edebilseydim. Başkaları sana baktığında, yüzeysel güzelliğini görebilirler. Bilmeni isterim ki ben sana baktığımda ruhunun güzelliğini görüyorum ve kendimden geçiyorum. Seni görüyorum, Finley. Söylemek istediğim buydu. Hepinizi görüyorum ve çok güzelsiniz."

Gözümden bir damla yaş kaçtı. Ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Nyfain de samimiydi, bunu duyabiliyordum.

ses tonunda ve sözlerinde hissediyorum.

Hiç şüphesiz stresli geçen birkaç günün ve evde güvende olmanın verdiği rahatlığın sonucu olarak göz kapaklarım çekildi.

Onu hayal etmiştim. Dudaklarıma kondurduğu tatlı bir öpücük, ardından savaşlar, savaş çılgınlıkları ve krallığı kurtaran altın ejderha. Çok heyecan vericiydi, özellikle de onun kalçalarımın arasında olmasıyla sonuçlandığı için. Gördüğüm tüm rüyalar arasında en iyisi buydu.

Yine de adam kalbimi sıkıca kavramıştı. Bu kesinlikle iyi değildi. Kendimden uzaklaşmaya başlamalıyım. Yakında gidecekti ve ben de ona izin verecektim. İzin vermek zorundaydım. Neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktadaydık ve kendimi çok büyük bir hatanın eşiğinde hissediyordum.

Gözlerimi kırptırarak açtım ve ışığın beni uyandırmasına izin verdim. Nedense kendimi biraz boşlukta hissediyordum. Bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. Belki de Nyfain'in gideceğini bildiğim içindir?

Hayvanım göğsümde yuvarlanıyor, yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Paniği yüzünden okunuyordu.

Kaşlarımı çatarak, gece boyunca uyumuş olmama rağmen nedense hâlâ gözlerim kamaşmış bir halde sırt üstü yuvarlandım. Yan odadan yumuşak bir öksürük geldi, sonra bir tane daha. Babam hâlâ dayanıyordu.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek doğrulup gerinirken Nyfain'e baktım. Sonra donup kaldım.

Hayvanım bana doğru çılgınca tırmandı. İçimde hastalıklı bir his kıvrılırken onu yere ittim. Gitmişti, yatak özenle hazırlanmıştı. Not bırakmamıştı. Belki de benden önce uyanmış ve beni rahatsız etmek istememişti.

Koridorun sonunda Hannon'ı mutfak masasının başında buldum, kan çanağına dönmüş gözlerini silerken elindeki dumanı tüten kupayı ölümüne tutuyordu. Sarkmıştı, benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

"Hey," dedim, Sable'ı kanepede esnerken yakaladım. Bu çok garipti. Genellikle ilk kalkan o olurdu. "Nyfain'i gördünüz mü?"

"Hayır. Ama dün geceki çabalarını buldum." Hannon'ın sesi düzdü, gözleri onda nadiren gördüğüm bir şeyle, öfkeyle dolup taşıyordu. "Kurnaz değildi."

Başımı salladım. "Ne hakkında kurnaz değildi?"

"Malzemelerini ben temizlemedim. Ne demek istediklerini anlayacaksın." Benden öteye mutfığa baktı ve sonra kâğıdı kaldırdı. "Bir de bu var."

Kâğıt parçasını aldım. Hassas bir karalamayla yazılmış mesajda şöyle yazıyordu: *Bir gün beni affedeceksin. Peşimden gelme; bir anlamı olmayacak. Tanışıklığımız burada sona eriyor. En iyisi bu.*

Kâğıtta boş bir yer vardı, sanki bir sonraki adımda ne yazacağını bilemiyordu.

Unutma, hiçbir kafes seni uzun süre tutamaz. Bir çıkış yolu bul Finley, ne yaparsan yap. Özgür olmayı hak ediyorsun. Umarım bir sonraki hayatta, aramızda bu kadar çok engel olmadığında seninle tanışırım. -N

İçimdeki o iğrenç his çalkalandı. Hayvanım çalkalandı. Bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Belli ki hoşuma gitmeyecek bir şey yapmıştı.

Ben iyi bir adam değilim. Bir kere söylemişti. Bunu bir düzine kez kastetmişti.

Derin bir nefes alarak Hannon'un neden bahsettiğini anlamak için mutfağa doğru yürüdüm. Malzemeler tezgâhın üzerinde gün gibi ortadaydı. Kediotu kökü, papatya ve bahçemde bulunan derin uykuyu destekleyen birkaç bitki. Öksürük çok kötüleştiğinde bunları babama farklı bir tarifile vermiştim.

Nyfain bizi etkili bir şekilde uyuşturmuştu ve ben daha akıllı değildim çünkü tadı karıştırmak için tasarlanmış bir tatlar koleksiyonu seçmişti.

Hayvanım sesini duyurmak için çaresizce itmeye devam etti. Sonunda yumuşadım ve iletişim kurabilmemiz için bir çatlak açtım.

O gitti, dedi ve paniği bana da bulaştı. Artık bizi birbirine bağlayan büyüsunü hissedemiyorum. Bizi ayırdı.

"Finley, gözlerin parlıyor mu?" Sable'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Hannon, o-"

Sable'ın sözlerini zihnimin gerisine ittim, onun yerine içimizdeki garip, karanlık bir deliğe odaklandım.

Dün gece kaleye geri döndü dedim. Belli ki gücünü buradan hissedemeyeceğiz.

Anlamıyorsunuz. Hadriel'e yardım ettiğimizden beri ejderhasının varlığı hep yanımdaydı. Bunun çiftleşmek için çalıştığımız ve siz aptalların toparlanmasını beklediğimiz anlamına geldiğini sanıyordum. O buradayken daha da güçlendi. Ve şimdi gitti. Onu söküp aldı. Bağlantıyı kopardı.

Neden bağlantıyı bilmiyordum?

Kalın kafalı olduğun için mi? Bilmiyorum. Kısaca bizi bununla patlattı. Kabul ettim ve işte buradaydık.

Nyfain'in içimde yıkadığı, bazen hayvanım tarafından tutulan, bazen de geri itilen güç olduğunu düşündüğüm şey bu olmalıydı. Günlerdir ayak oyunu oynuyorlardı ama bunun kalıcı bir şey olduğunu fark etmemiştim.

Ama artık orada olmadığını söylüyordu. Onu koparmıştı. Beni kesip çıkarmıştı.

Hayır, ejderhası duymuştu. Belli ki ejderhası bana söylediği şeyleri duymuş ve çekip gitmeyi seçmişti. Hayvanların sosyal şeyleri umursamaması dışında. Krallar ve halk umurlarında değildi. En azından benimkinin umurunda değildi.

Belki de bir prensin ejderhası her şeyi biraz daha iyi anlıyordu.

Nasıl hissedeceğimi bilemeden, "O gitti," dedim.

Anılar sel gibi aktı. Nyfain bana kaç kez lanet bozulursa ne olacağını söylemişti? Hadriel de bunu ima etmişti.

İblis kral, krallığın savunucularını öldürmüştü. Tanrı aşkına, yetenekli herkesi öldürmüştü. Kılıç tutabilen ya da sadece işini iyi yapabilen herkesi. Lanet bozulduğunda, iblis kral Nyfain'i öldürebilir ve içeri girebilirdi. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Ama bu her zaman böyleydi ve Nyfain yine de görevini yapmıştı.

Geçen gece zehir etkisini göstermeye başladığında söylediği şeyi hatırladım.

"Son on altı yıl tam bir sefaletti. Her gün bir öncekinden daha kötüydü. Çok yoruldum, Finley. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu kabustan çok yoruldum."

Korku ortama yerleşti ve mantığımı yok etti.

Buradan yarı iyileşmiş olarak ayrılmıştı. Geceleyin, iblislerin kol gezdiği bir zamanda, zayıf bir halde ormana girmişti. İçinde bulunduğu durumda hepsini yenme umudu yoktu.

Ama bu onun için önemli değildi. O bir görev adamıydı, belki oyuna geç katılmıştı ama şu anda krallığın tek sert savunucusuydu. İçinde bulunduğu durumda bile ormanı temizlemeye çalışırdı. Eğer kaderi buysa, savaşarak öleceğini ve lanetin de onunla birlikte öleceğini biliyordum. Öldüğünde, ailem ve köyüm için iblis kralla bir anlaşma yapmamı beklerdi. Mümkünse krallığım için.

Bunun delilik olduğunu bilmiyor muydu? Yardım etmeye çalışmadan kendini bu şekilde tehlikeye atmasına asla izin vermezdim-

Ve bu yüzden bana ilaç vermişti. Çünkü onu takip edeceğimi ve yardım etmeye çalışacağımı biliyordu. Her zaman farklılıklarımız olmuştu ve çoğu zaman beni çok kızdırmıştı ama konu insanlara yardım etmek olduğunda bunun bir önemi yoktu. İş o noktaya gelirse onunla birlikte batacağımı biliyordu. Ve belli ki beni tehlikeye atarak acı çekmeyecekti.

Siktir et. Ben narin bir çiçek değildim ve bu sefer çok ileri gitmişti.

Odama koştum, üstümü değiştirdim, güvenilir çakımı aldım, eski bir hançer işimi görecekti ve ön kapıdan dışarı koştum. Eğer kahramanlık yapmamı istiyorsa, yapardım.

Ve onu kızım yapardım.



Sonu hakkında konuşmak ister misin?
Bu konuda sohbet etmek için [buraya](#) gidin.

Finley ve Nyfain ile bundan sonra neler olacağını görmek için, baharat bir
çentik arttı-
A Throne of Ruin için ön sipariş verin:



G sizinle sohbet edebilmem için bu bültene kaydolun! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#). Mighty

Network, kimse var mı? [Burada](#).

Web sitesi: www.kfbreene.com

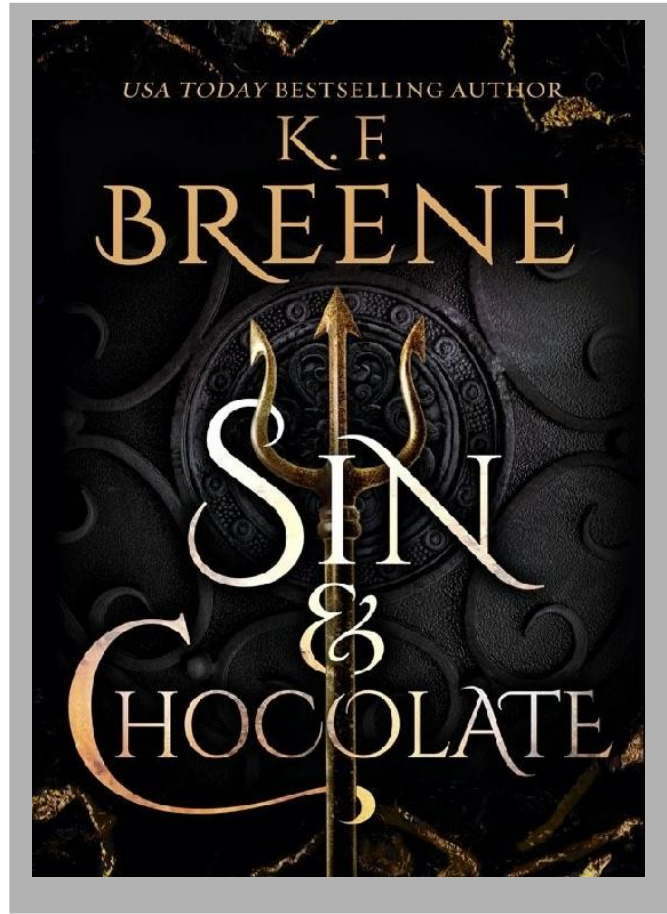
Uyumsuzlar grubuna katılın ve saçmalıklara ortak olun!



Evet... Hadriel gibi giyindim.
Sadece garip ol. Sorun değil. Yargılayacak son kişi benim... Harika
hissediyor musunuz? Bir yorum bırakın! <3

OceanofPDF.com

TRYSIN&CHOCOLATE



Washington Post ve Amazon Listelerinde çok satan San Francisco'nun Yarı Tanrıları serisinin ilk kitabı *Günah ve Çikolata*'ya göz atın...

Bazı insanlar yücelik için yaratılmıştır.

Bu insanların hayatında genellikle çok fazla drama vardır. Drama olmadan mutlu olurum. Hiçbir yerin unutulmuş bir köşesinde yaşamamın bir nedeni var: anonimlikte güvenlik vardır. Geçinmek için yeterince sorunum var.

Ama gücün doruğundaki günahkâr seksi yarı-tanrı Kieran hayatıma girdiğinde, bir anda tüm dünyam alt üst oldu.

Ölümcül bir sır saklıyor, değer verdiği her şeyi yok edebilecek bir sır. Kurtuluşunun anahtarının ben olduğumu düşünüyor ve intikamını almasına yardım etmemi istiyor.

Ayrıca bedenimi içten dışa yakan bir tutkuyla beni istiyor.

Onu görmezden gelmek imkânsız ama bir geceliğine bile olsa arzularıma boyun eğmek beni hayatta kalamayacağım bir tehlikenin içine iter.

Drama hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Şimdi boğazıma kadar batmış durumdayım ve kaçmalı mıyım yoksa savaşmalı mıyım emin değilim.

[Burada](#) deneyin

OceanofPDF.com

ALSOBYK.F.BRENE

Lezzetli Karanlık Peri

Masalları Bir Gül Harabesi

Yıkım Tahtı (çok yakında)

Seviye Atlamak

Büyülü Orta Yaş Çılgınlığı

Büyülü Orta Yaş Buluşması

Büyülü Orta Yaş İstilas

Büyülü Orta Yaş Aşkı

Büyülü Orta Yaş Buluşması

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve Çikolata

Günah ve Büyü

Günah ve

Kurtuluş Günah

ve Ruh

Günah ve Yıldırım

Günah ve

Teslimiyet

İblis Günleri, Vampir Geceleri

Ateşte Doğanlar

Ateşte Büyümüş

Ateşte Kaynaşmış

Doğal Cadı Doğal

Büyücü Doğal Çift-

Büyücü

Savaşçı Fae Kapana

Kısıldı Savaşçı Fae

Princesi Ateşte

Ortaya Çıktı Ateşte

Rehberlik Edildi

Ateşle Savaş

Cenneti Bulmak
Mükemmelliğın
Kaderi Bağlılığın
Kaderi



Döngüde kalmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

K.F. Breene, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post*, *Amazon En Çok Satanlar* ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Haber bültenine katılın! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

TikTok saçmalıkları [burada](#).

Instagram saçmalığı [burada](#). Mighty

Network, kimse var mı? [İşte](#). Web

sitesi: www.kfbreene.com Onu

Bookbub'da [buradan](#) takip edin

Goodreads'te [buradan](#) takip edin

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com



OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.